

Ο ΚΟΚΚΟΡΑΣ 1

ΠΟΥ ΛΑΛΕΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

■ Συμβολή στην επαναστατική θεωρία και πληροφόρηση ■

«”Αν ποτέ κανείς φαντάστηκε, ότι οί αναρ-
χικοί, θά τοῦ προσφέρουν τήν ἐλευθερία, θά
λύσουν τά προβλήματά του, θά τόν ὀδηγή-
σουν στή γῆ τῆς ἐπαγγελίας, δέν κατάλαβε
ποτέ τόν ἀναρχισμό...”»

Σί Φού-
-ἐκδότης τῆς ἐφημερίδας «Ο ΚΟΚΚΟΡΑΣ
ΠΟΥ ΛΑΛΕΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ», Κίνα 1911.

Ο ΚΟΚΚΟΡΑΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΤΕΥΧΟΣ 1 ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΠΟΥ ΛΑΛΕΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΑΝΟΙΞΗ 1980 ΔΡΧ. 60

■ Συμβολή στην επαναστατική θεωρία και πληροφόρηση ■

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ «ΓΙΑΤΙ»!

Ο χώρος των αναρχικών στην Ελλάδα, στο διάστημα από την πτώση της στρατιωτικής χούντας τό '74, μέχρι σήμερα, έχει μιά **συνέχεια πρακτικής και θεωρητικής συγκρότησης**. Σ' αυτήν ακριβώς την **συνέχεια** έρχεται νά συμμετάσχει ή έκδοση αυτού του περιοδικού.

Παρόλη αυτήν τή διαδικασία πρακτικής και θεωρητικής συγκρότησης, ο χώρος των αναρχικών δέν έχει καταφέρει ακόμα νά μετασχηματιστεί σέ **κίνημα**. Τό ζήτημα πού τέθηκε σ' αυτόν τό χώρο μετά την Πρωτομαγιά του '77, εξακολουθεϊ νά παραμένει άνοιχτό μετά από μιά σειρά «χαμένων εύκαιριών».

Η συνέχεια του **χώρου** των αναρχικών είναι καιρός νά οδηγήσει στη δημιουργία αναρχικού **κινήματος**. Καί τό αναρχικό κίνημα μπορεί νά ξεπηδήσει μόνο μέσα από τή δημιουργία αυτόνομων ομάδων στίς γειτονιές και στους τόπους δουλειάς ή εκπαίδευσης και αυτόνομων ομάδων μέ θεωρητική συνοχή. Καί τότε θά γίνει και ή αυτονομία αυτό πού πραγματικά είναι: ή οργανωτική μορφή του επαναστατικού περιεχόμενου, σέ πείσμα όλων αυτών πού ιδιαίτερα μέσα στά πανεπιστήμια «ψαρεύουν» στην «αυτονομία».

Ακριβώς σ' αυτήν τή διαδικασία δημιουργίας ομάδων **συμμετέχει** και ή έκδοση του περιοδικού στοχεύοντας στη δημιουργία όχι απλά μιās έκδοτικής ομάδας, αλλά μιās ομάδας μέ θεωρητική συνοχή.

Και έπειδή οί καιρικές συνθήκες, όπως φαίνεται, εύνοούν την «Κατασκευή τρομοκρατών» (βλ. Προφυλακίσεις 7 μελών της «Λαϊκομετωπικής Πρωτοβουλίας» και 6 «έξωκοινοβουλευτικών» πού συνελήφθησαν άναίτια στά Χανιά) — όπως επιτέλους κατάλαβαν μετά από τρία χρόνια και μερικοί άλλοι εκτός από τους αναρχικούς — πρέπει νά ξανατονίσουμε αυτό πού είναι αυτονόητο, πώς δηλαδή, ούτε οί αναρχικοί ακολουθούν την τακτική του τρομορισμού ούτε οί ομάδες για τίς όποιες μιλάμε είναι ομάδες τρομοκρατικές.

Τελικά, για νά ξεφύγουμε κι από την κρατική καταστολή πού άρκετά μās έχει ταλαιπωρήσει, τό επαναστατικό κίνημα ούτε «**μπορεί**» ούτε «**πρέπει**» νά δημιουργηθεί, αλλά **έμεϊς επιθυμούμε** νά τό δημιουργήσουμε. Έσεϊς τί νομίζετε;

«Ο ΚΟΚΚΟΡΑΣ ΠΟΥ ΛΑΛΕΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ»

‘Ο τουριστικός οδηγός της ‘Αθήνας καί μερικές από τίς διασκεδάσεις μας

Νά μελετήσουμε τούς υπονόμους της πόλης μας! Μέ εύπρεπῆ ροῦχα νά εἰσβάλουμε στίς αστικές συνάθροισεις καί νά τίς παραλύσουμε προβάλλοντας τά ἐπιχειρήματά μας! Νά ἐπέμβουμε στὸν κοινωνικό χῶρο πού β ρ ι σ κ ὀ μ α σ τ ε ,κάνοντάς τον νά μᾶς ἀνήκει! Νά διακόψουμε τίς θεατρικές παραστάσεις! Νά κλέψουμε τό ἐνδιαφέρον τῶν θεατῶν,μέσα στήν ἴδια τήν κινηματογραφική αἴθουσα! Νά ἐπιβάλουμε τή σιωπή στίς ὁμιλίες τοῦ Δημαρχείου δηλώνοντας πῶς ὅ,τι ἀκούγεται ἐκεῖ πέρα εἶναι σκατά κι’οἱ ἀκροατές νυκτοδοχεῖα! Ν’ανοίξουμε τίς χαβοῦζες στίς γειτονιές πού γίνονται τά φεστιβάλ τῶν δημοκρατικῶν νεολαιῶν! Ν’ἀλλαλάξουμε στίς διαδηλώσεις ἐναντίον της πρωτομαγιάς καί νά συλήσουμε τόν τάφο τοῦ Πολυτεχνείου! Ν’ἀρχίσουμε νά βρίζουμε χυδαῖα (τόσο πού οἱ περαστικές δεσπινιδοῦλες νά κοκκινίζουν) :Εἶσαι πρόσωπο πολιτικό καί σύν τοῖς ἄλλοις καί φαντάρος! Νά γίνουμε τό ζωντανό παρόν πού ἀπαιτεῖ τήν ζωή! Νά δημιουργήσουμε σκάνδαλο! Νά γεμίσουμε τά καφενεῖα μέ ζωῦφια καί ἀνησυχία! Ἡ περιπλάνησή μας στά στέκια της Ἀθήνας ν’ἀφήνει πίσω μας ρήγματα! Νά ἐπιθεωρήσουμε τήν πόλη,πού σύντομα θά μᾶς ἀνήκει!

Ἀρκετά χαρήκατε μέ τίς ἐνέργειες τῶν ἀναρχικῶν.

Ἄν θέλετε νά περάσουμε στό γλέντι θά πρέπει τώρα νά ἀνακαλύψετε ἐσεῖς τίς καινούργιες ἀπολαύσεις...

Οἱ Ἀριστοκράτες-Βάνδαλοι της Ἀθήνας,Μᾶης’77
Υ.Γ.Ἡ ἐμφάνιση τῶν Ἀριστοκρατῶν-Βανδάλων εἶναι ἤδη τό σημαντικότερο γεγονός της δεκαετίας πού κλείνει.Ἄς γίνῃ τό σημαντικότερο γεγονός τοῦ αἰῶνα πού φεύγει...

Αὐτό τό μανιφέστο,γραμμένο τόν Μάη τοῦ ’77,ξαναγίνεται σήμερα ἐπὶκαιρο μέσα στήν φαινομενική καί γι’αὐτό ἐπικίνδυνη,διάλυση τοῦ ἐπαναστατικοῦ χώρου,μέσα στή μεταφυσική της ἀπογοήτευσης.

Ἡ κοινωνική τάξη πραγμάτων

Ἡ ἴδια ἡ φράση «κοινωνική τάξη πραγμάτων» ὑπονοεῖ αὐτό πού ἡ κοινωνία εἶναι στήν οὐσία της: ἀπολιθωμένη σέ μιά ἐπιφάνεια ἐμπορευμάτων ἰδιοποιημένων ἀπό τοὺς ἄμεσους παραγωγούς τους, πού ἡ κοινωνική τους συσσώρευση, ἡ κατοχή τους ἀπό τὴν ἄρχουσα τάξη, σχεδιάζει τὴν ὅλη κίνηση τῆς ὑπάρχουσας κοινωνίας. Ἡ καπιταλιστική ἐξουσία εἶναι ἡ Ἐξουσία πού ἀρνήθηκε κάθε ἐνεργητικό περιεχόμενο ἀπὸ τὴν κίνηση τῆς ζωῆς παριστάνοντας στό σύνολο τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τὰ τεμαχισμένα προϊόντα τῶν ἀνθρώπων δραστηριοτήτων σέ μιά ψευτοενότητα, πού ἡ πλαστότητά της ἰσχυροποιεῖται ὅσο αὐτὴ μέ ποσοτικά κριτήρια συσσώρευση γενικεύεται στό καθολικό καθρέφτη πού οἱ ἄνθρωποι ὑποχρεώνονται ν' ἀντανακλοῦν τὸν ἑαυτό τους καί τὴ σχέση τοὺς μέ τοὺς ἄλλους.

Ἡ καταστολή τοῦ ὁλόπλευρου ἐνεργητικοῦ περιεχομένου τῆς ζωῆς, πού ἡ ἀστική ἐξουσία ἀνέπτυξε μέχρι τὴν ἔσχατη προϊστορική του λογική τῆς οἰκονομικῆς ἐξειδίκευσης, θεσμοθέτησε τὴν παθητικὴ ὁτήτητα. Ἡ ὀργάνωση τῆς παθητικότητας στάθηκε ζωτικῆς σημασίας γιὰ τὴν ἀστική ἐξουσία, ἐφ' ὅσον ἔστω καί σέ μιά ἀκρωτηριαστική οἰκονομική διάσταση ἔνωσε τὸν κόσμο καί ἀπελευθέρωσε τὴν ἐπικοινωνία βάζοντας ἡ ἴδια τίς βάσεις τῆς ἀνατροπῆς τῆς καί τῆς ὁλόπλευρης ἀναδημιουργίας τῆς ζωῆς ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ἀνθρώπους — πού πραγμάτωσαν ὁλοκληρωτικά τὸν ἀντικειμενικὸ ἐμπλουτισμὸ τῆς ζωῆς τους καί τώρα πρέπει νὰ ὑλοποιήσουν ἀνεμπόδιστα τὸν ὑποκειμενικὸ ἐμπλουτισμὸ τους. Νὰ πραγματώσουν τὴν ἀτομικότητά τους νὰ φέρουν στήν ἐπιφάνεια τὴν ἀτομικὴ τους ἱστορία.

Ὁ κόσμος πού πλάστηκε κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωση τῆς οἰκονομίας, ἀπέκλεισε τὴν συνειδητὴ κυριαρχία τῶν ἀνθρώπων πάνω στήν ἱστορία καί τὸ σύνολο τῆς ζωῆς τους. Ἡ κατακερματιστικὴ κίνηση τῶν ἐμπορευμάτων καί τὸ ἀποστάλαγμά της, ὁ αὐξανόμενος καταμερισμός τῆς ἐργασίας, παρήγαγε παράλληλα μέ τὸν ποσοτικὸ κόσμο τῶν ἀντικειμένων τὸ ἀπομονωμένο, ἀφηρημένο ἄτομο τῆς καπιταλιστικῆς ἐποχῆς. Αὐτὸ τὸ ὅποιο πραγματοποιήθηκε τὸ ἐμπόρευμα μέ τὴν γενίκευση τῶν ἀνταλλαχτικῶν σχέσεων καί τὴν εἴσοδο σ' αὐτές τοῦ ἀνθρώπου μέ τὴν ιδιότητα τοῦ κατεχόμενου ἐμπορεύματος πού παράγει ἄλλα ἐμπορεύματα, εἶναι ὁ ὁλοκληρωτικὸς διαχωρισμός τῶν ὧσεων ζωῆς ἀπὸ τὰ ἄτομα. Ἡ ὁλότητα τῶν ἀνθρώπων σχέσεων, ἡ κοινωνική ὁλήτητα, πού μπορεῖ νὰ εἶναι μόνο τὸ διαρκές δημιούργημα τῶν ἐλεύθερων ἀνθρώπων δραστηριοτήτων, ὑποβιβάστηκε στό ἄθροισμα τῶν ἀπλῶν προϋποθέσεων τῆς κοινωνικῆς συσσώρευσης, πού ἔχοντας ἀπομεινεί ἡ κυρίαρχη μεσολάβηση, ἐμφανίζει ταυτόχρονα τὴν κοινωνία σάν τὸ ἄθροισμα τῶν μαγικῶν ἀποτελεσμάτων της.

Ἐφόσον οἱ ἴδιοι οἱ ἐργαζόμενοι δέν κυριαρχοῦν πάνω στίς συνθήκες καί τὸ νόημα τῶν δραστηριοτήτων τους, πάνω στό προϊόν τῆς ἐργασίας τους, εἰσέρχονται στή κοινωνική σφαῖρα «ἀδιαφοροποιήτοι» ἀπὸ τὰ ἐμπορεύματα πού παράγουν, καί δέν φανερώνουν ποτέ σ' αὐτὴ τὸ «μυστικὸ» χρήσης αὐτῶν τῶν ἀντικειμένων, πού στά χέρια τῶν ἀρχουσῶν ἐλίτ ἀποκτᾶνε τὸ μυστικὸ τῆς ἀστυνομικῆς χρήσης τους.

Τὸ δόγμα τῆς «παραγωγῆς γιὰ τὴν παραγωγή» καί τῆς «κατανάλωσης γιὰ τὴν κατανάλωση» συνοψίζει τὴ γενικὴ ἰδέα τῆς σύγχρονης Ἐξουσίας γιὰ τὴν ἐξέλιξη, γιατί σάν οἰκονομικὴ ἐξουσία αὐτὸ πού μόνο μπορεῖ καθολικὰ ν' ἀναγνωρίζε εἶναι ἡ ποσοτικὴ ἀνάπτυξη τῆς παραγωγῆς καί ἡ κατανάλωση, πού θά διαιωνίζει τίς κυρίαρχες συνθήκες παραγωγῆς καθηλώνοντας τὰ ἄτομα μέσα στό κομμάτι, τὴν κυριαρχία τοῦ τμηματικοῦ πού λέγεται καθημερινή ζωή. Ἡ ἀποσπασματικὴ καί κατακερματιστικὴ λογικὴ τῆς ἐξουσίας εἶναι ὁλοφάνερη στήν καθημερινή ζωή, πού δέν εἶναι παρά ἡ συσσωρευμένη σέ δευτερόλεπτα ἱστορικὴ ἀφαίρεση τῆς δυνατότητας καί τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀνθρώπων νὰ διαμορφώνουν σ' ἓνα καθημερινὸ ρυθμὸ τὸ συνολικὸ κοινωνικὸ σχέδιο, τὴ ζωὴ τους.

Ἡ κατανάλωση εἶναι ἐμπραχτὴ ἐπιβεβαίωση τῆς ἀποξενωμένης ἐργασίας καί ταυτόχρονα μιά ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴν ἐξακολούθησή της. Ἡ ἐργασία πού ἔχει διαχωριστεῖ ἀπὸ τὴν συνολικὴ ἐκλογή τῶν ἀνθρώπων γιὰ τὴ ζωὴ τους, ἡ ἐργασία πού δέν εἶναι ὀργανικὰ συνυφασμένη μέ τὴν παραγωγή τῶν ὑλικῶν ἀντικειμένων πού οἱ ἴδιοι οἱ ἄνθρωποι κρίνουν ἀπαραίτητα γιὰ τὴν διατήρηση καί τὸν ἐμπλουτισμὸ τῆς ζωῆς τους εἶναι ἡ καταμερισμένη καί καταμεριστικὴ μισθωτὴ ἐργασία, ἀναγκαῖα προϋπόθεση μόνο τῆς συσσώρευσης τοῦ κεφαλαίου. Τὸ παιχνίδι, ρευστὴ ὁλότητα τῆς ὁλότητας τῆς ζωῆς καί ἡ ἐλεύθερη δημιουργία θά καταργήσουν τὴν «διαχωρισμένη παραγωγή σάν τὴν παραγωγή τοῦ διαχωρισμένου».

Τὸ προλεταριάτο ἐκφράζει τὴν ὑπαρξὴ αὐτῆς καθαυτῆς τῆς ἀδικίας, τῆς «ἀπόλυτης ἀδικίας». Ἡ αὐτοκατάργησή του δέν θά σημάνει μόνο τὸ τέλος τῆς ἐκμετάλλευσης ἀνθρώπου ἀπὸ ἄνθρωπο, ἀλλὰ καί τὴν δυνατότητα τοῦ καθένα νὰ ζεῖ μέσα σ' ἓνα κόσμο πού ὁ ἴδιος δημιουργεῖ.

Ἡ ἰδιοκτησία πάνω στοὺς ἀνθρώπους καί ἡ ἰδιοκτησία πάνω στά πράγματα μέσα στήν καπιταλιστικὴ κοινωνία ἀλληλοσυμπληρῶνται σέ μιά παραμορφωτικὴ ἐνότητα, πού ἡ ἰσομέρειά της διατηρεῖ τὴν Ἐξουσία μέσα στήν ἐνότητα τῆς αὐτονομημένης, ἐπαναλαμβανόμενης παραμόρφωσης. Μόνο ἡ γενικευμένη ἐπέμβαση τῶν ἀτόμων καί ἡ ὀργανωμένη ἀπὸ μέρους τῶν οἰκιοποίηση τοῦ κόσμου θά βάλει ἓνα τέλος στήν διάχυση τῶν σύγχρονων ψεμάτων.

Ἡ Ἐξουσία σάν οἰκονομική ἐξουσία πού εἶναι στήν καπιταλιστική ἐποχή, ἀντλεῖ τό μοντέλο τῆς κοινωνικῆς ἀφαίρεσης ἀπό τίς αὐτονομημένες ἀνταλλαχτικές σχέσεις, ἐκεῖνες πού ἔχουν ἐγκαθιδρυθεῖ μέσα στή λογική τοῦ κέρδους καί τῆς αὐτοεπέκτασής τους. Ἡ ἐξουσία εἶναι ἡ ὑποκατάσταση τῆς συγκεκριμένης ἀπό τοὺς ἀνθρώπους χρήσης τῆς ζωῆς τους μέ μιὰ ἐξουσιαστική ψευτοχρήση, ἀπό τήν ὁποία λείπουν αὐτοί οἱ ἴδιοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Ἐμεῖς πού εἴμαστε οἱ ἀπροσάρμοστοι αὐτῆς τῆς ἀντιστροφῆς, πού θέλει τή ζωή νά μὴν πραγματοποιεῖ τόν τοκετό της στά μυαλά καί στή δράση τῶν ἀτόμων, ἀλλά «κάπου ἐκεῖ ἔξω», ἐμεῖς τὰ προλεταριοποιημένα ἄτομα πού ἔχουμε καταδικαστεῖ ἀπό τή γέννα μας νά εἴμαστε οἱ θεατές τῶν παθῶν μᾶς, τῆς ζωῆς μας, ἐμεῖς πού ξέρουμε ὅτι ὅταν δέν ἔχουμε κανένα ἐλεγχό πάνω στή ζωή μας δέν ἔχουμε καί δικαίωμα σ' αὐτή, ἐμεῖς οἱ σύγχρονοι ἐγκληματίες δέν μπορεῖ παρά καθημερινά νά ἀπαιτοῦμε τήν πραγμάτωση τῆς θέλησῆς μας ξέροντας ὅτι μέσα σ' ἓνα κόσμο πού ἔχει ἤδη κάνει τίς ἐπιλογές του ὁποιαδήποτε μελλοντική ἱστορική συμφωνία μας μέ τόν κόσμο θά περάσει μέσα ἀπό τή συμφωνία του μέ μᾶς. Κι αὐτή εἶναι ἡ μοναδική ἀλήθεια μας.

Γιάννης Κορακιανίτης

Τό κορμί-πηγή ιστορικής δημιουργίας

Ἡ ἐπίσημη ἀπόκρυψη τοῦ κορμιοῦ, μέσα ἀπὸ τὴ μυθικὴ ἔνταξή του σὲ μιά θρησκευτικὴ κοινότητα πού ὁ καπιταλισμός τὴ διατηρεῖ γιὰ τὴν ἀσφάλεια καὶ ἰδεολογικὴ δικαίωση τῆς β α σ ι κ ῆ ς ὑλικῆς του κοινότη-
τας, κατέχει θεμελιακὴ θέση στὴν Πολιτικὴ πού υἱοθέτησε τὸ ἐμπορευματικὸ σύστημα γιὰ νὰ συγκαλύψει τὴν
ἐξαθλίωση τῶν μισθωτῶν σκλάβων του.

Ὅταν στὸν προβιομηχανικὸ κόσμον οἱ ἀνθρώπινες ἐπιθυμίες ἐτοποθετοῦντο στὴν ὁλότητα τῶν κοινωνιῶν ἀ-
διαχώριστες ἀπὸ τὰ συγκεκριμένα ἄτομα —ἔστω καὶ σάν τὸ πέπλο πού θά συγκαλύπτε τὴν κοινωνικὴ διαίρεση σὲ
ἐκμεταλλευτὲς καὶ ἐκμεταλλευόμενους μέ μιά ὑπόσχεση..., στὴν πόλη καὶ στὰ πλαίσια τῆς βιομηχανικῆς παραγω-
γῆς μέ τὸν διαχωρισμὸ τῶν μέσων παραγωγῆς ἀπὸ τοὺς ἄμεσους παραγωγούς οἱ ἐπιθυμίες αὐτές ἀποκόβονται
ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη καὶ κοινωνικὴ ὁλότητα καὶ ἀνατίθενται σὲ μιά γιγαντιαία ἀπρόσωπη οἰκονομία.

Ὁ καταμερισμός τῆς ἐργασίας, ἂν καὶ ἀκόνισε καὶ τελειοποίησε τὴν γνώση καὶ τὴν ἐπιδεξιότητα τῆς ἀνθρω-
πότητας, καὶ δημιούργησε τὴν ἀ ν τ ι κ ε ι μ ε ν ι κ ῆ καὶ τ ε χ ν ι κ ῆ δυνατότητα τῆς ἱκανοποίησης τῶν ἀναγ-
κῶν, μετέτρεψε τὸν κάθε ἄνθρωπο σὲ θεατὴ τῶν ἀναγκῶν του καὶ τοῦ σ υ ν ὀ λ ο υ τῆς ζωῆς του.

Ἡ σύγχρονη ἰδεολογικὴ ἀντίληψη γιὰ τὸ κορμί ἔχει τίς ἱστορικὲς τῆς ρίζες στὴν βιομηχανικὴ πόλη, πού
πραγματώνει τὴν οἰκονομία σάν αὐτοσκοπὸ, στοιβάζοντας τὰ προλεταριοποιημένα ἄτομα, τοὺς ἐργαζόμενους, μέ
σκοπὸ τὴν ἀποθήκευση τῆς ἐργατικῆς τους δύναμης καὶ τὴν γενίκευση τῆς κατανάλωσης. Ἀνάμεσα στοῖς πλῆθος
τῶν ἀποχαυνωμένων ἀνθρώπων, τῶν διασκορπισμένων μέσα σὲ ψυχρὰ ἄχρωμα κτίρια τὸ ἐμπορευματικὸ σύστημα
μπορεῖ νὰ ἐκλογικεύει τὴν ἀφηρημένη οἰκονομικὴ θέλησή του καὶ νὰ ἐκβιάζει τὴν μετατροπὴ τῆς καταναγκαστι-
κῆς ἐργασίας σὲ μ ι σ θ ω τ ῆ ἐργασία.

Παρόλ' αὐτὰ αὐτὴ ἡ ἴδια ἢ ὑπαρξὴ τοῦ κορμιοῦ ὑποδηλώνει ὅ,τι δέν μπορεῖ ὁ καπιταλισμός νὰ ἐνσωματώ-
σει: τὴν εὐχαρίστηση πού μπορεῖ νὰ ἀντλήσει κανεὶς ἀπὸ μιά δραστηριότητα καὶ πού εἶναι ἀπαγορευμένη στοῖς
βαθμοὺς πού δέν μπορεῖ νὰ συσσωρευτεῖ, ν' ἀποθηκευτεῖ καὶ ν' ἀποδόσει κέρδος στὸν καπιταλιστὴ ἢ τὸν γραφειο-
οκράτη.

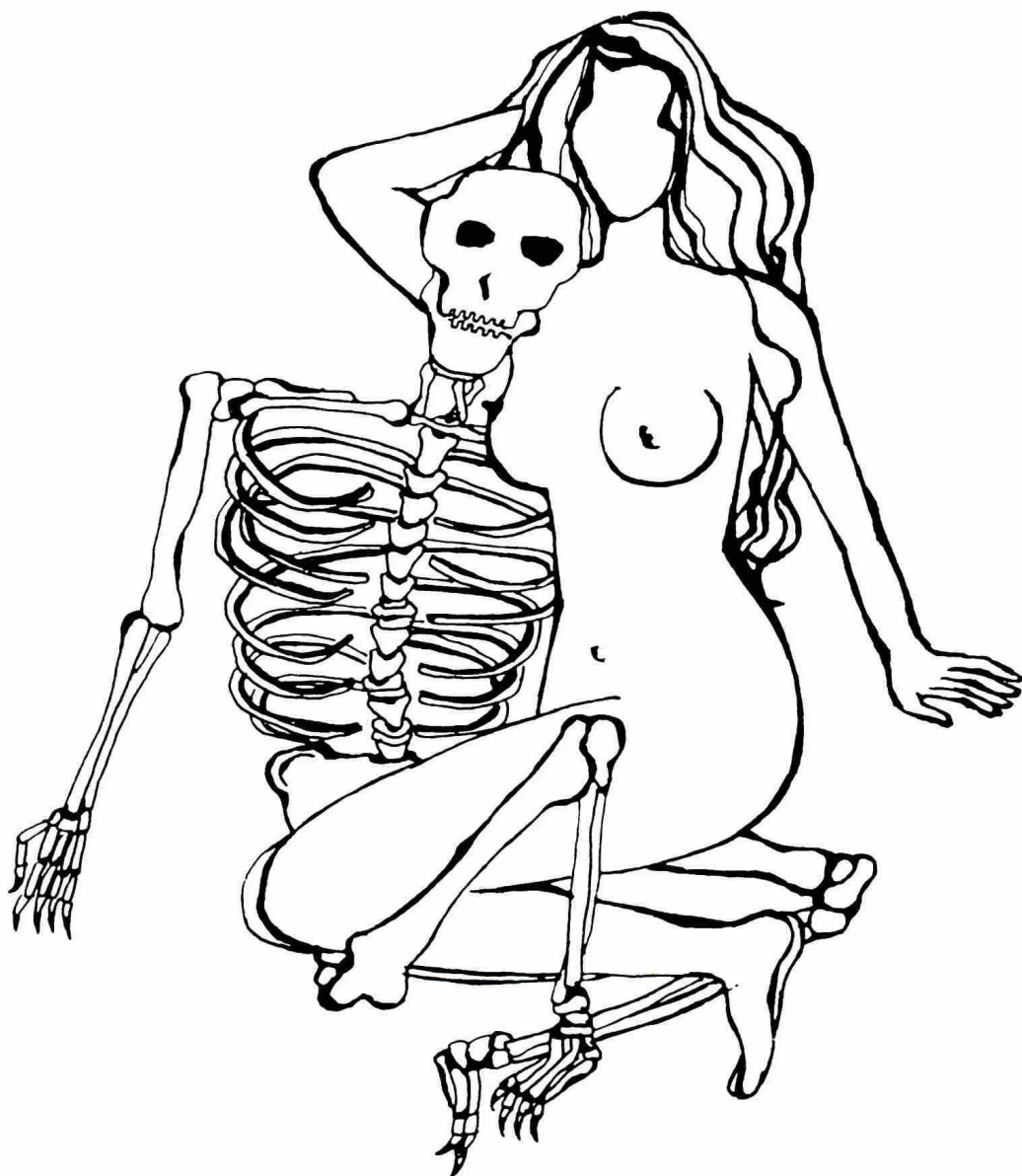
Ὁ ἔρωτας πού ἔχει ὑποβιβαστεῖ σὲ σέξ θέλει νὰ ἀποκρύψει ὅσο καὶ νὰ ἐκτονώσει τὴν δημιουργικὴ δύναμη
τοῦ κορμιοῦ, τὴ θέληση γιὰ ζωὴ πού μέ κάθε πρόφαση ἐξέγερσης ἐπανεμφανίζεται διεκδικώντας τὴ δ ι ἄ ρ κ ε ι α
τῆς γιορτῆς.

Στὸ κορμί ἡ ἀποξηραμένη ζωὴ συνυπάρχει στέρεα μέ τὴν ρευστότητα τῆς ἀρνήσῆς τῆς. Τὸ ἀνακλαστικὸ τῆς
ἐλευθερίας ἀνταγωνίζεται τὸ ἀνακλαστικὸ τῆς ὑποταγῆς καὶ τοῦ φόβου. Ἡ σύγκρουση διαδραματίζεται καθημε-
ρινά καὶ ἡ νοσταλγία τῆς χαμένης ἐνότητας καὶ τῆς ρευστότητας τῆς ὑπαρξῆς πρέπει νὰ γίνῃ ἐνεργητικὴ, γιὰ νὰ
ὁδηγήσει μέσα ἀπὸ τὴ δράση καὶ τὴ γνήσια συμμετοχὴ τὴν π ο ῖ ῆ σ η τ ο ῦ μέ λ λ ο ν τ ο ς, τὴ δημιουργία
ὅλων τῶν στιγμῶν καὶ τῶν γεγονότων τῆς ζωῆς, σ' αὐτὴ τὴν αὐθεντικὴ ἐνότητα.

Ἡ πάλι πρὸς τὸν ὁλοκληρωμένο ἄνθρωπο εἶναι ἡ παροῦσα ἱστορικὴ ἀλήθεια. Ἡ δημιουργία ἐκείνων τῶν
ἐνωτικῶν συνθηκῶν μέσα στίς ὁποῖες οἱ ἄνθρωποι θά πραγματώσουν τὴν ὁλότητα τῆς ἐπιθυμίας τους, τὴν βασικὴ
πλευρά τοῦ εὐαυτοῦ τους, εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς κοινωνικῆς ἐπανάστασης. Τὸ παιχνίδι εἶναι ἡ ἐσχατὴ λογικὴ αὐτῆς
τῆς ὁλοκλήρωσης, πού ἐπανακτᾷ τὸ δημιουργικὸ παρόν τῆς μέσα στὸν ἔρωτα, στὴ σκέψη, στὴ δημιουργία κατα-
στάσεων, στὴν ἀνεμπόδιστη ἀπόλαυση. Ἡ κατάργηση τοῦ ἐμπορευματικοῦ κατακερματισμοῦ καὶ τῆς ἐξειδίκευ-
σης, ἡ ἀρνήση τῆς θυσίας καὶ τοῦ παζαρέματος θά ἀπελευθερώσει τὴν ἐρωτικὴ ροὴ τοῦ κορμιοῦ καὶ θά φανερώ-
σει τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια τῆς δημιουργικότητάς τῆς. Στὴν κοινωνία ὅπου ὅλοι θά εἶναι ἀφεντικά, ἡ βασιλεία τῶν
ἀνθρώπινων παθῶν, πού σήμερὰ ἔχουν ἐξατμιστεῖ σ' ἓνα ὁμιχλώδη ὑποκειμενισμό στοῖς περιθώριους τῆς ἐπίσημης
κοινωνίας, θά φέρουν στὴν κοινωνικὴ ἐπιφάνεια τὸ μυστικὸ χρήσης αὐτοῦ τοῦ κόσμου, πού ἡ Ἐξουσία φύλαξε
καλὰ σάν τὸ μεταφυσικὸ αἶνιγμα καὶ παράλληλα σάν τὸ τελευταῖο τῆς χαρτί τῶν μεταρρυθμίσεων πού κανένα δέν
ἀγγίζουσιν, γιὰτὶ μόνο στοῖς ἐσωτερικοῦς τῆς μποροῦν νὰ γίνονται. Ἡ ἐπαναστατικὴ θεωρία καὶ πρακτικὴ ἀρνεῖται
συνθέμελα, τὸ μῦθο τῆς ἰδιωτικῆς χρήσης τοῦ κορμιοῦ, ὅχι μόνο γιὰτὶ εἶναι τὸ παλιωμένο πιάττο ὁλοκληρῶς πρό-
σχημα τῆς ἀποστερητικῆς χρήσης τοῦ κορμιοῦ ἀπὸ τὸν παραγωγικὸ μηχανισμό, ἀλλὰ γιὰτὶ αὐτὸς εἶναι ὁ μίνι-
μουμ τρόπος συνέπειας μ' αὐτὸ πού πρέπει νὰ εἶναι: καταστροφικὴ ὡς πρὸς τὸ σύνολο τῶν ἀλλοτριώσεων, πού
ἔχουν διασπάσει τὸν ἄνθρωπο μετατρέποντάς τον σὲ ἀντικείμενο πού τὸ συνθλίβει μιά «τιγλὴ» ἐξέλιξη κατα-
στάσεων.

Τὰ πάθη τοῦ ἀτόμου θά εἶναι ὁ ριζικός μοχλὸς τῆς ἀναδημιουργίας τῶν ἐλεύθερων ἀτομικῶν σχέσεων. Αὐτὸ
ἀποτελεῖ τὸ μᾶξιμουμ πρόγραμμα ἐνός πραγματικοῦ κινήματος. Ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀποψη τῆς ρ ι ζ ι κ ῆ ς κριτικῆς
τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ κορμί εἶναι ἀπεριόριστο, γιὰτὶ «ἡ ρίζα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος» (Κάρλ
Μάρξ).

Ὁ διαχωρισμός τοῦ κορμιοῦ ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ ἀντίστροφα τοῦ πνεύματος ἀπὸ τὸ κορμί, εἶναι πραγματοποιήσι-
μος καὶ ἐρμηνεύσιμος μόνο ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τῆς σύγχρονης καταναγκαστικῆς παραγωγῆς καὶ τοῦ προλεταρίου πού
γίνεται τὸ ἐνεργειακὸ κρέας τῆς.

Αυτό πού σήμερα επίσημα τιτλοφορείται σάν «σκέψη» ή «γνώση» καί βρίσκει τήν τεχνική του συνοχή στήν 'Επιστήμη δέν είναι παρά ή γενική λογιστική τῶν ἀνθρώπινων παθῶν, ή θρησκεία τοῦ σύγχρονου ἀσκητισμοῦ μέσα σ' ἕνα κόσμο ὑλικῆς ἀφθονίας. Τά ἄτομα θά ἐπανεύρουν τή σκέψη καί θά συναντηθοῦν θεωρητικά καί πρακτικά μέ τό σύνολο τῶν δυνατοτήτων τους, ὅταν μέσα ἀπό τήν καταστροφή αὐτῆς τῆς κοινωνίας γίνουν αὐτό πού πραγματικά καί ἱστορικά εἶναι: οἱ καταναγκαστικά ἀσύνειδοι δημιουργοί τῆς πού μέ τήν ἐξέγερσή τους συνειδητά διεκδικοῦν αὐτό πού δημιούργησαν καί ἀστυνομευτικά ἀποχωρίστηκε ἀπ' αὐτούς. 'Η ἐπιστήμη καταστέλει ἰδεολογικά τήν ἐπιθυμία τοῦ παιχνιδιοῦ, τῆς ἐλεύθερης δημιουργίας, τοῦ ἔρωτα πού γενικεύεται σέ ὑπαρξιακή περιπέτεια. Καταστέλει στό ὄνομα ψυχρῶν καί ἁοσμων ἀφαιρέσεων, στό ὄνομα τῆς φυσικοποίησης καί ἀντικειμενοποίησης τῶν ἀνθρώπινων δραστηριοτήτων, στό ὄνομα τῆς φαινομενικῆς ἐνότητάς της. Εἶναι κατ' αὐτόν τόν τρόπο πού τό κορμί ἀντιμετωπίζεται σάν ἕνα πράγμα στήν κόψη ἐνός νυστεριοῦ πού τεμαχίζει σέ τέτοιο βαθμό, ὥστε νά ἐξαφανίζει κάθε αὐτονομημένη ὁλότητα, ἐνεργητική ὁλότητα. Οἱ ὀρέξεις τοῦ κορμιοῦ ἔχουν ἀνατεθεῖ στήν Ψυχική Χημεία πού λέγεται ψυχολογία (τονίζοντας τό —λογία σέ μιά ἐποχή πού κάθε πραγματικός διάλογος γίνεται μόνο πάνω σέ συντρίμια κοινωνικῶν θεσμῶν καί γι' αὐτόν τόν ξεκάθαρο λόγο ἔχει ἐπίσημα περιέλθει στή δικαιοδοσία τῆς ἀστυνομίας καί τῶν ἐπίλεκτων σωμάτων της, τῆς ψυχιατρικῆς).

'Η ἀφαίρεση τοῦ αὐτονομισμοῦ ἀπ' ὅλες τίς κοινωνικές δραστηριότητες συνοψίζει τή θεμελιώδη πολιτική τοῦ ἐμπορεύματος. 'Η πολιτική αὐτή ἀποβλέπει στήν ποσοτικοποίηση καί τυποποίηση τοῦ κορμιοῦ καί τῶν ἀνθρώπινων ἐκδηλώσεων, στήν ταξινόμηση κάθε δραστηριότητας μέ μισθολογικά, ποσοτικά κριτήρια. Μόνο ἔτσι τό καπιταλιστικό σύστημα μπορεῖ νά σχεδιοποιεῖ καί νά ὀρθολογικοποιεῖ τίς κοινωνικές σχέσεις. Κι αὐτό εἶναι τό ἱστορικό του ὄριο: ὁ πολιτισμός πού ἐτοιμάζεται παγκόσμια ν' ἀναθέσει τήν ὀργάνωση τῆς κοινωνικῆς ζωῆς σ' ἕνα ἠλεκτρονικό ὑπολογιστή τῆς IBM, δέν εἶναι μόνο «τυχαία» διαποτισμένος ἀπό τή σχιζοφρένεια τῆς γραφειοκρατικῆς χειραγώγησης, ἀλλά τό μεθοδευμένο προϊόν τῆς οὐσιαστικῆς ἐκλογῆς πού στήν ἴδια του τήν βάση ἐμπεριέχει: τοῦ γεράσματος τοῦ κορμιοῦ καί τῆς σκέψης μέσα στήν «αἰώνια» νεότητα τῶν ἀναπαραγόμενων μηχανικῶν ἐμπορευμάτων. 'Η γενικευμένη ἀπονέκρωση τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ή ὀλῆ ἀντίφασή του κι ὁ αὐτόκλητος νεκροθάφτης του.

Μάκης Κορακιανίτης-Κ.Ξ.

T.W. Adorno-M.Horkheimer:

Ένδιαφέρον για τό κορμί

Τό «Ένδιαφέρον για τό κορμί» είναι ένα κεφάλαιο πού διαλέξαμε από τή «Διαλεκτική του Διαφωτισμού» τών Adorno καί Horkheimer, πού εκδόθηκε τό 1947.

Διαλέξαμε αυτό τό κείμενο γιατί καταδεικνύει τήν ένότητα τής άθλιότητας πού ένυπάρχει τόσο στή βάση του φασισμού, όσο καί τής δημοκρατίας. Ό ψευδοδιάλογος τής δημοκρατίας του Κεφάλαιου δέν κάνει φανερό τίποτα περισσότερο από τήν έσωτερική του σχέση μέ τόν άρνημένο διάλογο του φασισμού, πού καταρρίπτει όλα τά προσχήματα.

Αν στό κείμενο τών Adorno καί Horkheimer ή σχέση του φασισμού μέ τόν πολιτισμό στό σύνολό του άντλείται από μία ψυχολογική σκοπιά πού έμφανίζει τόν άνθρωπο από τή φύση του συνεργό στή βαρβαρότητα (πού δέν άρνήθηκε ουσιαστικά ό πολιτισμός), δέν παύει νά τίθεται, παράλληλα, στήν πραγματική της βάση: αυτής τής ίδιας τής καπιταλιστικής παραγωγής καί τής βαρβαρότητάς της. Αυτό πού τουλάχιστον άρνητικά είναι έκδηλο στό κείμενο πού ακολουθεί είναι ότι μόνο ή ένωση τής άτομικής ιστορίας μέ τήν αναγεννημένη κοινωνία θά σημάνει τήν καθολική χειραφέτηση τής ανθρωπότητας.

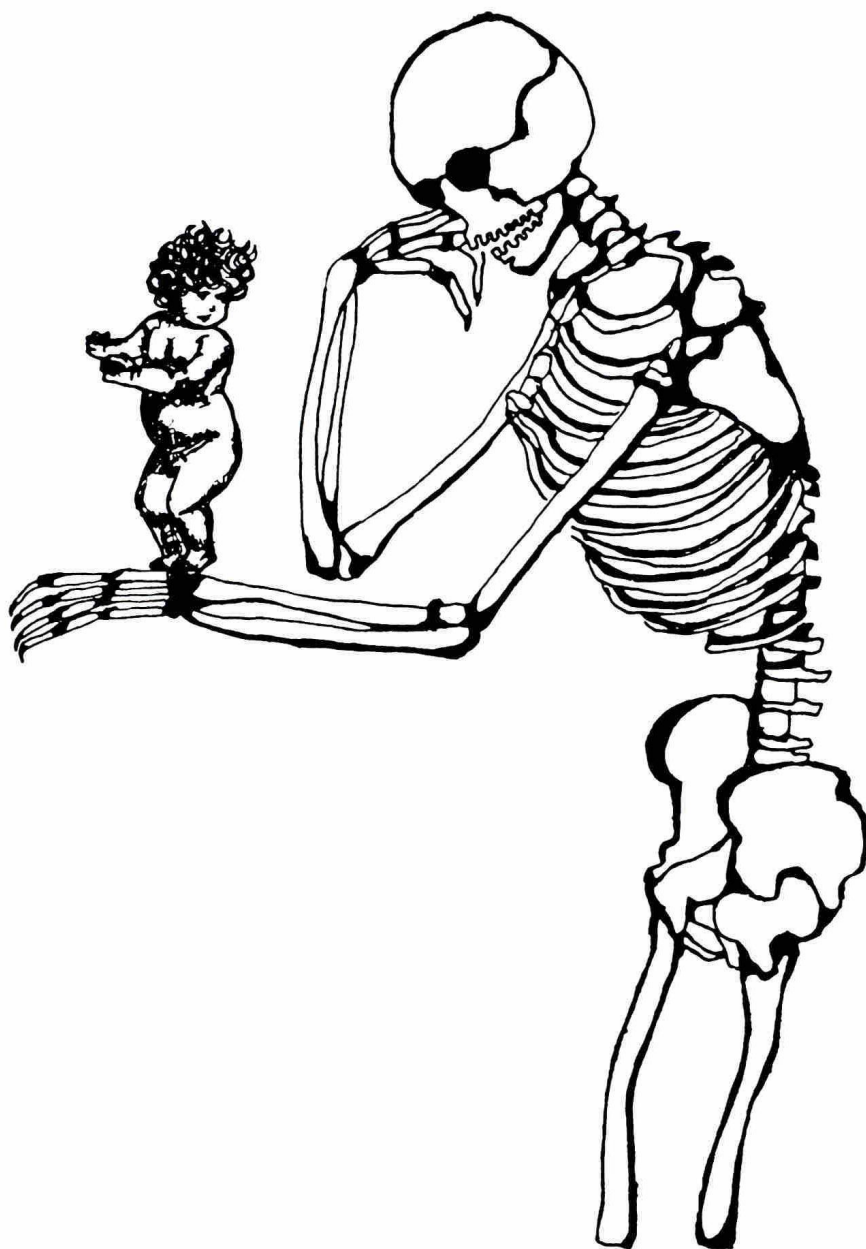
Η συνταχτική ομάδα

Κάτω από τήν γνωστή Ιστορία τής Εύρώπης κυλάει μία άλλη, ύπόγεια. Αυτή, άποτελείται από τό πεπρωμένο τών ένστίκτων καί τών άπωθημένων ανθρώπινων παθών, τών έκφυλι-σμένων από τόν πολιτισμό. Τό παρόν φασιστικό σύστημα, πού έβγαλε στό φώς ό, τι δήποτε ήταν μέχρι τώρα άποκρυμμένο, άποκαλύπτει επίσης αυτήν τήν έπίσημη Ιστορί-α καθώς καί τήν σχέση της μ' αυτήν τήν σκοτεινή της πλευρά, τήν παραμελημένη τό-σο στίς έπίσημες λεζάντες τών έθνικιστι-κών κρατών όσο καί στίς κριτικές τών προ οδευτικών.

Αυτού του είδους ό άκρωτηριασμός πάνω άπ' όλα βάλλει τίς σχέσεις μέ τό κορμί. Ό καταμερισμός τής εργασίας πούκανε τήν δι-άκριση ανάμεσα στήν ήδονή καί τήν έργα-σία, άλυσσόδεσε κάθε ζωώδη δύναμη. Όσο πε-ρισσότερο έξαρτιόντουσαν από τήν εργασί-α τών άλλων οί άφέντες, τόσο τήν αντιμετώ-πιζαν μέ περιφρόνηση. Η δουλειά στιγματί-στηκε όπως καί ό δοῦλος. Ό Χριστιανισμός έξήρε τήν εργασία αλλά για ανταμοιβή τα-πείνωσε όσο μπορούσε τήν σάρκα σάν τήν πηγή όλων τών κακών. Πλέκοντας τό εγκώμιο τής εργασίας, πού άκόμα καί ή Παλαιά Δια-θήκη είχε παρουσιάσει σάν κατάρα, άνήγγει-λε τήν σύγχρονη τάξη πραγμάτων- σύμκρονος σ' αυτό καί μέ τόν άσεβη Μακιαβέλλι. Η έρ-γασία χρησίμευσε έπίσης στους πατριάρχες τής έρήμου, τόν Άγιο Δωρόθεο, τόν Μωυσή τόν Ληστή, τόν Παῦλο τόν Άπλό καί σ' άλλ-λους "πτωχούς τών πνεύματι" στό νά εισέλ-θουν κατευθείαν στή Βασιλεία τών Ουρανών. Στο Λούθηρο καί στον Καλβίνο ό δεσμός ά-νάμεσα στήν εργασία καί τήν σωτηρία ήταν τόσο περίπλοκος πού όλη αυτή ή έπίδιω-ξη για εργασία πού βλέπουμε από τήν Με-ταρρύθμιση φαίνεται σάν είρωνελα-σάν τήν κλωτσιά ενός σκουληκιού στήν μπότα.

Οί πρίγκηπες καί οί εύγενείς μπορού-σαν νά παρηγορούνται για τήν θρησκευτική άβυσσο πού άνοίγονταν ανάμεσα στήν έπί-γεια ζωή τους καί τό αιώνιο πεπρωμένο

τους, όνειροπολώντας τά είσοδήματα πού θά άπομυζούσαν από τίς ώρες εργασίας τών άλλων. Ό άλογος χαρακτήρας τής θείας Χάρι-τος ύποδεικνύοντας τούς ανθρώπους τών ό-ποιών ή σωτηρία ήταν έξασφαλισμένη τούς έπέτρεπε κάθε δυνατότητα λύτρωσης. Οί άλλ-λοι, αυτοί πού εργάζονταν ύφίσταντο άπλώς μία μεγαλύτερη πίεση. Προαισθάνονταν σκο-τεινά πώς ό έξευτελισμός τής σάρκας από τήν έξουσία δέν ήταν παρά ή ιδεολογική άντανάκλαση τής έξασκούμενης πάνω τους καταπίεσης. Όλα τά θύματα μέχρι καί οί σημερινοί άποικιοκρατούμενοι λαοί, γνώρι-σαν τήν τύχη τών σκλάβων τής αρχαιότητας έπρεπε νά περνάνε για τελείως άνάξιοι. Α-πό τήν φύση, ύπῆρχαν δύο ράτσες μία άνώτε-ρη καί μία κατώτερη. Η άπελευθέρωση του εύρωπαϊκού άτόμου ήρθε σάν άποτέλεσμα μι-άς γενικώτερης πολιτιστικής μεταμόρφωσης, ή όποια βάθυνε τό σχίσμα μέσα στους άπε-λευθερωμένους όσο μετριάζονταν έξωτερικά ό φυσικός καταναγκασμός. Τό έκμεταλλευό-μενο κορμί έπρεπε για τούς κατώτερους ν' άναπαραστήσει τό κακό, καί συγχρόνως για τούς άλλους, τό πνεῦμα πού είχαν όλον τόν καιρό ν' άφοσιωθούν, τό υπέρτατο άγαθό. Αυ-τή άκριβώς ή τάξη πραγμάτων είναι πού έ-πέτρεψε στήν Εύρώπη νά πραγματοποιήσει τίς πιο μεγαλειώδεις πολιτιστικές δημι-ουργίες της. Όμως, τό προαίσθημα τής άπά-της πούταν από τήν αρχή φανερό δυνάμωσε, τήν ίδια ώρα μέ τόν έλεγχο πάνω στό κορ-μί, τήν άίσχρη κακότητα, τήν άγάπη-μίσος γι' αυτό τό κορμί πούχε διαποτίσει τήν σκέψη τών μαζών στήν διάρκεια τών αιώνων καί πού βρήκε τήν αυθεντική του έκφρα-ση στήν γλώσσα του Λούθηρου. Στή σχέση του άτόμου μέ τό κορμί του, τό δικό του καθώς καί τών άλλων, ή άδικία καί τό παράλογο ξαναεμφανίζονται μέ τήν μορφή μις φρι-καλεδότηας τόσο άπομακρυσμένης από μία κατανοητή σχέση, από μία εύτυχημένη άν-τανάκλαση, όσο ή κυριαρχία από τήν έλευ-

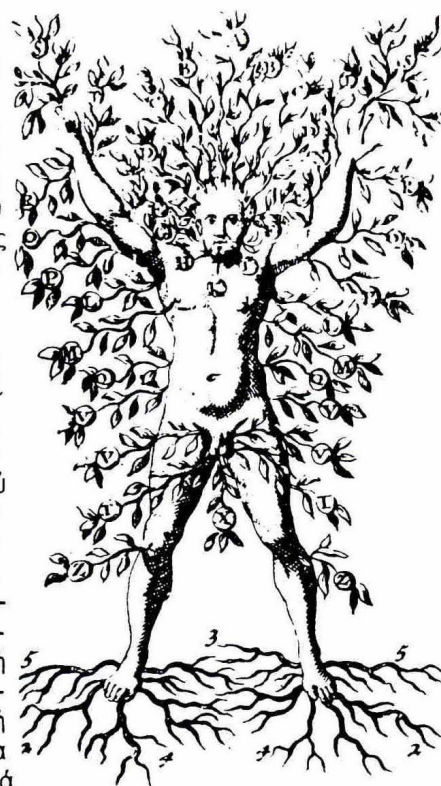
θερία. Ο Nietzsche, στη θεωρία του για την σκληρότητα, και ακόμα περισσότερο ο Sade, αναγνώρισαν την σπουδαιότητα αυτού του παράγοντα, ο οποίος βρήκε στην θεωρία του Freud για τον ναρκισσισμό και το ένστικτο του θανάτου, την ψυχολογική του έρμηνεια.

Η αγάπη-μίσος για το κορμί έχει έμπο-
τίσει όλη την νεώτερη κουλτούρα. Το σώμα
δέχτηκε όλους τους χλευασμούς, παραπετάχ-
τηκε σαν το υποδεέστερο και το πλέον ύ-
ποδουλωμένο και συγχρόνως σαν αντικείμε-

νο πόθου, σαν το απαγορευμένο, το πρα-
γματοποιημένο, το αποξενωμένο. Για πρώτη φο-
ρά ο πολιτισμός γνώρισε το κορμί σαν αν-
τικείμενο που μπορεί κανείς να το κατέ-
χει, μόνο μέσα στον πολιτισμό το κορμί
διαφοροποιήθηκε από το πνεύμα-πεμπουσία
της εξουσίας και της διαταγής, σαν το αν-
τικείμενο, το νεκρό πράγμα, σαν "Corpus".
Για τον αυτοεξευτελισμό του ανθρώπου σέ
corpus, ή φύση εκδικείται. Εκδικείται για
τό ότι ο άνθρωπος την υποβίβασε σέ αντι-
κείμενο κυριαρχίας, σέ πρώτη ύλη.

Αυτή η ανάγκη για θηριωδία και αποσύνθεση προκύπτει από την οργανική απόπτωση κάθε συγγενικής σχέσης του κορμιού με το πνεύμα. Ο Freud είχε την μεγαλοφυή διαίσθηση: η αποστροφή γεννήθηκε την στιγμή που το άρσενικό πήρε κατακόρυφη θέση και πού, απομακρυσμένο πιά από το έδαφος απώθησε, σέ δεύτερο πλάνο, την μυρωδιά που τό τράβαγε προς το έμμηνοροοῦν θηλυκό. Στο δυτικό πολιτισμό, όπως πιθανότατα και σέ κάθε μορφή πολιτισμού, τό σώμα είναι ταμποῦ. Είναι την ίδια ώρα αντικείμενο έλξης και αποστροφής. Για τούς αφέντες στην Ελλάδα όπως και για τούς φεουδάρχες η σχέση με τό σώμα εξαρτιόταν ακόμα από την εύκινησία και την φυσική δύναμη που τούς εξασφάλιζε την κυριαρχία. Οί φροντίδες που έδιναν στό κορμί είχαν τόν κοινωνικό στόχο τους. Ο καλός καγαθός ήταν έν μέρει μιά "βιτρίνα", τά γυμνάσια μερικά μόνον χρησίμευαν στό νά διατηρήσουν την ικανότητα για κυριαρχία-στό μέτρο που ήταν έκπαίδευση για έξουσιαστικό τρόπο συμπεριφοράς. Όταν η κυριαρχία πήρε όριστική την άστική της μορφή που καθορίζονταν από τό εμπόριο και την επικοινωνία, άρχισε η ρητή μεταβολή, ή όποία έγινε ακόμα πιο ξεκάθαρη μέ την βιομηχανοποίηση. Η ανθρωπότητα δέν αφήνεται νά υποδουλωθεί από τά σπαθιά αντίθετα υποτάσσεται στόν γιγαντιαίο μηχανισμό ό όποιος δέν κάνει τίποτα άλλο από τό νά σφυρηλατεί καινούργια σπαθιά. Μ' αυτόν τόν τρόπο εξαφανίστηκε κάθε όρθολογικό νόημα για την έξαρση του άντρικού σώματος: οί απόπειρες τών ρομαντικών του ΧΙΧ και του ΧΧ αιώνα νά προκαλέσουν μιά αναγέννηση του κορμιού δέν πέτυχαν τίποτ' άλλο από τό νά εξιδανικεύσουν κάτι νεκρό και άκρωτηριασμένο. Ο Nietzsche, ό Gauguin, ό Klags, αναγνώρισαν την άπερίγραπτη ήλιθιότητα, άποτέλεσμα της προόδου. Δέν κατέληξαν όμως και στό σωστό συμπέρασμα. Δέν κατήγγειλαν την άδικία έτσι όπως υπάρχει, μόνο την δόξασαν έτσι όπως υπήρχε στό παρελθόν. Η έχθρα προς την μηχανοποίηση γίνεται τό στολίδι της μαζικής βιομηχανίας κουλτούρας που αναπόφευκτα κάνει μιά εύγενική χειρονομία. Οί καλλιτέχνες άκούσια διευθέτησαν, για χάρη της διαφήμισης, την χαμένη εικόνα της ένότητας του κορμιού και του πνεύματος. Η προβολή τών ζωικών φαινομένων, της "φυσικής ξανθιάς" στίς νησιώτικες θάλασσες του νότου, καταλήγει μοιραία στό έξωτικά φίλμς, τίς διαφημιστικές άφίσσες που έξυμνούν τίς βιταμίνες και τίς κρέμες όμορφιάς που αναπαριστούν τούς ένυπάρχοντες στόχους της διαφήμισης: τόν νέο τύπο άνθρώπου, ψηλό, ώρατο, εύγενικό τούς άρχηγούς-φασίστες και τίς ομάδες τους. Αυτοί, παίρνουν στό ίδια τους τά χέρια τά έργαλεία του θανάτου, έκτελούν τούς φυλακισμένους τους μέ τά πιστόλια τους και τά μαστίγια τους, όχι γιατί είναι οί πιο δυνατόι αλλά γιατί αυτός ό γιγαντιαίος μηχανισμός και οί άληθινοί κυρίαρχοί του, που έξακολουθούν νά μήν κάνουν τίποτα από μόνοι τους, τούς παραδίνουν, θύματα της κρατικής λογικής, στό υπόγειο τών στρατηγείων τους.

Τό σώμα δέν ξαναβρήκε ακόμα την εύγενική του καταγωγή. Παραμένει πτώμα ακόμα και μετά από έντονη έξάσκηση ή έκπαίδευση. Η μετατροπή του σέ νεκρό πράγμα, όπως αποκαλύπτει και τ' όνομά του, υπήρξε ένα μέρος του σταθερού προτάξου που μετέτρεψε την φύση σέ ύλικό. Τά έργα του τεχνολογικού πολιτισμού είναι τό προϊόν της έξύψωσης αυτής της αγάπης-μίσος για τό σώμα και για την γή, τών όποιων η κυριαρχία ξερίζωσε όλους τούς άνθρώπους. Η Ιατρική χρησιμοποιεί αυτήν την ψυχική αντίδραση άπέναντι στην ένσωμάτωση του άνθρώπου μέ σκοπό την παραγωγή, ή τεχνολογία χρησιμοποιεί αυτήν την αντίδραση για νά μετατρέψει την φύση όλόκληρη σέ πράγμα. Όμως ό έγκληματίας, ό δολοφόνος, οί θηριώδεις κολοσσοί που οί νόμιμοι και παράνομοι δυνάστες, μεγάλοι και μικροί, χρησιμοποιούν μυστικά σαν έκτελεστικά όργανα, και που παρευρίσκονται κάθε φορά που πρέπει νά βγάλουν κάποιον άπ' την μέση, αυτοί που λυντσάρουν, τά μέλη της Κού Κλούξ Κλάν, τό γομάρι που σηκώνεται όταν κάποιος πουλάει τσαμπουκά, τά έφιαλτικά πρόσωπα στό όποία έγκαταλείπεται ό καθένας μόλις αποσυρθεί από πάνω του τό προστατευτικό χέρι της έξουσίας, μόλις βρεθεί χωρίς χρήματα και χωρίς δουλειά, όλοι οί λυκάθρωποι που ζούν στό σκοτάδι της Ιστορίας και συντηρούν τούς φόβους και που χωρίς αυτούς δέν μπορεί νά υπάρξει έξουσία: σ' αυτούς ή αγάπη-μίσος για τό κορμί είναι έντονη και άμεση, μαίνουν ό,τι άκουμπήσουν, καταστρέφουν ό,τι δούν στό φώς κι αυτή ή καταστροφή είναι ή μνησικαλία που τούς έμπνέει ή πραγματοποίηση-μέσα σέ μιά τυφλή λύσσα ξανακάνουν στό ζωντανό αντικείμενο, ό,τι δέν μόρεσαν νά έμποδίσουν νά

συμβεί:τό σχίσμα της ζωής στο πνεῦμα καί στο ἀντικείμενό του. Ὁ ἄνθρωπος τούς προσελκύει χωρίς νά μπορούν ν'ἀντισταθοῦν,θέλουν νά τόν περιορίσουν σ'ένα κορμί-πτῶμα,τίποτα δέν πρέπει νά ἔχει τό δικαίωμα νά ζεῖ.Μιά τέτοια ἔχθρα τῶν ὑποδεέστερων-ἐπιμελέστατα καλλιεργημένη καί συντηρημένη στό παρελθόν ἀπό τούς κοσμικούς καί κληρικούς διοι - κοῦντες-γιά τήν ζωή πού δέν ἔχει πιά τίποτα νά τούς προσφέρει καί μέ τήν ὁποία ἐγκαθιδρύουν σχέσεις μέ ὁμοσεξουαλικό καί παρανοϊκό τρόπο μέσω τῆς δολοφονίας,αὐτή ἡ ἔχθρα ὑπῆρξε πάντοτε ἀπαραίτητο ὄργανο τῆς τέχνης τοῦ νά κυβερνᾷς. Ἡ ἔχθρα τῶν σκλαβωμένων γιά τήν ζωή εἶναι μιᾷ ἀνεξάντλητη ἱστορική δύναμη τῆς νυχτερινῆς σφαίρας τῆς ἱστορίας. Ἀ - κόμα καί ἡ ἀκόλασία καί ἡ κραιπάλη ἐκδικοῦνται ἀπελπισμένα τήν ζωή.

Ἡ ἀγάπη γιά τήν φύση καί τήν μοῖρα,τῆς ὁλοκληρωτικῆς προπαγάν - δας,δέν εἶναι παρά μιᾷ ἐπιφανειακῇ καί ἐπιτήδεια ἀντίδραση στήν ὑπο - τέλεια πού ἐπιβάλλει τό κορμί μπροστά στήν ἀποτυχία τοῦ πολιτισμοῦ . Δέν καταφέρνουμε ν'ἀπελευθερωθοῦμε ἀπ'τό κορμί κι'ἔτσι τό ἐκθειάζου - με κάθε φορά πού δέν ἔχουμε δικαίωμα νά τό χτυπήσουμε. Ἡ κοσμοθεώρη - ση (WELTANSCHAUNG) τοῦ "τραγικοῦ" φασίστα εἶναι ἡ ἰδεολογική γιορτή ἡ ὁργανωμένη τήν παραμονή πραγματικῶν ματωμένων γάμων.Αὐτοί πού στήν Γερμανία ἐκθειάζουν τό σῶμα,οἱ γυμναστές καί οἱ ἐκδρομεῖς,εἶχαν παν - τοτε τήν μεγαλύτερη τάση γιά ἀνθρωποκτονία,ἀκριβῶς ὅπως οἱ φίλοι τῆς φύσης πᾶνε γιά κυνήγι.Βλέπουν στό κορμί ἕναν κινητό μηχανισμό,τοῦ ὁ - ποίου τά διάφορα μέρη ἀποτελοῦν οἱ ἀρθρώσεις,ἡ δέ σάρκα τους δέν εἶ - ναι παρά τό πάπλωμα τοῦ σκελετοῦ.Χρησιμοποιοῦν τό σῶμα τους καί τά μέ - λη τους σάν ἤδη διαχωρισμένα. Ἡ ἐβραϊκή παράδοση διατηρεῖ μιᾷ πρόληψη πού δέν τήν ἀφήνει νά παίρνει τά μέτρα ἑνός ἀνθρώπου μέ τήν μεζούρα γιατί ἔτσι παίρνουν τά μέτρα τῶν νεκρῶν γιά τό φέρετρο.Κι'αὐτή ἀκρι - βῶς εἶναι ἡ χαρά τῶν παιδαγωγῶν τοῦ σώματος.Παίρνουν τά μέτρα τοῦ ἄλ - λου καί δέν καταλαβαίνουν πῶς τό κάνουν μέ τό μάτι ἑνός κατασκευαστῆ φερέτρων.Προδίδονται,ὅταν ἀνακοινῶνουν τό ἀποτέλεσμα,ὅταν λένε πῶς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ψηλός,κοντός,χοντρός,βαρύν. Ἐνδιαφέρονται γιά τίς ἀρρώ - στεις,στό τραπέζι παραφυλᾷνε τόν θάνατο τοῦ συνδαιτημόνος τους καί τό ἑνδιαφέρον τους γιά ὅλα αὐτά δέν εἶναι παρά ἐπιπόλαια ὀρθολογικό καί ἀπορρέει ἀπό τήν "φροντίδα τους γιά τήν ὑγεία". Ἡ γλῶσσα κάνει ἀκρι - βῶς τήν ἴδια δουλειά:ὁ περίπατος κατάντησε κίνηση καί οἱ τροφές θερμί - δες,ὅπως ἀκριβῶς ἡ λέξη FORET στήν καθημερινή γλῶσσα λέγεται BOIS.*Μέ τίς στατιστικές γιά τήν θνησιμότητα ἡ κοινωνία ἔκανε τήν ζωή νά μήν εἶναι παρά ἕνα χημικό προτσέσο.

Στόν διαβολικό ἐξευτελισμό τοῦ φυλακισμένου στά στρατόπεδα συγκέν - τρωσης πού ὁ σύγχρονος δήμιος προσθέτει χωρίς λογική αἰτία στό μαρτύ - ριο τοῦ θανάτου,ἐκφράζεται ἡ μή ἐξυψωμένη καί παρ'ὅλα αὐτά ἀπωθημένη ἐξέγερση τῆς φύσης-ταμποῦ.Αὐτή πού ἔχει διατηρηθεῖ σ'ὅλη της τήν φρί - κη στό μαρτύριο τοῦ ἔρωτα,στόν ὑποτιθέμενο σεξουαλικό καί ἀκόλαστο ἐγκληματία-πού μιᾷ καί τό φύλο ἀναπαριστᾷ τό κορμί στήν ὁλότητά του καί τήν ἔκφραση αὐτοῦ πρὸς τό ὁποῖο ὅλοι τείνουν ἀπεγνωσμένα.Στήν ἐ - λεύθερη σεξουαλικότητα ὁ δολοφόνος φοβᾷται τήν χαμένη ἀμεσότητα, τήν πρωταρχική ἐνότητα μέσα στήν ὁποία τοῦ εἶναι ἀδύνατον νά ὑπάρξει πιά: εἶναι τό νεκρό πού ξεπροβάλλει γιά νά ζήσει. Ὁ δολοφόνος ἀνάγει τά πάντα στήν ἐνότητα,ἀνάγοντάς τα στό μηδέν,γιατί εἶναι ἀναγκασμένος νά πνίξει τήν ἐνότητα πού βρίσκεται μέσα του.Τό θῦμα ἀντιπροσωπεύει γι' αὐτόν τήν ζωή πού ξεπέρασε τόν χωρισμό,πρέπει νά θρυματιστεῖ καί τό σύμπαν δέν πρέπει νά εἶναι παρά σκόνη καί ἀφηρημένη ἐξουσία.

*Σ.τ.Μ. Ἡ λέξη FORET στά γαλλικά σημαίνει δάσος καί ἀναφέρεται σ' ὅλη του τήν ἔκταση-πράσινο,φύλλα,δέντρα,φῶς χῶμα,νερό,ἀκόμα καί τή δυνατότητα νά χαθεῖς μέσα του,ἐνῶ ἡ λέξη BOIS ἀρχικά καί βασικά σημαί - νει ξύλο,οἱ Γάλλοι πιά χρησιμοποιοῦν σχεδόν ἀποκλειστικά αὐτήν τήν δευ - τερή λέξη γιά τό δάσος.

Μετάφραση:Κ.Ξ.

Η ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ

‘Η 9η Αύγουστου καί ἡ ἐπανεμφάνιση τοῦ κοινωνικοῦ κινήματος

Τὴν ἀπόπειρα διασαλεύσεως τῆς τάξεως κατηύθυναν βουλευτές τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. πού ἐμφανίσθηκαν ἐπι- κεφαλῆς ἀναρχικῶν.

.....
Ὅμαδες ὁπαδῶν τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. καί τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐσ. μ’ ἐπικεφαλῆς τοὺς ἀναρχικοὺς, μετέτρεψαν χθές τὸ κέντρο τῆς πρωτεύουσας, σέ πεδίου μάχης.

ἐφημ. "ΒΡΑΔΥΝΗ", 10/8/79

Τὰ γεγονότα τῆς 9ης Αύγουστου καί ἡ στάση τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ.

Στίς 25 Μάη ‘76 μεταξύ τῶν διαδηλωτῶν πού συγκροῦνταν μέ τὴν ἀστυ- νομία ἦταν καί μέλη τόσο τοῦ ΚΚΕ, ὅσο καί τῶν ἄλλων κομμάτων καί ὁργανώσεων τῆς ἀριστερᾶς. Οἱ ἴδιοι αὐτοὶ ἄνθρωποι-ὅσοι βέβαια ἐξα- κολουθοῦσαν νά εἶναι μέλη κομμάτων-τὴν ἐπόμενη μέρα δεχόντουσαν τὴν ἐκδοχή τῶν κομμάτων τους γιὰ προβοκάτορες καί παρακρατικούς πού δημιούργησαν τὰ γεγονότα. Τὴν ἴδια μέρα μέχρι τίς 12 τὸ μεσημέ- ρι τὰ μέλη τοῦ ΕΚΚΕ συμμετεῖχαν στὰ γεγονότα ἀπ’ τίς 2 καί μετὰ κα- τέστρεψαν τὰ ὁδοφράγματα στὴν ὁδὸ Βαλτετσίου καί στό Πολυτεχνεῖο. Στίς 17 Νοέμβρη τοῦ ‘77 μέλη τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. καί ἡ περιφρούρηση τῆς Ε.Φ.Ε.Ε. χτυποῦσαν καί παρέδιδαν στὴν ἀστυνομία ἀναρχικοὺς κι’ ἄλ- λους ἐπαναστάτες πού προσπαθοῦσαν νά ἐπιτεθοῦν στὴν ἀστυνομία.

Ὡστόσο φέτος στίς 9 Αύγουστου τὰ πράγματα ἦταν διαφορετικά. Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. πού ἀποτελοῦσαν καί τὴν πλειονότητα τῶν διαδη- λωτῶν, ἂν δέν ἦταν "εὐνοϊκῶς κείμενοι" ἦταν ὁπωσδήποτε σέ κάθε πε- ρίπτωση, ἀνεκτικοὶ στίς ριζοσπαστικές ἐνέργειες. Γι’ αὐτὴ τὴν στάση τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. ὑπάρχουν δύο ἐρμηνεῖες. Ἡ πρώτη, περισσότερο ἐπιπόλαια καί λιγώτερο διαδεδομένη ὑποστηρίζει πῶς αὐτὴ ἡ στάση στὰ γεγονότα τῆς 9ης Αύγουστου ἐπεδίωκε ν’ αὐξήσει τὴν ἐπιρροή τοῦ κόμματος ἀ- νάμεσα στοὺς τραπεζοῦπάλληλους. Ἀρκετὰ σαθρή, ἂν σκεφτοῦμε πῶς τὸ ΠΑ.ΣΟ.Κ. ἤδη ἀσκοῦσε σημαντικὴ ἐπιρροή, ὅπως εἶναι φυσικό, στοὺς κα- τεξοχὴν μικροαστοὺς, στοὺς τραπεζοῦπάλληλους, πού ἐκείνη τὴ μέρα τὰ εἶχαν τόσο χαμένα, ὅσο κι’ ὁ τυχαῖος περαστικός. Ἡ δεύτερη ἐρμηνεία -πολύ διαδεδομένη- ὑποστηρίζει πῶς ἡ στάση τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. ὀφείλεται στὴν πορεία πρὸς τὴν ἐξουσία πού ἔχει χαράξει καί πού στὴν συγκε- κριμένη περίπτωση τὸ ὥθησε νά δεχτεῖ μιά σύγκρουση ἀνοιχτὴ μέ τὴν κυβέρνηση-ἔστω καί στό πεζοδρόμιο, δείχνοντας ἔτσι πῶς ἡ κυβέρνηση ἀπὸ μόνη της-χωρὶς τὴν συνεργασία τῆς ἀντιπολίτευσης-εἶναι ἀνίκανη νά καταστεῖλει τίς κοινωνικὲς συγκρούσεις καί νά κάνει πιστευτὸ τὸ μῦθο τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης. Κι’ αὐτὴ ὅμως ἡ ἐρμηνεία ἔχει στὸ πρῶτο σκέλος της ἓνα κενό: Πῶς τὸ ΠΑ.ΣΟ.Κ. θὰ περιφρονοῦσε τώρα, 5 χρόνια μετὰ τὴν ἱδρυσή του, τὸ σημαντικό μέρος τῶν παλιῶν ψηφοφόρων τοῦ κέντρου, πού διεκδικεῖ, στοιχειοθετώντας τὸ ἴδιο τὴν "σοβαρότερη" ἀλλὰ καί μέχρι τώρα ἀναπόδεικτη κατηγορία ἐναντίον του ἀπὸ τὰ δε- ξιά, τὴν κατηγορία τοῦ "ἐξτρεμιστικοῦ κόμματος". Μποροῦμε νά δια- βεβαιώσουμε πῶς τὸ παιχνίδι ἐξουσίας τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. περιορίζεται σέ ὑπομνήσεις τοῦ εἶδους: "Χωρὶς τὴν ἀντιπολίτευση ἡ κυβέρνηση εἶναι ἀνίκανη νά καταστεῖλει τὴν ὁποιαδήποτε κοινωνικὴ ἀναταραχὴ". Αὐτὸ πού στὴν πραγματικότητα ἔκανε τὸ ΠΑ.ΣΟ.Κ. στὰ γεγονότα τῆς 9ης Αύγουστου ἦταν, τουλάχιστον μέχρι τὴ στιγμὴ τοῦ ἐγκλεισμοῦ τῶν διαδηλωτῶν στὴν Νομικὴ σχολή, ἀπλὰ νά μὴν καταστεῖλει τίς ὁποιεσδήποτε ριζοσπαστικὲς ἐνέργειες.

Στίς χῶρες ὅπου ὑπάρχουν ἀκόμα ἔντονες ἀντιθέσεις μεταξύ τῶν πο-

λιτικών κομμάτων, αυτές αποτελούν βασική αντίφαση του συστήματος και ο ρόλος των επαναστατών είναι να τις εκμεταλλεύονται. "Αν κάτι τέτοιο στις 9 Αυγούστου δεν έγινε, στο ποσοστό που θα μπορούσε να είχε γίνει, όφείλεται στην μη-όργάνωση των τελευταίων.

Όσον αφορά τα μέλη του ΠΑ.ΣΟ.Κ. που συμμετείχαν στα γεγονότα έχουμε να πούμε πως δεν συμμετείχαν ως μέλη πολιτικού κόμματος αλλά, έχοντας άφεθε έλευθερα από την ήγεσία για τους λόγους που αναφέραμε, συμπεριφέρονταν (στην καλύτερη βέβαια περίπτωση) ως μέλη ενός "άλλου" κινήματος, του κοινωνικού κινήματος.

Το κοινωνικό κίνημα

Πράγματι, δεν μπορούμε με κανένα τρόπο να ερμηνεύσουμε όχι μόνο τα γεγονότα της 9ης Αυγούστου αλλά το σύνολο των ριζοσπαστικών στιγμών στην Ελλάδα στη μεταπολίτευση αν δεν δεχτούμε την γέννηση και το παρόν ενός καινούργιου, για την ανασυγκροτημένη ελληνική κοινωνία, κινήματος.

Ένός κινήματος που έχοντας ξεκινήσει απ'τους εργατικούς κύκλους (23 Ιούλη, 25 Μάη) τον τελευταίο καιρό-στην προσπάθεια "να βρεϊ τον έαυτό του"-έκφράζεται μ'ένα σωρό παράλογα ξεσπάσματα (συγκρούσεις στην Κρήτη για να μην μεταφερθούν τ'άρχαϊα, συγκρούσεις στα Μέγαρα για τον υποβιβασμό του...Βύζαντα, συγκρούσεις στην Αγ. Βαρβάρα για έναν άπεργό μαθητή κτλ) *

Αυτό ακριβώς το κοινωνικό κίνημα σ'όλο τον κόσμο ήταν και είναι το μήλο της έριδος μεταξύ του επαναστατικού κινήματος** και των πολιτικών κινήματων, εκείνων δηλαδή των κινήματων που η κατευθυντήριος δύναμή τους δεν είναι παρά μία πολιτική ιδεολογία (φιλελεύθερη, σοσιαλιστική, κομμουνιστική ή φασιστική). "Αν το κοινωνικό κίνημα "έπηρεασθεϊ" απ'τους επαναστάτες που συμμετέχουν σ'αυτό ως μέλη του και μόνο, τότε τα ανατρεπτικά στοιχεία που ήδη διαθέτει το καθιστούν πραγματικά κοινωνικό κίνημα ανατροπής-ένα δηλαδή ούτοπικό κίνημα που ζητάει τα πάντα.

Το κίνημα που αυτή τη στιγμή ξεπροβάλλει θα είναι κοινωνικό κίνημα ανατροπής ή δεν θα είναι τίποτα. Έδω ακριβώς θα παίξουν τον καταλυτικό ρόλο τους οι αναρχικοί κι'οί άλλοι επαναστάτες που θα πρέπει να του προσδώσουν ένα τέτοιο χαρακτήρα, προτού αυτό εκφυλιστεϊ.

Τό αίτημα που αυτό το κίνημα θα προβάλει δεν θα αφορά την εκμετάλλευση κυκλοφορία των Ι.Χ., τό νέο ώράριο των κέντρων διασκέδασης ή την απομάκρυνση των πορνείων απ'την γειτονιά μας, αλλά θα αφορά την κατάκτηση του συνόλου της κοινωνικής ζωής, της κατακερματισμένης από την έμπορευματική-θεαματική κοινωνία.

Αυτός ο έπηρεασμός του κοινωνικού κινήματος απ'τους επαναστάτες ή τις επαναστατικές ομάδες, μπορούμε να πούμε ότι συνίσταται στο να δοθεϊ όλη η προτεραιότητα σ'αυτό τό κοινωνικό κίνημα που τό τελευταίο ήδη, κάτω από την προηγούμενη επίδραση της καταλυτικής δράσης των επαναστατών έχει μετατραπεϊ σέ κοινωνικό κίνημα ανατροπής.

Υλικά, τεχνικά αλλά και πνευματικά μέσα που διαθέτουν οι επαναστάτες μπαίνουν στην υπηρεσία του κοινωνικού κινήματος ανατροπής. Είναι ή στιγμή που τό επαναστατικό κίνημα (ή όργανωσή του) αυτοκαταργεϊται ακόμα και-όπως την προσδιορίζει ο Ντεμπόρ-"ως ριζικό διαχωρισμό από τον κόσμο του διαχωρισμού" και διαχέεται μέσα στο κοινωνικό κίνημα ανατροπής.***

Έτσι, αυτό που στην πραγματικότητα αποτελούσε "πρωτοπορεία", έναντια στην ίδια του την επιθυμία, γίνεται μέρος ενός όμοιογενούς

* Ξεσπάσματα παράλογα έπειδή ή ριζοσπαστική πρακτική τους είναι άντιστρόφως ανάλογη των συντηρητικών αν όχι γελοίων αίτημάτων τους.

**Τό αναρχικό κίνημα δεν είναι παρά μία απ'τίς πιο συνηθισμένες μορφές έκδήλωσης του επαναστατικού κινήματος.

***ΓΚΥ ΝΤΕΜΠΟΡ: 'Η κοινωνία του θεάματος 2 119

συνόλου; τοῦ κοινωνικοῦ κινήματος. Οἱ ἐπαναστάτες δὲν καθοδηγοῦν τὸ κοινωνικό κίνημα ἀλλὰ ὡς μέλη αὐτοῦ τοῦ κινήματος κάνουν ὅ,τι θεωροῦν πῶς πρέπει/ἐπιθυμοῦν νὰ κάνουν. Σέ διαφορετική περίπτωση κά-θε ἐνέργεια τοῦ κοινωνικοῦ κινήματος θά ναι ἓνα πάρτυ μεταμφιεσμέ-νων πού ὁ ἐπισκέπτης τῆς πίσω πόρτας δὲν εἶναι παρά ὁ λενινισμός μ' ἓνα μοντέρνο...προσωπεῖο. Σέ περίπτωση δέ "νίκης" οἱ "ἐπαναστά-τες"-διαχωρισμένος ἰδεολογικός σχηματισμός, θάχει ἀποκτήσει μιὰ δι-αχωρισμένη ἐξουσία* ἀλλὰ ἐπειδὴ θά θυμάται τίς ἀρχές του, δὲν θά-χει τίποτα καλύτερο νὰ κάνει ἀπὸ τὸ νὰ τὴν παραδώσει στὸν πρῶτο Companys** πού θά βρεθεῖ μπροστά του.

Ὅταν τὸ κοινωνικό κίνημα ἀφομοιωθεῖ ἀπὸ κάποιο πολιτικό κίνη-μα τότε τὸ πρῶτο ταυτίζεται μέ τίς ἐπὶ μέρους του ἐκφράσεις: τὰ πραγματικά κινήματα (ἐργατικό, φοιτητικό, συνδικαλιστικό κτλ). Φυσι-κά τὸ αἶτημά του κατακερματίζεται κι' αὐτό σέ αἰτήματα μεταρρύθμι-σης. Ἰσχύει βέβαια καί τὸ ἀντίστροφο. Ὅταν τὰ πραγματικά κινήματα -μέ ὅλες τίς ἰδεολογικές δυνάμεις πού βρίσκουν πρόσφορο ἔδαφος σ' αὐτά-ἐπιδράσουν στὸ κοινωνικό κίνημα τότε τὸ τελευταῖο ἐ-γκλωβίζεται καί ἐμφανίζεται ὡς ἐνοποιητικός παράγοντας πολιτικῶν κινήματων, χώρων ἢ τάσεων. π.χ. Ἀντιφασιστικά κινήματα, ἐθνικοαπελευ-θερωτικά κινήματα, ἀντιιμπεριαλιστικά κινήματα, κινήματα γιὰ τὴν ἐ-παναφορά τῶν... ἡμίψηλων καπέλλων.

Ἡ κατάληψη τῆς Νομικῆς

Ἡ κατάσταση πού δημιουργήθηκε ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς στίς 9 Αὐ-γούστου στὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας δὲν μπόρεσε νὰ κορυφωθεῖ. Στὸ μέτρο πού ἡ ἀντιστροφή τῆς προοπτικῆς δὲν πραγματοποιήθηκε στοὺς δρό-μους μποροῦσε νὰ πραγματοποιηθεῖ μόνον ἀπ' τὰ 300 ἄτομα πού κυνηγη-μένα κατέφυγαν στὸ κτίριο τῆς Νομικῆς, ἂν ἦθελαν ὅχι μόνον νὰ σώ-σουν τὰ λερά κεφάλια τους ἀλλὰ καί νὰ ἐπιβάλουν τοὺς ὁρους τους. Ὅσον ἀφορᾷ αὐτά πού ἐγίναν στοὺς δρόμους, οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐπόμε-νης μέρας μαζύ μέ τίς καταγγελίες τῶν συλλόγων τῶν τραπεζοῦπαλλή-λων καί τῶν πανταχοῦ παρόντων φοιτητῶν, ἀνέλαβαν νὰ "ἀποκαταστή-σουν": Οἱ ὁδυρμοὶ γιὰ τὰ σπασμένα κεφάλια τῶν Ἀθηναίων προσπαθοῦν νὰ κρύψουν τοὺς ἤχους τῆς ἀντιστροφῆς τῆς προοπτικῆς.

Νὰ σώσουν τὰ κεφάλια τους ἢ νὰ ἐπιβάλουν τοὺς ὁρους τους: αὕτη ἦταν ἡ ἀντίθεση πού εἶχε ἐκφραστεῖ ἀπ' τοὺς ἐγκλειστούς στή Νομική μέχρι τὴν ὥρα πού μερικοὶ ἀνανεωτές τοῦ πολιτικοῦ κρετινισμού-μέ-λη τῆς Β' Πανελλαδικῆς καί ἄλλοι-ἐμπασαν μέσα στὸ κτίριο βουλευτές, μέλη τοῦ Κ.Σ. τῆς Ε.Φ.Ε.Ε. καί ἡγετικά στελέχη τῶν δύστυχων τῶν τραπεζιτικῶν. Ἦταν ἀκριβῶς ἡ στιγμή πού χρειάστηκε γιὰ νὰ μετατο-πιστεῖ ἡ ἀντίθεση στὸ πότε θά γίνεῖ ἡ ἀποχώρηση ἀπ' τὸ κτίριο, μιὰ κι' οἱ πολιτικάντηδες λειτουργώντας πραγματικά σάν ἐκπρόσωποι ἀρχι-σαν νὰ ὑποκαθιστοῦν στή συζήτηση τοὺς φοιτητές, τοὺς τραπεζιτικούς καί' ἀρκετούς ἄλλους. Ἐτσι, ἡ πρόταση γιὰ κατάληψη τοῦ κτιρίου μέ τὴν ἀπαίτηση νὰ ἀπελευθερωθοῦν ὅλοι οἱ ἐπαναστάτες φυλακισμένοι ἐ-μεινε μετέωρη.

* Ὁ ὅρος "διαχωρισμένη ἐξουσία" ἀποτελεῖ πλεονασμό. Ἡ ἐξουσία ὡς ἡ πῶς παλιά κοινωνική ἐξειδίκευση" (ΓΚΥ ΝΤΕΜΠΟΡ: Ἡ κοινωνία τοῦ θεάματος § 23) ἐμπεριέχει τὴν ἔννοια τοῦ διαχωρισμοῦ, ὅπως ἀκριβῶς ὁ διαχωρισμός δὲν εἶναι παρά διαχωρισμός ἐ-ξουσίας. Μ' αὐτὴν τὴν ἔννοια τὸ σύνθημα τῶν ἀναρχικῶν ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ εἶναι ὀλο-κληρωμένο καὶ ἐκφράζει πολὺ καλά αὐτό πού θέλει νὰ ἐκφράσει.

Τὰ ἐργατικά συμβούλια ἢ ἡ ὁποιαδήποτε ἄλλη μορφή τῆς μελλοντικῆς κοινωνίας θά κ υ ρ ι α ρ χ ῆ σ ο υ ν στὸν κόσμο τους ἀλλὰ θά κυριαρχήσουν ὅπως ἀκριβῶς καί τὰ μεμονωμένα ἄτομα, ὡς ἀφέντες χωρὶς δούλους. Κατὰ συνέπεια ὁ ὅρος "ἐξουσία τῶν ἐργατικῶν συμβουλίων" εἶναι παραλογισμός καὶ χρησιμοποιεῖται καταχρηστικά.

** Luis Companys: πρόεδρος τῆς κυβέρνησης τῆς Καταλωνίας, Μετὰ τὸ φασιστικό πρα-ξικόπημα τῆς 19ης Ἰουλίου καί τὴν συντριβή του ἀπ' τοὺς ἐπαναστάτες ἐργαζόμε-νους, ὁ Companys μέ τὴν ἀνοχή τῆς CNT καί τῆς FAI παρέμεινε πρόεδρος αὐτῆς τῆς κυβέρνησης-φάντασμα. Κατὰ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο, ἡ CNT καί ἡ FAI πρότειναν νὰ συμμετέχει ἰσότιμα τὸ σοσιαλιστικό κόμμα καί ἡ UGT στήν Κεντρική Ἐπιτροπὴ τῶν Πολιτοφυλακῶν, σέ μιὰ ἐνδειξη "καλῆς προαύρεσης".

Ἡ ὁμόθυμη κατακραυγή ἐνάντια στοὺς βουλευτές, στὴν Ε.Φ.Ε.Ε. καὶ στοὺς τραπεζιτικούς, ἐνάντια σ' ὅλους αὐτοὺς δηλαδή πού ἤθελαν πάση θυσίᾳ νά μὴν ἔχει τὴ συνέχεια κατάληψης ὁ ἐγκλεισμός στὴ Νομικὴ, ὅπως καὶ ἡ καταγγελία τῆς συμμετοχῆς στὴ συνέλευση τῶν ἐγκλειστών, ἀνθρώπων πού εἶχαν τὸ ἐλεύθερο νά μπαينوβαίνουν στὸ κτίριο, ἔπесαν στὸ κενό. Ἡ δήλωση τοῦ κύριου Τζουμάκα πὼς θά τύχουν εἰδικῆς προστασίας κατὰ τὴν ἀποχώρηση ὅσοι ἔχουν ἰδιαίτερους λόγους νά φοβοῦνται προκάλεσε γενικὴ θυμηδία, ὥστόσο αὐτὸ πού ἔφερε ἀποτέλεσμα ἦταν οἱ δηλώσεις τῶν ἡγετῶν τῶν τραπεζιτικῶν πού ἀφοῦ ἐκφράσανε τὴ συμπάθειά τους στοὺς κακόμοιρους τοὺς φοιτητές πού βοηθάνε ὅπου μποροῦνε-δείχνοντας ἔτσι πὼς ἐξακολουθοῦσαν νά μὴν ἔχουν κα-ταλάβει τίποτα ἀπ' ὅλη τὴν κατάσταση-προσφέρθηκαν νά μεταφέρουν ἀ-πέναντι στὴν ὁμοσπονδία τους ὅσους θά ἤθελαν νά ἀποχωρήσουν.

Ἡ ἐγκαιρὴ ἀπομάκρυνση τῶν ἀστυνομικῶν δυνάμεων ἐπέτρεψε λίγο ἀργότερα-καὶ χωρὶς νά μεσολαβήσει κανένα ἄλλο γεγονός-σέ 50 φοβι-σμένους τραπεζοῦπάλληλους, πού ἔτσι κι' ἄλλοιῶς ἔπρεπε νά ἀπαλλαγεῖ ἡ κατάσταση ἀπ' αὐτοὺς ἂν ἤθελε νά ἀποτελέσει ἓνα σοβαρὸ γεγονός, νά ἀποχωρήσουν δίνοντας τὸ πράσινο φῶς στὴ μαζικὴ ἀποχώρηση καὶ στὸ ἄδοξο τέλος τῆς μέρας.

Στὸ σύνολό τους τὰ γεγονότα τῆς 9ης Αὐγούστου δέν ἀποτελοῦν νί-κη ἢ ἥττα τοῦ κοινωνικοῦ κινήματος. Ἄν αὐτὴ ἡ ἡλίθια ἀπεργία τῶν τραπεζιτικῶν μπόρεσε νά πάρει τέτοιες διαστάσεις, τότε εἶναι βέβαι-ο πὼς τὸ κοινωνικὸ κίνημα βρίσκεται κάπου τριγύρω, πὼς οἱ Ἀριστο-κράτες-Βάνδαλοι τὴν ἔχουν στημένη σέ κάποια γωνιά τῆς Ἀθήνας κι' ἐτοιμάζονται γιὰ τὴν γιορτὴ...

Μιχαὴλ Πρωτοψάλτης

Φωτο-Κουίζ

Ἡ φωτογραφία εἶναι ἀπὸ τὰ γε-γονότα τῆς 9ης Αὐγούστου. Γιατί οἱ ἀστυνομικοὶ κυττᾶνε πρὸς τ' ἄπάνω; Σημειώστε μέ κύκλο τὴ σωστὴ ἀ-πάντηση.

1. Περιμένουν τὴν πτώση τοῦ Σκάυλαμπ.
2. Κυττοῦν τὸν αἴθριο Ἀττικὸ οὐρανό.
3. Ἀπὸ κάποια ταρατσα τοὺς πετοῦν πέτρες.
4. Ἐνας φωτορεπόρτερ τοὺς φωτογραφίζει καὶ κυττοῦν στὸ φακό πού θά βγεῖ τὸ πουλάκι.
5. Ἀνησυχοῦν μήπως πηδήσουν ἀπ' τὴν ἀπέναντι ταρατσα βουλευτές τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. καὶ ἐλευθερώσουν τὸν κρατούμενο.

—υφξ Σοιισκλξ μ —ηριδ οσζπρηον ρι ζπ μιρη ιαηξз „ΗΝΙΛΑΝΚΛΕΙΟΠΛ” ροηρζπ
—υφξ Σοιισκλξ μ —ηριδ οσζπρηον ρι ζπ μιρη ιαηξз „ΗΝΙΛΑΝΚΛΕΙΟΠΛ” ροηρζπ
—υφξ Σοιισκλξ μ —ηριδ οσζπρηον ρι ζπ μιρη ιαηξз „ΗΝΙΛΑΝΚΛΕΙΟΠΛ” ροηρζπ

25/10: 'Απόπειρα κατάληψης τῆς Νομικῆς — Προάγγελος τοῦ κινήματος τῶν καταλήψεων —

ΝΕΩΤΕΡΕΣ ΣΥΝΤΕΤΑΓΜΕΝΕΣ ΤΗΣ ΟΥΤΟΠΙΑΣ

"Ασχετα ἂν ἡ τελευταία ἀπόπειρα κατάληψης τῆς Νομικῆς διαφεύδειςτό σύ - νολό της αὐτό πού στήν ἀρχή φάνηκε ὅτι θά μπορούσε νά εἶχε σάν ἐξέλιξη (κλείσιμο ἐκεῖ μέσα, ἐμφάνιση αἰτημάτων καί παραμονή μέχρι νωτέρων ἐξελίξεων) αὐτή ἡ ἴδια - ὅσο διάρκεσε - σάν χειρονομία συγκεκριμένων ἀνθρώπων - πού ὅσο δέν ἦταν μόνο φοιτητές ἐτσι δέν ἦταν καί μόνο "μυημένοι" ἐπαναστάτες - ἀποτελεῖ μιὰ ἐνθαρρυντική ἐνδειξη ἐνθουσιασμοῦ, αὐθορμητισμοῦ καί συμμετοχῆς. Ἰδιαίτερα τίς πρῶτες στιγμές τῆς εἰσόδου στό κτίριο καί τῆς ὀχύρωσής του ὁ ἐνθουσιασμός εἶχε φτάσει στά ὕψη αὐτοοργάνωσης του καί αὐτό πού ὀργανωνότανε ἦταν ἡ κατάληψη ἐνός χώρου μέσα στόν ὅποιο θά μπορούσε κανεὶς νά ὑπάρξει ἐλεύθερα δηλαδή ἀποφασίζοντας ὁ ἴδιος ὄχι μόνον γιά τόν ἑαυτό του, ἀλλά καί γιά ὅλα ὅσα θά μπορούσαν νά γίνουν ἐκεῖ μέσα. Καί δέν ἦταν μόνο ἡ δυνατότητα τοῦ νά ἀποφασίζω ἐγώ γι' αὐτό πού θέλω νά κάνω ἢ πού πρόκειται νά γίνει - πού μέσα στήν Νομική πῆρε πάλι πίσω τὰ δικαιώματά της - ἀλλά καί τὸ γεγονός ὅτι τὰ πῆρε πίσω κάτω ἀπὸ συνθήκες ὅπου ἦταν φανερό ὅτι ἡ ἀπόφαση ἢ οἱ ἀποφάσεις πού θά παρνοντοσαν θά εἶχαν τὴν ὕλική δυνατότητα νά ἐκβιάσουν τὴν πραγματοποίηση τους. Αὐτὴ εἶναι ἡ στερημένη δύναμη τῶν ἀνθρώπων πού τὴν ξαναπαίρνουν στὰ χέρια τους καταλαμβάνοντας ἕνα χώρο πού σημαίνει ἐκτρέποντάς τον ἀπὸ τὴν ἐμπορευματικὴ του λογικὴ δηλαδή τὴν ἰδιότητα του νά εἶναι βασιικά ἕνας χώρος μέσα στόν ὅποιο συντελεῖται ὁ διαχωρισμός τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴ θέλησή τους καί τὸν ἀμεσο ἐλεγχὸ πάντων της, ὅπως ἐνδεικτικὰ συμβαίνει στό πανεπιστήμιο - ὅπου ἡ γνώση μετατρέπεται σ' ἐμπόρευμα καί οἱ ἀνθρωποὶ σέ φοιτητές, ἐμπορευματοποιημένους ἐπιστήμονες. Ἡ ἀπλότητα μὲ τὴν ὁποία ἐγινε αὐτὴ ἡ ἐκτροπή, ἡ ἀπλότητα τοῦ αὐτοδικαιωνόμενου ἐπαναστάτη, ἐδειξε, καί πρὸς στιγμὴν μέσα στό κτίριο πραγματοποίησε, τὴν προοπτικὴ μιᾶς ἐνότητος μέσα στήν πράξη μὲ τούς συμμετέχοντες. Μόνο τὸ κομματικὸ σκυλολόδι βρῆκε νά θέσει πρόβλημα πολιτικῆς καί στήν συνέχεια ἐπαγγελματικῆς ἀνομοιογένειας (!). Μιλώντας μερικοὶ γιά κατάληψη μόνον ἀπὸ τούς φοιτητές μὲ φοιτητικὰ αἰτήματα ἀπλᾶ καί μόνον φανέρωναν τὴν ἀνικανότητά τους νά καταλάβουν ἕνα χώρο γιατί εἶναι αὐτός ὁ χώρος - ἢ τὸ κόμμα πού τούς ἔχει καταλάβει. Βέβαια ἡ καπιταλιστικὴ λογικὴ θέλει ἕνας χώρος νά τ α υ τ ὶ ζ ε τ α ι μὲ τὴν ἰδιοκτησίαν του κι' ὄχι μὲ τὸ γεγονός ὅτι χρησιμοποιεῖται ἢ μπορεῖ νά χρησιμοποιηθεῖ ἀπὸ ἀνθρώπους. Ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀποψη οἱ πολιτικοποιημένοι φοιτητές ἦταν ἡ ἐσωτερικὴ καταστολή, γιατί ὅταν εἶσαι συνεπὴς μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς εἶναι ἀδύνατο νά εἶσαι συνεπὴς μὲ μιὰ ἐπαναστατικὴ κατάληψη. Τὸ ὅτι αὐτοὶ μέσα στό ἀμφιθέατρο ἐσπευσαν νά γίνουν οἱ καθρέφτες τῶν δραστηριοτήτων πού ἀναπτύχθηκαν μόλις ἐκλείσαν οἱ πόρτες καί νά τίς ἐρμηνεύσουν ὅταν ἀκόμα νωπὲς μιλοῦσαν ἀπὸ μόνες τους, πέρα ἀπὸ τὴν κομματικὴ συνήθεια νά στρατολογοῦν καί νά ἀναζητᾶνε τὴν κομματικὴ τους ὀργάνωση μέσα στήν αὐτοοργάνωση τοῦ κόσμου, ἐδειξε, ἀπὸ τίς πολιτικὲς μελλοντολογίες πού ἀρχισαν νά ξεστομίζουν, ὅτι παραπαίουν ἀνάμεσα σ' ἕνα ριζοσπαστισμὸ πεζοδρομίου καί τὴν δημοκρατικὴ εὐπρέπεια. Σέ τελευταία ἀνάλυση ἐπικαλοῦνται τὸ πεζοδρόμιο καί τὸν ριζοσπαστισμὸ του ἐπειδὴ ἀκριβῶς δέν ἔχουν τίποτα τὸ συγκεκριμένο ὑπ' ὅσιν τους πού θά μπορούσαν νά κάνουν καί ἔχουν κάνει συγκεκριμένοι ἀνθρωποὶ. Ἐτσι οἱ ἀναφορὲς τους στό πεζοδρόμιο εἶναι ἡ νέα ἀναδίπλωση στόν ἑαυτό τους καί τὴν ἰδεολογία τους; πᾶν στόν ἀφηρημένο λαὸ (αὐτὴν τὴν δημοκρατικὴ ψευτο-ἐννοία) προβάλλουν, μ π ο ρ ο ὖ ν νά προβάλλουν, τὴν ἀφηρημένη ἐπαναστατικότητά τους, ἐφ' ὅσον γι' αὐτοὺς κοινωνικὴ ἐπανάσταση δέν σημαίνει συμμετοχὴ ἀνθρώπων καί καταστροφὴ ἐκείνων τῶν συνθηκῶν πού τούς ἐμποδίζουν νά ἀποφασίζουν οἱ ἴδιοι γιά τὸν ἑαυτό τους καί τίς σχέσεις τους. Ἐχοντας πρόβλημα ἰδεολογικῆς ταυτότητος τοῦ "ἐπαναστατικοῦ ὑποκειμένου" αὐτοὶ οἱ ὑπερarisτεροὶ μίλησαν ἐπίσης, καί συχνὰ μιλάνε, γιά ἐκτόνωση καί ἄλλα ψυχολογικὰ παραμύθια προδίδοντας θεωρητικὰ τὴν ἐπαναστατικὴ τους ταυτότητα, ἐφ' ὅσον εἶναι κοινὸ μυστικὸ ὅτι τὸ ψυχαναλυτικὸ ντιβά νι ὑπάρχει γιά νά μετριάσει τὴν ἐπαναστατικὴ ἐκρηξη καί τὴν ἀπόσταση ἀπὸ τὴν ὁποία μετεπαναστατικὰ θά βλέπουμε τὸν παλιὸ τὸν κόσμο. Ἡ "ποιότητα" τῶν ἐπεισοδίων στὴ Νομικὴ, κι' ὄχι ἡ "ποσότητα" πολιτικῆς ὑπεραξίας πού θά μπορούσε νά ἐξορυχτεῖ, ἀφ' ἑνὶ πολλὰ ὑπονοούμενα γιά τὴν δυνατότητα τῆς κοινωνικῆς ἐπανάστασης νά βάλει στήν ἡμερήσια διδασχὴ τὴν Οὐτοπία, πού ὁ τόπος της ὑπάρχει "κρυμμένος" μόνον στήν ἐλεύθερη συμμετοχὴ ἀνθρώπων μὲ αἰτήματα καθολικοῦ περιεχομένου. Κι' αὐτὸς ὁ πόλεμος τῶν κορμιῶν δέν ἐλείπε ἀπὸ τὴν κατειλημμένη Νομικὴ. Κι' ὅσοι δέν τὸν εἶδαν ἢ δέν τὸν ἀκουσαν δέν ἔχουν καταλάβει τίποτα γιά τίς ἐπαναστατικὲς προοπτικὲς πού θά ξανοιχτοῦν.

Από την δράση της στυλιωτικά οργανωμένης "περιφρούρησης" της ΕΦΕΕ στο γιορτασμό του Πολυτεχνείου: "φρουρός της τάξης" με γουόκι-τάκι προστατεύει τους επίσημους στα αποκαλυπτήρια της θλιβεράς κομένης κεφαλής των πεσόντων.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΤΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ
ΑΠ' ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ
ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ

Οί Ἀριστοκράτες-Βάνδαλοι τῆς Ἀθήνας-ΜΠΡΟΣΟΥΡΑ 1-

ΟΙ ΠΟΡΩΜΕΝΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ "Ο.Π.Λ.Α." ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Πρός όλους! Προς όλους! Προς όλους!

Αυτοί πού, τό Νοέμβρη τοῦ 1973, ἀποχώρησαν ἀπό τό Πολυτεχνεῖο τήν Τετάρτη τό βράδυ, ἐπειδή δέν μποροῦσαν νά ἀποτρέψουν τήν ἔκρηξη πού ξεκινοῦσε ἔξω ἀπ'τούς καί ἐνάντια στούς προγραμματισμούς τους.

Αυτοί πού φρόντισαν νά ἐπιστρέψουν γιά νά διασώσουν τήν ἐμπορευματική κοινωνία ὅταν οἱ προλετάριοι, πού ξεχύθηκαν στούς δρόμους τῆς Ἀθήνας ἀψηφώντας ὅλες τίς κομματικές ἐπιταγές, ἐπιτίθενταν στά ὑπουργεῖα, ἔκαιγαν τράπεζες, ἔστηναν ὁδοφράγματα, ἔκαναν τήν κοινωνική ἀνατροπή μόνιμο ἐφιάλτη τῶν ἐξουσιαστών.

Αυτοί πού στή συνέχεια σπύλωσαν τή μνήμη τῶν νεαρῶν ἐργατῶν πού ἔπεσαν μπροστά στό Ὑπουργεῖο Δημοσίας Τάξεως καί στίς καμένες τράπεζες τῆς Ἀχαρνῶν, παρουσιάζοντας τό Πολυτεχνεῖο σάν ἔργο 350 προβοκατόρων (βλέπε: "Πανσπουδαστική" Νο 8).

Αυτοί πού φρόντισαν νά γίνει τό Πολυτεχνεῖο ἐθνική ἐπέτειος καί οἱ νεκροί του νά ὑμνοῦνται σάν πατριῶτες ἀνυπόμονοι γιά τήν τύχη καί τόν ἐκσυγχρονισμό τοῦ κεφαλαίου στήν Ἑλλάδα.

Αυτοί πού, κρυμένοι πίσω ἀπ'τά σφυροδρέπανα, ἐξαργύρωσαν τή συμμετοχή τους στήν πασαρέλα τῆς πολιτικῆς καταστέλλοντας, μαζί μέ τήν ἀστυνομία καί τούς χαφιέδες της, τίς κινητοποιήσεις τῶν ἐργαζομένων (23 Ἰούλη, 25 Μάη, κλπ.), πού ἔγιναν ἐνάντια στήν ἀθλιότητα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἐνάντια καί στά ἀφεντικά καί στούς κομματικούς ἢ συνδικαλιστικούς λακέδες τους.

Εἶναι ἀκριβῶς αυτοί πού, στό τριήμερο τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ Πολυτεχνείου, ἀνέλαβαν νά ἐυνουχίσουν τό περιεχόμενο τῆς ἐξέγερσης καί ἐξαπέλυσαν ἕνα τεράστιο πογκρόμ ἐνάντια σ'ὅλους ἐκείνους πού θέλησαν ἀπλά νά καταγγείλουν τήν καπηλεία καθῶς καί ἐνάντια στούς ἀγωνιστές τῆς ἐλευθερίας καί τῆς ταξικῆς αὐτονομίας τῶν ἐργαζομένων.

Σύντροφε,

"Ἡ ΠΟΡΕΙΑ ΗΤΑΝ ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΗΣ".

Αὐτό σοῦ λένε οἱ ἐφημερίδες, ἡ τηλεόραση, τό ραδιόφωνο. Αὐτό προσπαθοῦν νά διοχετεύσουν καί γι'αὐτό προσπαθοῦν νά σέ πείσουν οἱ ἐπαγγελματίες τοῦ ψέματος. Τό κράτος, ἡ ἀστυνομία του, ὁ τύπος του, ἡ ΕΦΕΕ του.

"Ὅμως, πίσω ἀπ'τήν "ἐξέδρα" ὅπου μιλοῦσαν ὁ Παπουτσῆς καί ὁ Μπέης, στά ἰδιωτικά ἀσφαλίτικα "κελιά" τῆς νέας Γκεπεοῦ στό Πολυτεχνεῖο, οἱ τραμποῦκοι τῆς ΚΝΕ καί τῆς ΕΣΑΚ ἀνέκριναν σάν νέοι Ἑσатζῆδες καίγοντας μέ τσιγάρο στό πρόσωπο καί χτύπησαν ὅσους "συνέλαβαν" οἱ περιπολίες τους. Παραταγμένοι σέ στρατιωτικούς σχηματισμούς, τοποθετημένοι σέ κατάλληλα σημεῖα στό γύρω χῶρο, ὅπλισμένοι μέ σίδερα καί ρόπαλα, ὁργανωμένοι καί δοκιμασμένοι ἐδῶ καί καιρό γιά νά ἀναζητοῦν καί νά ἐντοπίζουν μέσα στό πλῆθος ὅσους ἐκφράζανε ἐκείνη τή στιγμή τή δυσἀρέσκεία τους καθῶς κι ὅσους ἀντιτάχθηκαν στήν τυμβωρυχία τῆς ἐξέγερσης, ἀντέγραψαν τίς κλασικές τακτικές τῶν ΜΑΤ καί τῆς ἀστυνομίας γιά νά ἀποδειχθεῖ πιά περίτρανα πῶς δέν εἶναι παρά οἱ ἄμεσοι συνεργάτες τους, ἀπαραίτητοι καί χρήσιμοι γιά τέτοιου εἴδους καταστάσεις.

Ἀπό τήν ἄλλη μεριά, προσπάθησαν ἔντεχνα νά ἀποκρύψουν ἀπ'τό πλῆθος τό ἀληθινό τους πρόσωπο. Πάντως οἱ ἐργοδότες τους φρόντισαν νά τούς ἀφιονίζουν συνεχῶς μέ φήμες καί κινδυνολογίες. Δανειζόμενοι ἔτσι τή γνωστή αὐτή ἀστυνομική μέθοδο κατάφεραν νά μετατρέψουν τό βελάζον κοπάδι τῶν ψηφοφόρων τους σέ ἀκέφαλα ἀλλά χρήσιμα γιά τή δημοκρατία γουρούνια. Τελικά, δέ δίστασαν ἀπό "ἀστυνομία πολυτεχνείου" πού ἦταν τήν Παρασκευή καί τό Σάββατο νά μετατραποῦν σέ "ἀστυνομία πόλεων" τήν Κυριακή στό κέντρο τῆς Ἀθήνας.

Αὐτό πού ὅλα τά στελέχη τῆς ΕΦΕΕ ἤδη γνωρίζουν καί πού ἐπιμελημένα ἀποκρύβεται ἀπ'ὅλους εἶναι ἡ συνεχῆς ἐπικοινωνία μέ γουόκι-τῶκικς καί συνεργασία τοῦ διευθυντῆ τῆς Ἀσφάλειας Λάου μέ τά γραφεῖα τοῦ ΚΚΕ τῆς πλατείας Κάνιγγος: οἱ χαφιέδες τῆς Ἀσφάλειας πληροφοροῦσαν τήν ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ γιά τίς κινήσεις τῶν "προβοκατόρων" καί ἡ νέα "Ο.Π.Λ.Α." ἀναλάμβανε νά τούς χτυπήσει.

Οί έφημερίδες μιλάνε για έλάχιστους "βαριά τραυματίες" τή στιγμή πού τό οργανωμένο σταλινικό όργιο έστειλε δεκάδες νεαρούς στά νοσοκομεία, πού οί περισσότεροι χτυπήθηκαν μέ τή χαφιέδικη υπόδειξη κάποιου σταλινικού καί μέ μέτρο τήν εμφάνισή τους. Μέτρο προσφιλές άλλωστε καί δοκιμασμένο άπ'τήν ίδια τήν άστυνομία καί τούς χαφιέδες της.

ΤΑΞΗ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΕ ΤΟ ΝΟΕΜΒΡΗ ΤΟΥ 1973 ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ.

ΤΑΞΗ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙ ΤΟ ΝΟΕΜΒΡΗ ΤΟΥ 1979 ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ.

Είναι ή τάξη πού επέβαλαν τά τάνκς τής δικτατορίας.

Είναι ή τάξη πού επιβάλλει ή νέα "Ο.Π.Λ.Α." τής δημοκρατίας.

Ή εποχή τής αϋταπάτης τελείωσε. Δέν έχουμε νά κάνουμε πλέον μέ άπατεώνες πού κρύβονται πίσω άπ'τά σφυροδρέπανα αλλά μέ τούς πορωμένους έγκληματίες τής νέας "Ο.Π.Λ.Α."

Έργαζόμενε,

οί άναρχικοί είναι αϋτοί πού τό Νοέμβρη του 1973 άγωνίζονταν μέσα στό Πολυτεχνείο, μέσα στην εργατική συνέλευση, στά όδοφράγματα, μαζί μ'όλους τούς έξεγερμένους, ένάντια στ'άφεντικά καί τό κράτος.

Είναι αϋτοί πού, έξη χρόνια τώρα, άγωνίζονται μαζί σου στά όδοφράγματα τής 23ης Ίούλη καί τής 25ης Μάη. Αϋτοί πού σήμερα σέρνονται κατά δεκάδες μέσα στά κρατητήρια καί τίς φυλακές, μέ τή σιωπηρή συνενοχή τής αντιπολίτευσης, γιατί άγωνίζονται για τόν κομμουνισμό καί τήν έλευθερία.

Γιατί άγωνίζονται ένάντια σ'αϋτούς πού, σ'όλόκληρο τόν πλανήτη, κατέχουν τίς τελειότερες μηχανές θανάτου καί τά άνακριτικά γραφεία, τά στρατόπεδα συγκέντρωσης καί τίς φυλακές, τά ψυχιατρεία καί τά μέσα ένημέρωσης για νά σέ συνθλίψουν, για νά σέ σκοτώσουν καί για νά σοϋ άποσπάσουν άργότερα τό νόημα ένός άμεσα βιωμένου παρελθόντος, όταν έσύ θά επιζητήσεις τό τέλος τής σημερινής άπάνθρωπης κοινωνίας καί τή δημιουργία μιās κοινωνίας χωρίς άφεντικά.

Γιατί άγωνίζονται ένάντια σ'όλους αϋτούς πού σοϋ επιφυλάσσουν τήν κοινή μοίρα καί κατ'είκη κάθε προλεταριοποιημένου άτόμου. Ένάντια σ'αϋτούς πού σοϋ στεροϋν τή ζωή καί τήν άπόλαυση. Ένάντια σ'αϋτούς πού σέ καταδικάζουν στή γενικευμένη παθητικότητα καί σέ ύποχρεώνουν νά άπαρηθεΐς τή δικιά σου αϋτόνομη δραστηριότητα. Ένάντια σ'αϋτούς πού σέ θάβουν στά κρεματόρια τής καταναγκαστικής εργασίας, στά νεκροταφεία τής οίκογενειακής άποτελμάτωσης, στους τόπους τής οργανωμένης κατανάλωσης καί πλήξης.

Ένάντια σ'όλους αϋτούς, τούς έπίδοξους ιδιοκτήτες του προλεταριάτου, πού, κρυμένοι άδέξια πίσω άπ'τά σφυροδρέπανα, θά επιζητήσουν νά γίνουν τά νέα άφεντικά καί πού ήδη σήμερα έχοντας στην ύπηρεσία τους τεράστια ύλικά μέσα προσπαθοϋν νά καταστείλουν κάθε έκδήλωση ταξικής αϋτονομίας των εργαζομένων.

Σύντροφε,

τά κροκοδείλια δάκρυα των άνθρωπιστών για τίς "ύπερβολές" τής νέας "Ο.Π.Λ.Α." δέν μās συγκινοϋν. Όσο άπαραίτητη είναι ή δημοκρατία στό σύγχρονο καπιταλισμό, άλλο τόσο άπαραίτητοι είναι καί οί σταλινικοί για τή διατήρηση αϋτής τής έκπορνευμένης καί έκπορνεύουσας κοινωνίας, τής κοινωνίας τής μισθωτής σκλαβιάς καί τής καθημερινής μιζέριας. Όσοι δέν έθελουτ'φλοϋν καί δέν άφησυχάζουν μέσα σέ αϋταπάτες ξέρουν καλά, μαζί μέ τούς δολοφονημένους ναϋτες τής Κρονστάνδης τό 1921 καί τούς ισπανούς επαναστάτες του 1936-39, μαζί μέ τούς έξεγερμένους εργάτες τής Ούγγαρίας του 1956 καί τής Πολωνίας του 1970-71, μαζί μέ τούς γάλλους επαναστάτες του 1968 καί τούς πορτογάλους συντρόφους τους του 1974-75, πώς:

Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΘΑ ΕΥΤΥΧΗΣΕΙ ΜΟΝΟΝ ΟΤΑΝ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΗΣ
ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΤΕΙ ΜΕ ΤΑ ΕΝΤΕΡΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΣΤΑΛΙΝΙΚΟΥ.

Αθήνα, 19 Νοέμβρη 1979

Α Ν Α Ρ Χ Ι Κ Ο Ι

Τό ξύλο τῶν σταλινικῶν βγῆκε ἀπό τόν παράδεισο τῆς ἐργασίας

Προσπαθώντας νά **δοῦμε** τούς
τραμπουκισμούς τῆς ΚΝΕ στό
Πολυτεχνεῖο μέσα στήν ὀλική ἀλήθεια
τους.

- Α) Σᾶς συμβαίνει νά ξέρετε ὅτι ἡ κτηνώδης ἐπίθεση τῆς ΚΝΕ στό Πολυτεχνεῖο εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς λογικῆς ἐνός μηχανισμοῦ πού λειτουργεῖ διεθνικά καί ὄχι μόνο ἐθνικά ἀστυνομεύοντας, τήν ἐξέγερση ἐναντι στή μισθωτή σκλαβιά, τίς ἐπιθυμίες, τά ὄνειρα, τούς πόθους, τῶν κολασμένων αὐτῆς τῆς γῆς μετατρέποντάς τα σέ ταξινομημένες οἰκονομικές (μισθολογικές) ἀνάγκες καί γι' αὐτό ἱκανές νά ἐκφραστοῦν μέ ἀριθμούς καί νά κορεστοῦν μέσα στήν Ὑπόσχεση-προοδευτικά στάδια-Ἀλλαγὴ πού ἐτοιμάζουν οἱ Σοφοὶ Σταλινικοὶ "εὐεργέτες" τοῦ προλεταριάτου.
- Β) Σᾶς συμβαίνει νά ξέρετε ὅτι οἱ μόνοι πού φοβοῦνται τήν Ἱστορία εἶναι οἱ παραχαράκτες τῆς καί γι' αὐτό ἀποδύονται σέ διαρκῆ ἀγῶνα νά κρυφθοῦν μέσα στό θλιβερό παρόν τους καταστρέφοντας, παραποιώντας, καταγγέλλοντας, μετανοιώνοντας ὥς πρὸς τό παρελθόν τους ἔτσι ὥστε οἱ χθεσινοὶ δῆμιοι (π.χ. Τζεφρώνης, Καραγιώργης ἡγέτες τῆς Ο.Π.Α.Α.) νά φαντάζουν σήμερα σάν παρθένες τῆς Ἐλευθερίας γιὰ νά ἔχουν εὐκαιρίες νά ξαναβάψουν τὰ χέρια τους μέ τό αἷμα τῶν ἐξεγερμένων προλεταρίων.
- Γ) Σᾶς συμβαίνει νά ξέρετε ὅτι βασικώτερο ἐμπόδιο πού βρίσκει τό προλεταριάτο στό δρόμο γιὰ τήν ἀναίρεση τοῦ ἑαυτοῦ του εἶναι οἱ ἔμποροι τῆς Ἐπανάστασης πού τήν πουλοῦν μέ ἀντάλλαγμα τήν σταθεροποίηση-μονιμοποίηση-ἀξιοποίηση τῆς προλεταριακῆς ιδιότητος.

Ἐάν ναί καί ἐπιπλέον νοιώθετε τήν ἀνάγκη ἐνός καινούργιου κόσμου βασισμένου στήν καταστροφή τοῦ Προλεταριάτου, τοῦ Ἐμπορεύματος καί τοῦ Ψέματος του, στή ἀνεμπόδιστη ἀνάπτυξη τῆς ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, τῆς ΑΘΝΟΤΗΤΟΣ τῆς ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ, τῶν ξεχασμένων ΧΑΡΩΝ τῆς ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΤΗΤΑΣ τοῦ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ καί τοῦ ΕΡΩΤΑ.

- Α) Τότε ἀπαντᾶτε στοὺς σταλινικοὺς μεσσίες: Εὐχαριστῶ δέν θά πάρουμε ἀπὸ τήν ἀλλαγὴ σας καί ἐξάλλου ἡ περίφημη ὑπόσχεση σας ἔχει πραγματοποιηθεῖ στίς χώρες τοῦ ὑπαρκτοῦ "σοσιαλισμοῦ", ἐποβάλλονται τὰ πάντα σέ συσσώρευση, ὑποτάσσοντας τό σκοπὸ (ὁ ἄνθρωπος) στὰ μέσα (παραγωγὴ) μετατρέποντας τούς ἀνθρώπους σέ μέσα παραγωγῆς, τήν κοινωνία σέ τεράστιο ἐργοτάξιο, τό πνεῦμα καί τὰ χέρια τοῦ ἀνθρώπου σ' ἐργαλεῖα κατασκευῆς ἐργαλείων, τίς ριζοσπαστικές φωνές πού σέ ἀπεθωπημένο λόγο τροφίμων ψυχιατρείων (π.χ. Κοῦρον, Μοτσελέφσκι, Ροῦντοφ Μπάρο) καί φυλακῶν (π.χ. δίκες ΠΡΑΓΑΣ, τὰ μέλη τοῦ συγκροτήματος πλαστικοὶ ἄνθρωποι, ἐργάτες τῶν Ναυπηγείων Πολωνίας).
- Β) Θά τούς ἀποκαλύπτει πάντα τήν Ἱστορικὴ τους Δράση καί Ἀλήθεια στήν Ἑλλάδα καί σ' ὅλον τόν κόσμο καί δέν θά δίνετε δεκάρα στοὺς Χαμελαιοντισμούς, οὔτε στὰ κροκοδείλιά τους δάκρυα σάν αὐτά τοῦ συνεργάτη τοῦ Ραμόν Μερκαντέρ, Καρίγιο πού σήμερα γράφει "θέλω νά πῶ ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Νίν, ἦτο μιά πράξις ἀδικο-λόγητη καί ἀπεχθής!". Εὐρωκομμουνισμός καί Κράτος.
- σάν αὐτά τοῦ παρατηρητῆ τῆς Αὐγῆς 12/2/78 "Οἱ ἐκκαθαρίσεις τοῦ σταλινισμοῦ πού ἀρχισαν τό 37 εἶχαν θύματα καί πολλοὺς Ἕλληνες πού βρίσκονταν στὸν χώρο τοῦ σοσιαλισμοῦ".
- σάν αὐτά τοῦ Χρουτσώφ πού μίλησε γιὰ 1.600.000 ἐκκαθαρισμένων σοβιετικῶν Κομμουνιστῶν, ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς εἶναι 20.000.000 πολίτες.

σάν αυτά του "Άλλοτε" σκληροπυρηνικού Μαρσαί για τις πρόσφατες δίκες της Πράγας "άποτελούν παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μέσα στο "Σοσιαλισμό".

Ποτέ δεν ξεχνάτε τους δολοφόνους και έκβιαστές των 'Αναρχικών της CNT-FAI, τους δικαστές του ΡΟΥΜ και εκτελεστές του 'Αντρέ Νίν στην 'Ισπανία, τις έκκαθαρίσεις και δίκες της Μόσχας επί Στάλιν, τους διαφωνούντες που φυλάκισε ο Μάο, τις σημερινές δίκες της Πράγας τους σημερινούς επαναστάτες τρόφιμους ψυχιατρείων, τους "άλητες" εργάτες της Πολωνίας που φυλάκισαν σάν υπεύθυνους της εξέγερσης, την πάνω από κάθε ανθρώπινη φαντασία έγκληματική δράση της Ο.Π.Λ.Α. που έξετέλεσε 200 διαφωνούντες με το ΚΚΕ σάν χαφιέδες (π.χ. Μανώλης Καβαλιέρος γραμματέας του σωματείου αρτεργατών, Π. 'Αντρώνης τσαγκάρης που πέθανε φωνάζοντας Ζήτω ο Κομμουνισμός-Κάτω ο Στάλιν). Και γι' αυτό: 'Αναγνωρίζετε στο παρελθόν στο παρόν και στο μέλλον την ίδια διάθεση στους σταλινικούς την διάθεση να διατηρηθεί η έξουσία με ειρηνικά ή δολοφονικά μέσα.

Συνεπώς αγωνίζεστε με υπερβάλλον πάθος για να δημιουργηθούν οι συνθήκες εκείνες που οι ΕΝΟΠΛΕΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΕΣ ΚΟΜΜΟΥΝΕΣ και τα ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ θα είναι η μόνη έγγυση ότι δεν θα ξαναδράσουν δολοφονικά ενώ εάν χρειαστεί θα δολοφονηθούν.

Γ) Τότε σίγουρα λέτε στους παλιούς, νέους και έκκολαπτόμενους σταλινικούς: " το ψέμμα είναι το καταφύγιο σας και όλων όσων εργάζονται στην υπηρεσία της κοινωνικής ειρήνης δηλ. την διαιώνιση του έμπορευματοικού κόσμου και πώς για να φθάσουν οι προλετάριοι στην ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ πρέπει να διαφυλάξουν την ΟΛΟΤΗΤΑ της ΑΛΗΘΕΙΑΣ των εξέγερσών τους που έκαναν ενάντια στην προλεταριακή τους ιδιότητα. Κατά συνέπεια σίγουρα κάνετε δικό σας το περιεχόμενο και την δράση των ταξικών αδελφών προλεταρίων της Ούγγαρίας του '56 της Πολωνίας του 70-71, της Τσεχοσλοβακίας του '68 δίνοντας διπλό νόημα στον αγώνα σας στρέφοντας τον κατά των καπιταλιστών και Γραφειοκρατών.

Θά συνεχίζετε να φωνάζετε ότι το Πολυτεχνείο έγινε παρά την θέληση και ενάντια στ' άφεντικά, θά υπενθυμίζετε πάντα σ' όποιονδήποτε αυτούς που έφυγαν την Τετάρτη του '73 για να 'ξαναγυρίσουν την Πέμπτη με στόχο ν' άφομοιώσουν την εξέγερση στην προσφιλή ταξικοσυνεργατική πολιτική τους και δεν θά ξεχάσετε την Πανσπουδαστική Νο 8. Δεν θά γιορτάσετε ποτέ με τα άφεντικά το Πολυτεχνείο γιατί δεν είσαστε ήλίθιοι να γιορτάσετε την έκμετάλλευσή σας. 'Αλλά με έφηβικό ένθουσιασμό θά προετοιμάζετε την τελική γιορτή του Προλεταριάτου πάνω στο πτώμα του παλιού κόσμου.

ΤΕΛΟΣ ΤΟ ΗΘΙΚΟ ΣΑΣ ΑΙΣΘΗΜΑ ΒΡΙΣΚΕΙ ΤΗΝ ΒΑΘΥΤΕΡΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΑΚΛΟΝΗΤΗ ΠΕΠΟΙΘΗΣΗ ΣΑΣ ΠΩΣ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΝΕΜΕΣΗ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΛΟΓΗ ΜΕ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΩΝ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ.

'Εάν όχι: έκτός του γεγονότος ότι είστε προς το παρόν ήλίθιοι (ιδίως αν έχετε φάει ξύλο από την ΚΝΕ ή είστε Κνίτες της βάσης).

Σας άπαντάμε ότι: Όποιος δεν όνειρεύεται την καταστροφή των γραφειοκρατών σίγουρα το όνειρο του για ένα καινούργιο κόσμο εάν πραγματοποιηθεί θά είναι ο έφιάλτης της εργασίας και της καθολικής προλεταριοποίησης μαζί με την επανεμφάνιση όλων όσων τά στηρίζουν ΣΤΡΑΤΟΣ-ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ-ΦΥΛΑΚΕΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΑ-ΗΓΕΜΟΝΕΣ.

Κομμουνιστική Πρόκληση

Τ Ε Λ Ε Σ Ι Γ Ρ Α Φ Ο

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΥΣ ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΧΗΜΙΚΟΥ

Πρός όλους τούς φοιτητές,πρός κάθε εργαζόμενο,πρός κάθε ελεύθερο άνθρωπο

Ο συνδικαλισμός ανέκαθεν διεκδικούσε ό,τι άργά ή γρήγορα ό καπιταλισμός θά ένσωμάτω-
νε στό πρόγραμμά του.Είναι κάτι πού όριστικά θάπρεπε ν' άποριφθεϊ άφου άποκαλυφθεϊ σάν
αυτό πού πραγματικά είναι,δηλαδή,ό βασικότερος έχθρός τής ταξικής άλληλεγγύης τών έρ-
γαζομένων.Έπειδή σαμποτάρει τήν ικανότητα τών ανθρώπων νά συνεννοούνται άμεσα μεταξύ
τους πείθοντας ότι ή συνεννόηση είναι δυνατή μόνο σάν άποτέλεσμα μεσολάβησης άντιπρο-
σώπων.

Έτσι κι'ό φοιτητικός συνδικαλισμός,όπως άκριβώς κι'ό εργατικός,διαπραγματεύεται μέ
τό κεφάλαιο,τήν δραστηριότητα καί τίς συνθήκες ύπαρξης τών άτόμων.Ο 815 είναι τό τε-
λευταίο χαρτί τοϋ συνδικαλισμοϋ στό πανεπιστήμιο.

Η κατάληψη κτιρίου σχολής είναι ή κατάληψη τοϋ μυαλοϋ τοϋ φοιτητή άπό έπαναστατι-
κό ένθουσιασμό,έχοντας ξεπεράσει τήν άπλή κατάληψη έδρας ή πρυτανείας πού δέν είναι ,
παρά ή κατάληψη τοϋ μυαλοϋ τοϋ φοιτητή άπό τήν λογική τής έξουσίας.

Καί ή άλήθεια αϋτοϋ τοϋ έπαναστατικοϋ ένθουσιασμοϋ δέν είναι ή κατάργηση τοϋ 815
άλλά ή καταστροφή τοϋ πανεπιστήμιου σάν τέτοιου,άφου είναι προφανές ότι αϋτό ύπάρχει
μονάχα σάν θεσμός τής ταξικής κοινωνίας.

Καί ή άλήθεια αϋτοϋ τοϋ έπαναστατικοϋ ένθουσιασμοϋ δέν μπορεί παρά νά όδηγήσει στή
κριτική καί τήν καταστροφή τοϋ σόλου τοϋ φοιτητή καί τής καθημερινής του μιζέριας μέ
σα στά παγερά εργαστήρια,στίς μελαγχολικές αίθουσες διδασκαλίας,μέσα στήν γνώση πού
ύπάρχει μονάχα γιά νά παράγει κέρδος.

Δέν μιλάμε λοιπόν γιά ένα καινούργιο φοιτητικό κίνημα άλλά γιά έπαναστάτες πού έπ-
εμβαίνουν στούς κοινωνικούς χώρους γιά νά πάρουν τήν ζωή τους στά χέρια τους.

Όποιος κάνει κατάληψη χωρίς νά παίρνει ύπ'όψιν τό συνολικό κοινωνικό περιεχόμενο
πού μιά τέτοια μορφή πάλης άπαιτεί,έχει ένα πτώμα στά χέρια του.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ σχολών
μαζύ μέ μή-φοιτητές
ταξικούς συντρόφους.

* Έφημερίδα τοίχου πού κυκλοφόρησε άπ' τήν πρώτη μέρα τής κατάληψης τοϋ χημικοϋ.

... ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Η συντακτική όμάδα τοϋ περιοδικοϋ καλύπτε-
ται πλήρως άπό τή μπροσούρα τών Άριστοκρατών-
Βανδάλων: ΤΟ «ΑΛΛΟ» ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑ-
ΛΗΨΕΩΝ καί θεωρεί περιττό ν' άναφέρει ό,τιδή-
ποτε άλλο σέ σχέση μέ τό κίνημα καταλήψεων τοϋ
Δεκέμβρη.

Ο ΧΑΡΤΗΣ τοῦ περιθωρίου
καὶ τῆς κριτικῆς του

- 1.Εἰσαγωγή
- 2.Φεμινίστριες
- 3.Ὀμοφυλόφιλοι
- 4.Ἀντιψυχιατρική
- 5.Ἐθνικές μειονότητες
- 6.Φρικιά
- 7."Ὑπόκοσμος"
- 8.Κουρελοπρολεταριάτο
- 9.Rock
- 10.Ναρκωτικά
- 11.Περιθωριακές πολιτικές ἰδεολογίες
- 12.Οἰκολογία
- 13.Καθημερινισμός καὶ περιθώριο

ΚΙ ΕΓΩ ΑΝΗ-
ΚΩ ΣΤΟ
ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ!

ΤΑ ΕΜΕΙΣ 3,4,5,6,9,10,12
καὶ 13 τοῦ ΧΑΡΤΗ θὰ
ἀναλυθοῦν εἰς ἑπόμενα
ΤΕΥΧΗ!

ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ
ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΗ ΣΤΙΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ

ΟΛΟΙ ΕΜΕΙΣ ΦΡΟΝ-
ΤΙΖΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΟ
ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ!

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η έννοια του κοινωνικού περιθωρίου οριζόμενη πάντοτε σε αντιδιαστολή μ' ένα κάποιο (κοινωνικό) επίκεντρο, άφορᾷ ὅχι ἀκριβῶς αὐτό τό ἐπίκεντρο, γιά ὅποιοδήποτε λόγο, δέν μπορεῖ νά ἐνσωματώσει. Ὁ ὅλοένα ἐντεινόμενος κατακερματισμός τῆς ἐξουσίας συνιστᾷ τήν ὑπέρτατη ἐνοποίηση τῆς: τήν αὐτονόμησή τῆς ἀπ' τοῦς θεράποντές τῆς. Ἡ ἱκανότητα γιά ἐνσωμάτωση εἶναι ἀνάλογη τοῦ βαθμοῦ ἐνοποίησης τῆς ἐξουσίας. "... ἡ ἐξουσία περιμένει νάχει, μέ τᾶ βαπτίσια τῆς κυβερνητικῆς, ὅ, τι τῆς χρειάζεται γιά νά φτάσει σέ κατάσταση ὁλοκλήρωσης. Μποροῦμε νά ἱσχυριστοῦμε πῶς σέ μιᾷ ὑποθετικῇ κοινωνίᾳ τῆς κυβερνητικῆς τό περιθώριο θά εἶναι ἀνύπαρκτο, θά εἶναι τότε πού ἡ ἐνσωμάτωση στό "κοινωνικό σῶμα" θά "χωρεῖ" σέ ποσοστό 100%.

Μεταξὺ τῆς παραδοχῆς καί τῆς ἀρνήσεως κεῖται ἡ ἀμφισβήτηση. Ἐνσωμάτωση τῶν στοιχείων πού τώρα βρίσκονται στό περιθώριο θά σημάνει τήν παραδοχή ἢ τήν συνειδητὴ πιά, ἀρνήση τῆς ὑπάρχουσας τάξης πραγμάτων, ἀπό μέρους τους. Ἡ μέχρι τώρα ὑπαρξη τοῦ περιθωρίου καί ἡ ἐν δυνάμει ριζοσπαστικότητά του (ἀμφισβήτηση, μή συνειδητὴ ἀρνήση), ἀπορρέουν ἀκριβῶς ἀπ' αὐτὴν τήν ἀδυναμία ἐνσωμάτωσης: Τό περιθώριο, σ' ὅλη του τήν ἑκταση, ἀμφισβητεῖ τήν ὑπάρχουσα τάξη πραγμάτων, ἡ δὲ ἀμφισβήτηση αὐτῆς τῆς τάξης βρίσκεται πάντα στό περιθώριο τοῦ κοινωνικοῦ σώματος.

Υπάρχει ὡστόσο καί μιᾷ ἄλλῃ ἀποψη γιά τό περιθώριο, πού εἶναι τόσο λανθασμένη ὅσο καί διαδεδομένη. Αὐτὴ συναντιέται στοὺς κοινωνιολόγους τῆς γενιᾶς τοῦ γαλλικοῦ Μάη, σ' ἀρκετές ὁργανώσεις τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς τοῦ κεφάλαιου πού ἀπεγνωσμένα προσπαθοῦν νά ἐκσυγχρονίσουν τήν ἰδεολογία τους σύμφωνα μέ τίς νέες ἐπιταγές πού θέτει τό κεφάλαιο στή δεκαετία τοῦ '80, ἀλλά καί σέ μερικούς συντρόφους, ἀναρχικούς ἢ γενικότερα ἐπαναστάτες, πού ὅσο καλά ἔχουν κατανοήσει τίς βασικές ἀρχές τοῦ σύγχρονου ἐπαναστατικοῦ αἰτήματος ὅλο τόσο κυριαρχοῦνται ἀπ' τήν ἀπόλυτη σύγχυση σέ μιᾷ σειρά ἀπό τέτοιου εἴδους θέματα.

Σύμφωνα μ' αὐτὴν τήν ἀποψη, θεωροῦνται περιθωριακοὶ αὐτοὶ πού ἀρνοῦνται τοὺς ρόλους πού ἐπιβάλλει ἡ κυρίαρχη τάξη πραγμάτων, ἐνῶ αὐτοὶ πού ἀπλᾶ ἀμφισβητοῦν τήν ὑπάρχουσα κατανομή αὐτῶν τῶν ρόλων, ἀμφισβητώντας βέβαια συγχρόνως θεσμούς καί δομές τοῦ συστήματος, καί ἐπιζητοῦν τήν ἐξυγίανση, θεωροῦνται "συνειδητοί" ἐπαναστάτες. Ἔτσι, οἱ ἐργάτες πού δουλεύουν ἀραιὰ καί πού-ὅποτε ἔχουν πραγματικά βιοποριστικὴ ἀνάγκη, οἱ ἐργάτες πού σαμποτάρουν τήν παραγωγή ἢ πού χρησιμοποιοῦν τίς μηχανές τοῦ ἐργασταίου γιά νά φτιάξουν δικά τους μικροαντικείμενα γιά τὸ κέφι τους, οἱ ἐργαζόμενοι πού κλέβουν τὸν ἐργοδότη τους, οἱ ἐργαζόμενοι πού

χουν γράψει στά παλιά τους τὰ παπούτσια τὸν συνδικαλισμό, οἱ κατ' ὄνομα μόνο φοιτητές, οἱ φοιτητές πού ἀρνοῦνται τὸ πανεπιστήμιο καί τήν διαχωρισμένη ἐκπαίδευση καί γνώση, ὅσο στήν θεωρία ὅσο καί στήν καθημερινὴ πρακτικὴ, ὅλοι αὐτοὶ πού ἐπειδὴ ἐνδιαφέρονται γιά τὰ κοινὰ σαμποτάρουν τὸ πὸ λ ι τ ι κ ὸ θ ε σ μ ι κ ὸ παιχνίδι, καί συνολικά καί στοὺς ἐπὶ μέρους κοινωνικοὺς χώρους, ὅλοι αὐτοὶ πού ἀρνοῦνται τήν ἱεραρχία καί τήν ἐκπροσώπηση, οἱ γυναῖκες πού ἀντρέουν τήν θηλυκότητα ὡς μορφή κοινωνικοῦ ρόλου κι' οἱ ἄντρες πού ἀρνοῦνται τὸν ἀνδρισμό κατὰ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο, σύμφωνα μ' αὐτὴν τήν ἀποψη, ἀνήκουν στό περιθώριο. Ἀντίθετα οἱ φεμινίστριες, οἱ ὁμοφυλόφιλοι, οἱ ἐθνικὲς μειονότητες κτλ., κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἀναγορεύονται πραγματικοὶ ἀνατροπεῖς αὐτῆς τῆς κοινωνίας.

Στὴν πραγματικότητα αὐτὴ ἡ ἀποψη, συγχέει τήν ἀμφισβήτηση μέ τήν ἀρνήση. Κι' αὐτὴ ἡ ἀντιστροφή πού θεωρεῖ τοὺς ἀμφισβητῆτες ἀρνητές, καί τοὺς ἀρνητῆς ἀμφισβητῆτες δέν εἶναι καθόλου τυχαία. Εἶναι ἀντιστροφή πού δικαιολογημένα μπορεῖ νά τὴν κάνουν οἱ κοινωνιολόγοι, μιὰ καί ὅσα περισσότερα διπλώματα καί διατριβές ἔχουν τόσα λιγότερα καταλαβαίνουν, κι' εἶναι ἀκόμα φυσικὸ νά τὴν πρεσβεύουν οἱ ἀκροαριστεροί, μιὰ καί μ' αὐτὴν τήν ἀντιστροφή ἀπὸ περιθωριακὴ πολιτικὴ ἰδεολογία τοποθετοῦνται ἑαφνικά στό ἐπίκεντρο... καί ἡ ἄκρα ἀριστερά τοῦ κεφαλαίου γνωρίζει πολὺ καλά τὸν περιθωριακὸ χαρακτῆρα τῆς ἰδεολογίας τῆς.

Αὐτοὶ ὅμως πού δέν ἔχουν... περιθώρια νά ἐρωτοτροποῦν μέ τέτοιες ἀπόψεις εἶναι οἱ ἐπαναστάτες, σ' αὐτοὺς πού ἀφιερώνεται κι' αὐτό τό... ἀφιέρωμα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, αὐτὴ ἡ ἀποψη στερεῖ ἀπὸ κάθε προοπτικὴ αὐτοὺς πού ἀρνοῦνται στήν ἴδια τους τήν καθημερινὴ ζωὴ τήν ἐμπορευματικὴ-θεαματικὴ κοινωνία ἀφοῦ τοὺς τοποθετεῖ στό περιθώριο τοῦ κοινωνικοῦ σώματος.

Ἡ δική μας προοπτικὴ εἶναι τελείως διαφορετικὴ. Θεωρεῖ αὐτοὺς τοὺς ἀρνητῆς, κοινωνικοὺς ἐπαναστάτες, τοὺς θεωρεῖ ὅχι μόνον νά μὴν βρίσκονται στό περιθώριο, ἀλλὰ νά βρίσκονται στό ἐπίκεντρο, ἀναγνωρίζοντάς τους ταυτόχρονα τήν ἱκανότητα νά θέσουν τήν κοινωνικὴ ἐπανάσταση στήν ἡμερήσια διάταξη. Ὅσο γιά τήν ἀμφισβήτηση, μόνον στό μέτρο πού ἀρνηθεῖ τό γκέττο πού ἡ κυρίαρχη τάξη πραγμάτων τὴν ἔχει τοποθετήσει, θά μπορέσει νά βρεῖ τὸ δρόμο τῆς συνολικῆς κριτικῆς καί ἀρνήσεως αὐτῆς τῆς κοινωνίας. Μονάχα τότε, θά πᾶν ἀνὰ μιᾷ ἰδεολογία τῆς μόδας καί θά ἐμπλουτίσει τήν ἐπαναστατικὴ θεωρία καί πρακτικὴ.

*PAUL VANEIGEM: Traité de savoir-vivre à l'usage des jeunes générations. Κεφάλαιο IX: σελ. 100 ἑλλ. ἔκδοσης.

Ο ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ ΩΣ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΕΝΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Ο φεμινισμός, στην καλύτερη έκφρασή του-μιά και κάθε φεμινιστική ομάδα αποτελεί και μία διαφορετική έκφραση αυτού που αποκαλούμε φεμινισμό-δεν δηλαδή δεν στοχεύει σε συνδικαλιστικά αιτήματα ή άλλους ειδικούς μεταρρυθμίσεις, (από την δημιουργία πάρκων μέχρι την βελτίωση της ποιότητας των έτοιμων παιδικών τροφών) μπορούμε να πούμε ότι αποσκοπεί στην κατάργηση των διαστάσεων κ ο ι ν ω ν ι κ ή ς δ ι α φ ο ρ ά ς, που παίρνει ή βιολογική διαφορά μεταξύ του άντρα και της γυναίκας. Κατ'αυτόν τον τρόπο, πολλές φεμινίστριες-έπειδή ή σόφισμα σ'αυτούς τους κύκλους κυριαρχεί-δέχονται σαν τό βασικό ζήτημα την κατάργηση των κοινωνικών ρόλων (συμπεριφορών) της θηλυκότητας και του ανδρισμού, μιά θέση που ωστόσο δ έ ν ε ι ν α ι φ ε μ ι ν ι σ τ ι κ ή.

Πρίν προχωρήσουμε στο συγκεκριμένο ζήτημα, αν δηλαδή ο φεμινισμός προωθεί ή όχι την υπόθεση της κοινωνικής επανάστασης, θα πρέπει να τονίσουμε πως αυτό τό σημείωμα δεν είναι παρά "είσαγωγή" στην επαναστατική και συνεπώς σ υ ν ο λ ι κ ή κ ρ ι τ ι κ ή τ ο υ φ ε μ ι ν ι σ τ ι κ ο υ κ ι ν ή μ α τ ο ς. Για να πραγματοποιηθεί αυτή ή κριτική, σ'ένα θέμα που παραμένει άνοιχτό, θα χρειαστούν πολλές συζητήσεις που μόνον μ'ένα ζωντανό επαναστατικό κίνημα μπορούν να γίνουν. Οι ποικίλοι λόγοι που μς κάνουν έδω, να περιοριστούμε μόνον σ'έκείνη την τάση του φεμινιστικού κινήματος που έρωτοτροπεί μ'αυτήν την μ ή φεμινιστική θέση που αναφέραμε, ήδη αρχίζουν να γίνονται φανεροί...

Ο φεμινισμός ως ιδεολογία-γιατί βέβαια δεν πρόκειται για επαναστατική θεωρία-είναι ά ν ο ι χ τ ό ς σ έ κ ά θ ε ε ι δ ο υ ς διαστρέβλωση και άφομοίωση όσο και στον "άλλο" ρεφορμισμό. Τά "φεμινιστικά" κομωτήρια (1) είναι πιά πραγματικότητα όπως πραγματικότητα είναι και τό γεγονός πως ή κυρίαρχη άποψη στους φεμινιστικούς κύκλους είναι ότι ή γυναίκα δέχεται μιά "ιδιαίτερη" καταπίεση σέ σχέση με τόν άντρα κι'επομένως της χρειάζεται και μιά "ιδιαίτερη" απελευθέρωση. Αυτή ή τελευταία άποψη δεν έχει καμμία σχέση με την θέση που πρωτοδιατυπώθηκε απ'τήν Έμμα Γκόλντμαν πώς δηλαδή: "Δέν υπάρχει επανάσταση χωρίς την χειραφέτηση της γυναίκας και χειραφέτηση της γυναίκας χωρίς επανάσταση". Θέση που είναι σωστή στο βαθμό που αναφέρεται στην χειραφέτηση της γυναίκας απ'τήν θηλυκότητά της που την χειραγωγεί. Δηλαδή "Γυναικείο ζήτημα" υπάρχει μόνο στο μέτρο που αναφέρεται στην απελευθέρωση της γυναίκας απ'τόν ρόλο που της έχει επιβάλει ή έμπορευματική-θεαματική κοινωνία. Φυσικά τό ίδιο ισχύει και για τόν άντρα και τόν ανδρισμό του. Στο μέτρο που οι φεμινίστριες που προβάλλουν μιά τέτοια θέση έννοούν τά παραπάνω, ήδη έχουν δεχθεί, για μιά άκόμη φορά μιά θέση κάθε άλλο παρά φεμινιστική. (2)

Απ'αυτή την σκοπιά, τό φεμινιστικό κίνημα, ως ε λ δ ι κ ε υ μ έ ν ο κίνημα, δέν κάνει τίποτ'άλλο παρά να διαιωνίζει και ν'αναπαράγει τόν κοινωνικό διαχωρισμό μεταξύ άντρα και γυναίκας, θέτοντάς τον άκόμα και στην πάλη για την χειραφέτηση των εργαζομένων απ'τό σύστημα της μισθωτής εργασίας.

Η δική μας προοπτική είναι τελείως διαφορετική: Στο βαθμό που οι γυναίκες συμμετέχουν στο επαναστατικό κίνημα και τό επαναστατικό κίνημα άσχολεϊται με τά επί μέρους προβλήματα των γυναικών. (3)

Αυτή ή θέση, τόσο άπλη και παραδεκτή απ'τήν κοινή αντίληψη, κινδυνεύει να γίνει άπλοϊκή όσο δέν άπαντά στο έρώτημα γιατί οι γυναίκες δ έ ν σ υ μ μ ε τ έ χ ο υ ν π ρ α γ μ α τ ι κ ά στίς επαναστατικές διαδικασίες. Η θηλυκότη

τα ως κοινωνικός ρόλος-ή θηλυκότητα σαν τέτοια-άπ'τά στοιχεία έκείνα που την προσδιορίζουν, δ έ ν μ π ο ρ ε ι ν ά συμμετέχει σ'αυτές τίς διαδικασίες. Η ύστερη ή δρ ά σ τ ό παρασκήνιο κάνοντας π ο λ ι τ ι κ ή... και ή πολιτική δέν είναι μόνον θηλυκού γένους αλλά και συστατικό στοιχείο της

θηλυκότητας. Αυτό ισχύει για την συντριπτική πλειονότητα των γυναικών. Οι άλλες έχουν μερίδιο στην ψευτο-συμμετοχή στο επαναστατικό κίνημα όπως άκριβώς κι'οι άντρες: διά μέσου του ανδρισμού.

Η θηλυκότητα κι'ο ανδρισμός ανταποκρίνονται ή όχι στίς διάφορες κοινωνικές διαδικασίες ανάλογα με τίς βλέςεις του κοινωνικού συστήματος και της ιδεολογίας του, που διαμορφώνουν τά πρότυπα των ρόλων. Έτσι, είναι φυσικό, γυναίκες και άντρες να μόν μπορούν ν'ανταποκριθούν σ'ένα επαναστατικό κίνημα. Πέρα απ'τίς άτομικές προσπάθειες χρειάζονται και συλογικές-τόσο στην θεωρία όσο και στην πρακτική-μέσα σέ κάθε επαναστατική ομάδα-τόσο απ'τίς γυναίκες όσο κι' απ'τούς άντρες-ώστε να μπορέσουμε επιτέλους να μιλήσουμε χωρίς ένδοιασμούς για έ π α ν α σ τ α τ ι κ ό κίνημα. Τό μέχρι τώρα κίνημα θα πρέπει να θέσει, να συζητήσει και να λύσει χωρίς χρονοτριβές, τόσο τό πρόβλημα της μή-συμμετοχής σ'αυτό των γυναικών όσο και της ψευτο-συμμετοχής των άντρων.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

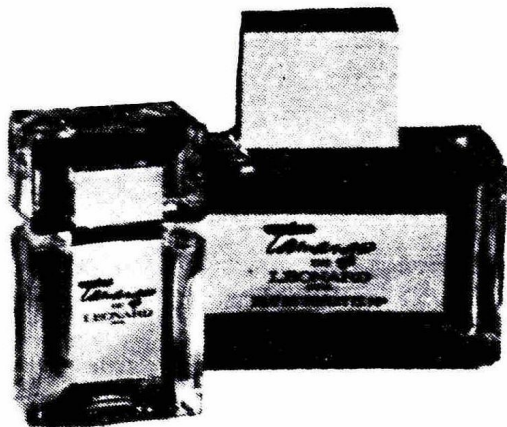
(1). Χαρακτηριστικό παράδειγμα του πόσο είναι άνοιχτός ο φεμινισμός στην άφομοίωση και στην διαστρέβλωση αποτελούν οι νεο-φεμινίστριες. Αυτές, με τό να υπεραμύνονται της γυναικείας ιδιαιτερότητας (βλ. θηλυκότητας) καταλήγουν να υπεραμύνονται των έμπορευμάτων που προσορίζονται ειδικά για γυναίκες.

(2). Οι άναρχοφεμινίστριες προβάλλουν μ'ένταση αυτή την θέση που όριοθετεί τόν φεμινισμό άπέναντι στον κλασσικό ρεφορμισμό χωρίς ωστόσο να έννοούν την χειραφέτηση της γυναίκας, ως χειραφέτηση από την θηλυκότητα της.

(3). Δέν μπορούμε να παραγνωρίσουμε, με κανένα τρόπο, τό γεγονός πως οι γυναίκες έχουν ειδικά προβλήματα. Μόνον που αυτά τά προβλήματα είναι συνάρτηση του σημερινού κοινωνικού ρόλου της γυναίκας και γενικότερα, της κοινωνικής τάξης πραγμάτων πούχουν επιβάλει τ'άφεντικά. Έτσι, αυτά τά προβλήματα δέν άπασχολούν μόνο την γυναίκα-πουναι ένταγμένη έξάλλου στο κοινωνικό περιθώριο-άλλά τόν καθένα. Για παράδειγμα, τό ζήτημα των βιασμών: είναι ένα ειδικό πρόβλημα των γυναικών, αλλά στην ουσία ή σεξουαλική καταπίεση είναι πρό-

βλημα του καθένα. Ούτε θά κατακρίνουμε τίς γυναίκες για την άγριότητα που δείχνουν πολλές φορές άπέναντι στους βιαστές με τό αϊτιολογικό ότι κι' αὐτοί (οί βιαστές) είναι σεξουαλικά καταπιεσμένοι όπως όλοι μας. Καλά θά κάνουν νά δείχνουν ακόμη περισσότερη άγριότητα. Σ' αντίθετη περίπτωση όχι μόνο θά πρέπει νά δεχτούμε την ήλιθια Παζολίνεια θέση πως οί άστυφύλακες είναι προλετάριοι, (πράγματι ο καθένας μας επιβιώνει πολύ καλύτερα από έναν άστυφύλακα, αλλά τά έκτελεστικά όργανα του συστήματος της επιβίωσης-του συστήματος που έμποδίζει την ζωή-είναι οί άστυφύλακες) αλλά συνολικά θά πρέπει νά δεχτούμε έναν τρόπο σκέψης όλοτελα χριστιανικό.

Κατά τόν ίδιο τρόπο, οί όμοφυλόφιλοι ή οί έθνικές μειονότητες δέχονται καθημερινά μία άσφυκτική καταπίεση, αλλά τελικά δέν είναι παρά ή ίδια καταπίεση που δεχόμαστε όλοι μας, άπλως έντονότερα έκφρασμένη. Ή άποψη πως ή καταπίεση των περιθωριακών ομάδων είναι μία διαφορετική καταπίεση,

όπως κι' ή πρακτική των φεμινιστικών κύκλων και των κύκλων άπελευθέρωσης των όμοφυλόφιλων που αντιμετωπίζουν τό πρόβλημα ειδικά αντί κεντρικά, δείχνοντας ταυτόχρονα πως δέν είναι κάτι διαφορετικό άπ' τό πρόβλημα του καθένα, μπορούν νά οδηγήσουν μόνον στον ρεφορμισμό. Οί επαναστάτες αντιμετωπίζοντας οί ίδιοι ένα ειδικό πρόβλημα-αυτό των φυλακίσεων-έχουν πετύχει έδώ κι' έναν αιώνα νά τό τοποθετούν έτσι, ώστε νά γίνεται ένα κεντρικό πρόβλημα που άπασχολεί κάθε εργαζόμενο.

Μιχαήλ Πρωτοψάλτης

ΝΤΙΝΑ
Οίκος Μόδας
 Στον οίκο μόδας
ΝΤΙΝΑ
 Θα βρήτε μοντέλα
 κλασσικά και μοντέρνα

**Πολλες αποκλειστικότητες
 και σε τιμες βιοτεχνίας**

Κ. ΛΕΒΕΝΤΑΚΗ - Β. ΚΟΡΜΑΝΟΥ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ 4 ΤΗΛ. 2016.172
ΠΑΤΗΣΙΑ

ΚΡΙΤΙΚΗ

AD MULIEREM (Πρός τίς γυναίκες)

Ένα από τὰ συμπτώματα αδυναμίας του επαναστατικού κινήματος στην τωρινή περίοδο είναι ή θέση πού δέν κατόρθωσε νά παραχωρήσει σέ μιά ποιотική καί αυτόνομη έκφραση των ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΡΙΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ. Ξέρουμε ότι ο βαθμός ανάπτυξης πούχει κατακτηθεί από τίς δυνάμεις πού αρνούνται τήν ύπάρχουσα κοινωνία δέν βρίσκει τήν ανάλογη έκδήλωσή του, αποφασιστική καί φανερή, στίς σχέσεις των επαναστατών ανδρών καί γυναικών ως καί στον τρόπο μέ τόν οποίο ή άμεση καί φυσική σχέση ανάμεσα στα φύλα γίνεται κατανοητή.

Η διανομή των ρόλων ανάμεσα στα φύλα στην κοινωνία της άλλοτρίωσης, κληρονόμιο της φεουδαρχικής καί των πρώτων στάδων της βιομηχανικής κοινωνίας, μπορεί νά καθοριστεί σχηματικά ως εξής: ή ΘΗΛΥΚΟΤΗΤΑ συγκεντρώνει τίς ΑΝΤΙ-ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ τάσεις της άλλοτρωμένης ζωής (τήν παθητικότητα, τήν υποταγή στή φύση, τήν υπερβολική προσήλωση απ' όπου πηγάζει κι ή τάση για τό επαναληπτικό καί τήν καρτερικότητα), ή ΑΝΔΡΙΣΜΟΣ τίς ΨΕΥΤΟ-ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ τάσεις της (μιά κάποια φθαρμένη άρέσκεια για άγώνα, ύπερφάνεια, ψευτο-δραστηριότητα, νεωτερισμός, έμπιστοσύνη στή δύναμη της κοινωνίας, όρθολογισμός). Η θηλυκότητα καί ο άνδρισμός είναι οί δύο συμπληρωματικοί πόλοι της ίδιας άλλοτρίωσης. Στή σύγχρονη βιομηχανική κοινωνία οί δύο αυτοί πόλοι τείνουν νά συγχωνεύονται, χάνοντας τίς ύλικές τους βάσεις, για ν' αποτελέσουν τά χαρακτηριστικά της σύγχρονης προλεταριοποίησης, όπου οί διαφορές ανάμεσα στα φύλα γίνονται έλλο καί λιγότερο ευδιάκριτες.

Σ' όλες τίς εποχές καί ανάλογα μέ τήν φύση αυτών των εποχών, οί άντρες καί οί γυναίκες δέν αποτέλεσαν ποτέ δύο τύπους ΚΑΘΑΡΟΥΣ. Όποιο κι 'άν ήταν τό φύλο τους τά άτομα συγκεντρώναν άνισα τά χαρακτηριστικά του χαρακτήρα καί των συμπεριφορών πούχαν άνειστεί κι' απ' τά δύο φύλα. Έντούτοις μέχρι σήμερα ή θηλυκότητα ήταν πάντα τό κυρίαρχο χαρακτηριστικό της άλλοτρίωσης των γυναικών καί ο άνδρισμός αυτής των αντρών. Στο βάθος όμως, είναι τά χαρακτηριστικά της παλιās γυναικείας άλλοτρίωσης πού ξαναβρίσκουμε τώρα στή γενικευμένη παθητικότητα πού παράγεται από τήν κυριαρχία της σύγχρονης οικονομίας, άν καί ή θηλυκότητα καί ο άνδρισμός έχοντας άποδεσμευτεί από τίς ύλικές τους βάσεις, ξανακαταλαμβάνονται καί χρησιμοποιούνται άδιάκριτα από τά δύο φύλα ως θεαματικοί τρόποι βεβαίωσης.

Ένώ λοιπόν στην κοινωνία της άλλοτρίωσης ή γυναίκα καί ο άντρας, βρίσκονται σ' ένα επίπεδο ισοτήτας (έκτός από τίς περιπτώσεις πού ή πατριαρχία διατηρεί όλα της τά δικαιώματα) από τήν στιγμή πού ή γυναίκα δέν μπορεί νά βρεί στον έξισου μ' αυτήν στερημένο σύντροφό της, έναν "θαυμαστό καί ισχυρό προστάτη", στο σύγχρονο επαναστατικό κίνημα, ή γυναίκα ξαναβρίσκει τήν παλιά της θηλυκότητα μπροστά στην κυριαρχία ενός συγκεκριμένου θεωρητικού γοήτρου. Διότι για τό άτομο πού δέν έχει έπιδοθεί στην θεωρητική δραστηριότητα, ή θεωρία φαίνεται σάν μιά Ικανότητα του "γράφειν" καί του "σκέπτεσθαι", ένα προϊόν της διάνοιας, μιά ατομική γεμάτη μυστήριο δημιουργία. Είναι τ' αποτελέσματα του θεάματος, ο φетиχισμός της θεωρίας για' αυτούς πού βρίσκονται απ' έξω.

Η γυναίκα είναι συχνά καταναγκασμένη νά παραδεχτεί ότι δέν "κατορθώνει νά γράψει" καί ότι δέν παίζει κανένα δραστήριο ρόλο στην έπεξεργασία της επαναστατικής θεωρίας, αντίθετα από τό ρόλο πού φαινομενικά παίζουν οί άντρες πού συναναστρέφεται. Όσον άφορά τήν θεωρία, ή πρώτη της κίνηση είναι νά τήν αναθέσει στους άντρες πού της φαίνονται "πιο έν δεδειγμένοι" απ' αυτήν. Κατάγγει, χάνοντας κάθε έμπιστοσύνη για τήν σκέψη της, παραλυμένη από έξωτερικά κριτήρια. Όταν καταφέρνει νά διεισδύσει σ' άνεξερεύνητα πεδία σταματάει άπότομα σκεπτόμενη ότι έφόσον αυτό δέν έγινε πριν απ' αυτήν, δέν άξίζει τόν κόπο νά γίνει. Η σκέψη της όταν παρ' όλα αυτά ύπάρχει, παραμένει νεκρό γράμμα: ή γυναίκα δέν θά οδηγηθεί ποτέ από μόνη της μέχρι τίς πρακτικές συνέπειες της σκέψης της. Συχνά κρίνει πολύ σύντομα ένα άτομο, κάνοντας στή πραγματικότητα μιά έπιτήδεια καί φώνα κριτική, πολύ πριν από τόν ή από τούς συντρόφους της, αλλά ή παθητικότητα τήν κάνει νά παραμένει εκεί. Για τίς πρακτικές συνέπειες καταφεύγει πίσω απ' αυτούς. Τίς σκέψεις της καί τίς κριτικές της θά τίς κάνει "ιδιωτικά" άφήνοντας έτσι στους άντρες τήν φροντίδα νά τίς μετατρέψουν σέ πρακτικές.

Η γυναίκα μ' αυτόν τόν τρόπο στερείται μιάς άμεσης έπίδρασης στον περίγυρό της. Δέν έπιδρά ποτέ άμεσα σέ τίποτα καί δέν μπορεί νά γίνει θεωρητικός(1). Γιατί ή θεωρία είναι ή κριτική της καθημερινής ζωής, είναι ή έπίδραση πού φέρνει κάθε άτομο μέσα σ' αυτήν τήν καθημερινή ζωή, είναι μιά σειρά

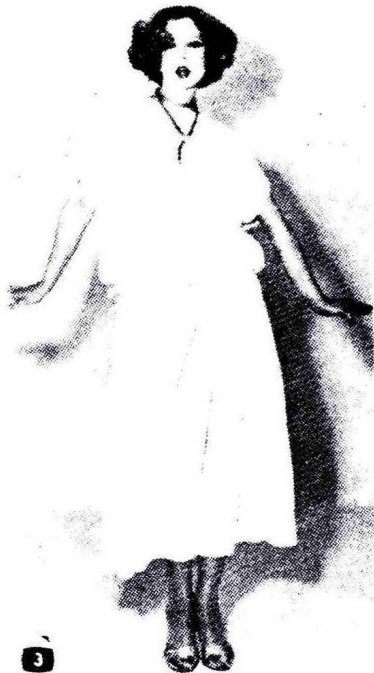
Η γυναίκα μ' αυτόν τόν τρόπο στερείται μιάς άμεσης έπίδρασης στον περίγυρό της. Δέν έπιδρά ποτέ άμεσα σέ τίποτα καί δέν μπορεί νά γίνει θεωρητικός(1). Γιατί ή θεωρία είναι ή κριτική της καθημερινής ζωής, είναι ή έπίδραση πού φέρνει κάθε άτομο μέσα σ' αυτήν τήν καθημερινή ζωή, είναι μιά σειρά

άνανεωνόμενων καί διορθωνόμενων ΕΠΕΜΒΑΣΕΩΝ όσον άφορά τίς σχέσεις μέ τούς άνθρώπους (πούναι έπίσης ό χώρος πού ή άλλοτριώση είναι ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ) καί πράγμα πούναι τό ίδιο μιά σειρά έπεμβάσεων πάνω στην κοινωνία. Ή θεωρία είναι μιά έπιχείρηση ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ πού άπαιτεί τό θεωρητικό άτομο νά δέχεται τό ίδιο, τόν δικό του άδιόκοπο μετασχηματισμό. Ή θεωρία έδρεύνει λοιπόν στην κατανόηση καί στη δράση πάνω στά μπλοκάς (τών άτόμων καί της κοινωνικής ιστορίας).

Ήν οί άντρες έχουν μιά θέση φαινομενικά επικρατέστερη στό έπαναστατικό κίνημα, όφείλεται στό ότι ένα μέρος τους εισέρχεται στον έπαναστατικό άγώνα μέ τά χαρακτηριστικά του χαρακτήρα του ΑΝΔΡΙΣΜΟΥ-δηλαδή στην πραγματικότητα μ'έξισου έλάχιστες έπαναστατικές Ικανότητες (πού δέν γίνονται όμως τό ίδιο άπότομα έκδηλες) καί μέ μιά άσυνείδητη συνεισφορά γιά τά χαρακτηριστικά του χαρακτήρα τους, όπως οί γυναίκες γι'αυτά της θηλυκότητας-πού μπορεί νά δημιουργήσουν ψευδαισθήσεις άπ'τήν στιγμή πού ή πρακτική της θεωρίας άπαιτεί φαντασία,πραγματικό άγώνα,έμπιστοσύνη στον έαυτό καί στην δύναμη του άτόμου,Ικανότητες πού ό άνδρικός χαρακτήρας κατέχει κάτω από μιά έκφυλισμένη μορφή.Γιά νά πιστούμε γι'αυτήν την άποκρυμμένη αθλιότητα του σύγχρονου έπαναστατικού κινήματος άρκεϊ νά σημειώσουμε ότι ή γυναίκα δέν θά γινόταν άποδεκτή χωρίς την συγκατάθεση του άντρα ή τό λιγότερο δέν θά γινόταν άνεκτή γιά πολύ. Ή γυναίκα παθητικότητα έχει σαν αντίστροφη πλευρά τόν άνδρικό άκτιβισμό.Μέχρι εδώ,μιλήσαμε κύρια γιά την παθητικότητα γιατί είναι ή πιό συγκλονιστική γιά ένα κίνημα βασισμένο στην αύτονομία των άτόμων.

Οί γυναίκες δέν άποικιοκρατούνται άπό τό θέαμα της θεωρίας παρά μόνο στο μέτρο πούναι όλοκληρωτικά ξένες άπ'αυτή. Δέν είναι τό παράδειγμα ή ή επέμβαση των άντρών,κι' αυτοί

οί ίδιοι είναι πλατεία άποικιοκρατούμενοι άπ'αυτό τό θέαμα,πού μπορεί νά έπιταχύνει την άπομυθοποίηση τους, πού μπορεί νά τίς κάνει νά καταλάβουν in vivo τί είναι ή θεωρία. Ή παθητικότητα των γυναικών πρέπει άπό δω καί στο έξής νά τεθεί σέ κριτική,όχι έπιφανειακά,γιατί δέν γράφουν καί δέν ξέρουν νά έκφράζονται μέ τρόπο αυτόνομο,άλλά στηρίζα της,γιατί δέν έχουν καμμία άμεση καί πρακτική άποτελεσματικότητα,ιδιαίτερα στις σχέσεις τους μέ τόν άλλο.Κατά τόν ίδιο τρόπο δέν θά πρέπει πιά ν'άρκει σ'έναν άντρα νά "έκφράζεται" ΑΦΗΡΜΕΝΑ.θά πρέπει τά γραφτά του καί ή σκέψη του νάχουν συγκεκριμένα άμεσα άποτελέσματα.Ό άνδρισμός καί ό άκτιβισμός του δέν πρέπει πιά νάχουν σαν στήριγμα την θηλυκότητα καί την παθητικότητα της.

Υπάρχει μιά έμφανής ευαρέσκα στην διατήρηση αυτών των ρόλων.Τ'άλλοτριωμένο άτομο δείχνει μιά απέχθεια σ'ότι άφορά την έξάλειψη των άπονημένων του,καί καθώς άνδρισμός

καί θηλυκότητα άλληλοσυμπληρώνονται άπαιτούν την στερεότητα ΦΥΣΙΚΩΝ καί ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΩΝ φαινομένων.Στην άρνηση του νά πολεμήσει κανείς αυτούς τούς ρόλους διατηρείται ή συνολική άποδοχή της κοινωνίας της άλλοτριώσης.Αυτοί πού Ισχυρίζονται ότι είναι έπαναστάτες λένε ότι θέλουν ν'άλλάξουν τόν κόσμο καί την ζωή τους.Ήλλά αυτά τά άτομα έλπίζουν ότι θά αλλάξουν τά ίδια άπό μιά έπανασταση.(2) Παραμένουν λοιπόν παθητικά άτομα πρόθυμα νά ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΟΥΝ ΑΝ ΧΡΕΙΑ-ΣΤΕΙ,άλλά πού φοβούνται ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ κάθε άλλαγής.Είναι τό αντίθετο των SITUATIONNISTES.

Ή άνάλυση των έλλείψεων της έπαναστατικής πρακτικής στο ξεκίνημα της νέας έποχής περνάει ΑΜΕΣΑ άπό την άνάλυση των έλλείψεων των έπαναστατριών γυναικών,δηλαδή μέ τό ΞΕΠΕΡΑΣΜΑ μιάς συγκεκριμένης περιορισμένης άνδρικής πρακτικής πού συμπλιώθηκε μ'αυτές τίς έλλείψεις καί τίς διατηρεί.Είναι ένας έπείγοντας στόχος γιά την ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ τό νά έξολοθρψει όριστικά την ανισότητα των φύλων μέσα στην έπαναστατική δραστηριότητα,δηλαδή νά έξολοθρψει τούς άμοιβαίους ρόλους πού έξασφαλίζουν στην άλλοτριωμένη ζωή τίς χαρακτηριστικές δομές της θηλυκότητας καί τ'άνδρισμού καί τά όρια πού επιβάλλουν στην έπαναστατική έμπειρία.

Στό έπαναστατικό κίνημα υπάρχουν κύρια δύο τύποι γυναικών:οί περισσότερες πρós τό παρόν είναι έφοδιασμένες μ'ένα προσάτη.Γίνονται άποδεκτές,στό χώρο των έπαναστατών, μέ τά χαρακτηριστικά της θηλυκότητας γιατί τίς παρουσιάζα άποίους άντρας.Οί υπόλοιπες παρουσιάζονται μόνες τους:γίνονται άποδεκτές χάρη σ'ένα νοητευτικό παρελθόν στο όποιο είχαν συμμετάσχει χάρη σέ μιά ιδεολογία πού άπομοίωσαν καλά.Οί τελευταίες γίνονται άποδεκτές μέ τά χαρακτηριστικά του άνδρισμού όπως οί άντρες.

Μερικές δέν λένε τίποτα δημόσια άρκούμενες στην ένδομυχία τους καί κάνουν άπό μέσα τους την παρατήρηση πού δέν είχαν τολμήσει νά κάνουν.Ή όταν άνοίγουν τό στόμα τους είναι γιά νά άπαντήσουν σέ μηδαμινές έρωτήσεις πού νομίζει κανείς ότι είναι οί μόνες πού μπορεί νά τούς θέσει,ή άκόμα,όταν "αυθαίρετα" άνακατεύονται σέ θεωρητική συζήτηση παραμονεύουν στη γωνία μέ τό μάτι έτοιμο νά γνέψει συγκαταβατικά στον προσάτη τους.Δέν θά τολμήσουν ποτέ νά όμολογήσουν την άγνοιά τους γι'αυτό τό θέμα καί θά περιπλοκούν στη σύγχυση της σκέψης τους ή θά έπαναλάβουν αυτό πού άκουσαν νά λέγεται,ένώ οί δυσκολίες πού συναντούν σ'αυτό τό θέμα τίς γεμίζουν ντροπή.Άλλες εκθέτουν την άνέπαρκεία τους ζητώντας συγγνώμη γιά τίς δυσκολίες πού συναντούν στο γράψιμο,άλλά μόνο στο γράψιμο,σαν μιά συμφορά άνεξήγητη,πράγμα πού άφήνει νά ύπονοηται ότι παρ'όλα αυτά σκέφτονται θαυμάσια είτε άναγνωρίζοντας μιά γυναικεία άδυναμία,νομίζουν ότι μέ την είλικρίνεια τους προφυλάσσονται άπό μιά πιό άμεση κριτική.Άλλες συμπεριφέρονται πιό βίαια στους άντρες γιά νά δείξουν ότι δέν βρίσκονται κάτω άπ'τόν ζυγό τους καί σκέφτονται μέ τρόπο αυτόνομο.Κάθε φορά είναι ή άποικιοκρατικοποίηση των γυναικών άπ'τό θέαμα της θεωρίας πού τίς παραλύει.

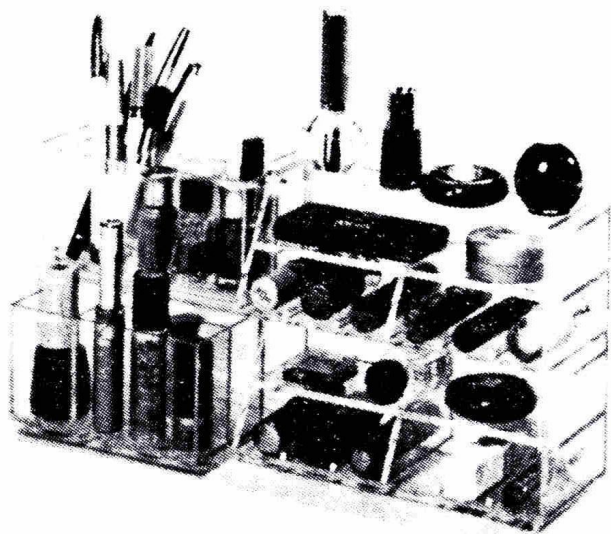
Οί μόνες σχέσεις πού παραμένουν πιό συχνά στις γυναίκες είναι οί έρωτικές.Δίνουν προτεραιότητα στην εύαισθησία τους ένώ δυσφημοούν ιδιωτικά την θεωρία σαν νάταν κάτι

τό ψυχρό καί άφηρημένο καί άποκαλύπτουν τίς "άνθρώπινες σχέσεις". Άναγνωρίζουν συχνά στίς γυναίκες μιá πιό μεγάλη εύαισθησία καί λεπτότητα γιά νά κρίνουν τούς άνθρώπους. Έτσι, οί άντρες έχοντας ένα έμβρυο πρακτικών απαιτήσεων είνανι πολύ πιό συνετοί όσον άφορά ένδεχόμενες κριτικές πού θά τούς "παρέσουν" σέ πρακτικές συνέπειες. Προτιμούν νά θαυμάζουν τή συντροφισσά τους γι'αυτή της τήν ίκανότητα πού διακηρύσσουν ότι αυτοί έχουν σέ μικρότερο βαθμό— χρειάστηκε νά τήν άπωθήσουν— καί δικαιώνουν έτσι τίς σχέσεις τους μ'αυτή τήν γυναίκα: ή παθητικότητα της γυναίκας καί ή δημόσια άνυπαρξία της πρέπει ν'άντισταθμιστούν μ'ένα πιό μεγάλο πλούτο, αλλά κρυμμένο καί ή μονογαμική δικαίωση του ζευγαριού είνανι αυτή ή συμπληρωματικότητα του άντρα καί της γυναίκας. Άν ή εύαισθησία περνάει σάν ένα γυναικείο κληροδότμα όφείλεται στό ότι ή θεωρία δέν έχει γίνει άκόμα κατανοητή γι'αυτό πού είνανι από τήν στιγμή πού άντρες πού θεωρούνται θεωρητικοί εμφανίζονται σάν στερημένοι άπ'αυτήν, ένω ή θεωρία περιλαμβάνει τήν πρακτική εφαρμογή αυτής της εύαισθησίας κι'αυτής της λεπτότητας.

Τό σύγχρονο έπαναστατικό κίνημα πρέπει νά καταστρέψει καί νά ξεπεράσει τήν αντίθεση έπιθυμία/δραστηριότητα, εύαισθησία/σαφήνεια, αντίληψη/έκτέλεση, συνήθεια/καινοτομία κλπ. Ή αντίθεση θηλυκότητα/άνδρισμός ανταποκρίνεται σ'ένα πραγματοποιημένο στάδιο της ανθρώπινης άνάπτυξης.

Τά άτομα άποικιοκρατούμενα από τό θέαμα μιás έπαναστατικής θεωρίας είνανι στήν πραγματικότητα άποικιοκρατούμενα από τήν άνάγκη νά φαίνονται σάν αυτόνομα. Είνανι κατ'ένα γενικό τρόπο ύποταγμένα στήν φαινομενικότητα. Όσο ή θεωρία θά γίνεται κατανοητή σάν προϊόν της διάνοιας, σάν άτομική ίκανότητα του "γράφειν" καί του "σκέπτεσθαι" καί σάν

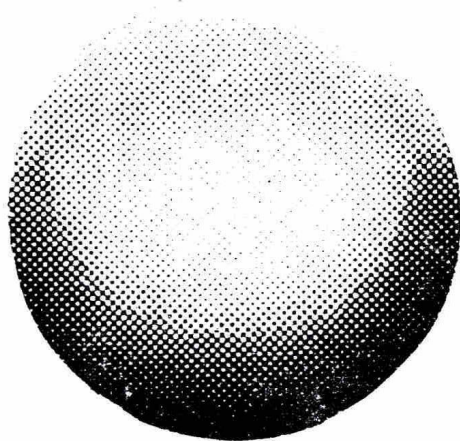

τέτοια, σάν δυνατή πηγή προσωπικού γοήτρου, οί άντρες θά εξακολουθήσουν νά "έκφράζονται" μέ κάθε τρόπο καί οί γυναίκες νά στενοχωρούνται γιατί δέν μπορούν νά τούς μιμηθούν.

Πρέπει τώρα πιά νά κατανοήσουμε τήν θεωρία γι'αυτό πού πραγματικά είνανι. Θά πρέπει οί γυναίκες (καί οί άντρες) νά μόν δέχονται πιά νάναι σ'άντίθεση οί πράξεις τους μέ τά λόγια τους, νά μόν ύπάρχουν κριτικές πού νά μόν άκολουθούνται από άποτελέσματα. Πρέπει νά ξαναδώσουμε στήν ύποκειμενικότητα όλα της τά δικαιώματα προσφέροντάς της μία πρακτική κατάληξη. Κανείς δέν πρέπει πιά νάναι σαφής γιά τούς άλλους χωρίς νάναι γιά τόν ίδιο του τόν έαυτό είτε νάναι σαφής γιά τόν ίδιο του τόν έαυτό χωρίς νάναι γιά τούς άλλους. Τό σύγχρονο έπαναστατικό κίνημα πρέπει νά μετατραπεί σ'ένα χώρο όπου δέν θά μπορεί νά ύπάρξει ή θηλυκότητα καί ό άνδρισμός. Πρέπει νά κρίνουμε τά άτομα πάνω στήν ίδια τους τήν ζωή.

Jeanne Charles

Μετάφραση: Π. Β.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(1). Θεωρητικός έδω έννοείται τό άτομο πού άσχολεΐται μέ τή πρακτική της θεωρίας καί τή θεωρία της πρακτικής. Σ.τ.Μ.

(2). Τό ότι τό έπαναστατικό άτομο έπεμβαίνει ένεργά καί ριζικά στήν καθημερινή του ζωή, συμμετέχοντας έτσι στό ιστορικό κίνημα άνατροπής δέν σημαίνει ότι αλλάζει τήν ζωή του "έδω καί τώρα". Ξέρει ότι τό πρόβλημα της διάλυσης του χαρακτήρα του είνανι στιγμή της συνολικότερης άμφισβήτησης της κοινωνίας. Οί ιδεολόγοι της καθημερινής ζωής έπιχειρούν μιá συστηματική δυαδικοποίηση άντιφατικών διαδικασιών πού άποτελούν πραγματικά τήν κινούμενη ύλικότητα. Έτσι έχουμε από τήν μιá τόν χαρακτήρα καί από τήν άλλη τήν άπο-άλλοτριωμένη ύποκειμενικότητα. Δέν μπορούν νά κατανοήσουν τήν ύποκειμενικότητα σάν τό χώρο όπου έσωτερικεύονται συγκρουόμενοι, ό θετικός καί ό άρνητικός πόλος τών κοινωνικών σχέσεων, μέσα στήν άντιφατικά κινούμενη σχέση τους. Τό ίδιο καί τήν ύποκειμενική συμπεριφορά τών ατόμων δέν τήν άντιλαμβάνονται ως τήν συγκεντρωποιημένη έκφραση της δυναμικής σχέσης της κίνησης του άρνητικού καί της θεαματικής θετικότητας, αλλά άναγάγουν αυτούς τούς προσδιορισμούς σ'αυτήν τήν σχηματική δυαδικοποίηση. Δέν βλέπουν λοιπόν στό χαρακτήρα παρά τό χαρακτήρα αντί νά δούν επίσης καί τό άρνητικό του, πού τελειν νά τόν διαλύσει ιστορικά ως ιδιαίτερο κοινωνικο-ιστορικό προϊόν. Σ.τ.Μ.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΙ «ΥΠΟΚΟΣΜΟΣ»

Δέν είναι στίς προθέσεις αὐτοῦ τοῦ σημειώματος νά ἀναλύσει ἱστορικά, ταξικά καί οὐσιαστικά τήν σχέση τοῦ "υπόκοσμου" μέ τό ἐπαναστατικό κίνημα. Σκοπός αὐτοῦ τοῦ σημειώματος εἶναι νά θέσει τόν κορμό, ἕναν πρῶτο κορμό, γι' αὐτήν ἀκριβῶς τήν συζήτηση καί ἀνάλυση.

Ἡ σχέση τοῦ "υπόκοσμου" μέ τό ἐπαναστατικό κίνημα εἶναι πολύ παλιά. Ἀπ' τό 1871 καί μετά, σ' ὅλες τίς μεγάλες στιγμές τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος, ὁ "υπόκοσμος" ἔχει δώσει ἕνα διττό ἐντονο παρόν. Ὡστόσο δέν εἶναι δυνατόν νά κατανοήσουμε αὐτό τό διττό παρόν ἂν δέν λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας, τή σαφῆ διάκριση πού ὑφίσταται ἀνάμεσα σέ ὀργανωμένο καί ἀνοργάνωτο "υπόκοσμο". Ὁ ἐπαγγελματικός χαρακτήρας καί ἡ ἀντίληψη "νά πιᾶσουμε" τήν καλή" τοῦ ὀργανωμένου "υπόκοσμου" συνοψίζεται τέλεια σέ μιὰ φράση πού ἀπάντησε, "γνωστό" ἄτομο αὐτοῦ τοῦ χώρου, στίς φυλακές Κορυδαλλοῦ, τόν Ὁχτώβρη τοῦ '77 στόν ὑποφαινόμενο: "... Ἐμεῖς τόν θέλουμε τόν νόμο γιὰτί ἂν δέν ὑπάρχει νόμος θά ναι ὅλοι παράνομοι καί τότε δέν θά βγαίνει ψωμί". Ὁ ἀνοργάνωτος "υπόκοσμος" βασίζεται περισσότερο σέ μιὰ συμπεριφορά, εἶναι περισσότερο μιὰ "στάση ζωῆς" παρά ἕνα ἐπάγγελμα. Ἀπέχθεια γιά τούς ἱεραρχικά ἀνώτερους, ἂν βέβαια αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ περιθωριακοί βρίσκονται ταυτόχρονα καί σέ κάποιον κοινωνικό χῶρο (δευτερεύοντα), ἀπέχθεια γιά τούς ἀστυνομικούς, τούς δικαστές, τούς δικηγόρους, τούς κάθε λογῆς εἰδικούς μέ τούς ὁποίους ἔρχονται σ' ἐπαφή. Ἀπέχθεια γιά δουλειά, ἀποστρόφῃ ὅτὸν θεσμό τῆς οἰκονομίας καί γενικά στόν ἀστικό τρόπο ζωῆς-σ' ἀντίθεση μέ τ' ἄτομα πού ἀνήκουν στόν ὀργανωμένο "υπόκοσμο" πού ἀποσκοποῦν σέ οἶκογε-νειακή καί ἐπαγγελματική ἀποκατάσταση-εἶναι τά χαρακτηριστικά τοῦ ἀνοργάνωτου "υπόκοσμου". Βέβαια κι' αὐτή ἡ συμπεριφορά ἀπέχει πολύ ἀπ' τό νά ναι ἐπαναστατική ἀφοῦ δέν ἀναλύει τίς αἰτίες πού ἔχουν ὀδηγήσει στό φτώχεια τῆς καθημερινῆς ζωῆς καί τίς δυνάμεις πού τήν ἐμποδίζουν ν' ἀλλάξει. Ἔτσι, αὐτός ὁ χῶρος παραμένει στό περιθώριο, παραμένει στήν ἀπλή ἀμφισβήτηση ἀντί στήν ἀρνηση. Εἶναι εὐνόητο πῶς ὁ ἀνοργάνωτος "υπόκοσμος" τροφοδοτεῖ συστηματικά μέ στελέχη τόν ὀργανωμένο "υπόκοσμο", ἀφοῦ μεταξύ τους δέν ὑπάρχουν στεγανά.

Ἡ ἐτυμολογική ἀνάλυση τῆς λέξης "υπόκοσμος" μᾶς δίνει κι' ὅλας τήν ἀποψη τῆς ἀσικῆς τάξης γιά τόν "υπόκοσμο": Αὐτοί πού βρίσκονται σ' ἐπίπεδο δοκατώτερο τοῦ κόσμου μας, πού μπορεῖ καί νά σημαίνει-ὅπως ἡ ἴδια αὐτή ἀνάλυση π ρ α γ μ α τ ι κ ᾶ ἀποκαλύπτει-ὅτι κάτω ἀπ' τήν κρούστα τῆς κοινωνικῆς συγκρότησης τῶν σύγχρονων δημοκρατιῶν, κάτω ἀπ' τόν κόσμο πού τ' ἀφεντικά ἔχουν πλάσει κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν τους, κρύβεται ἕνας τελείως διαφορετικός κόσμος μέ τούς δικούς του νόμους, τήν δική του τάξη, τήν δική του συγκρότηση. Ἕνας κόσμος πού πολλές φορές εἶναι ἐξουσιαστικότερος (ὀργανωμένος "υπόκοσμος") τοῦ κόσμου τῶν ἀφεντικῶν. Αὐτός ὁ κόσμος μέ τήν ὑπαρξή του-τήν παρανομία του-καί μόνον, καταρρακώνει τόν μῦθο τῆς παντοδυναμίας πού περιβάλλει τόν κόσμο τῶν ἀφεντικῶν.

Ἡ σχέση τοῦ "υπόκοσμου" μέ τούς ἐπαναστάτες μπορούμε νά ποῦμε, ὅτι δέν ὀφείλεται μόνον στήν κοινωνική θέση καί τήν παρανομία τῶν πρώτων. Ὁφείλεται ἐξ ἴσου καί στό γεγονός πῶς οἱ ἐπαναστάτες συχνά μετά ἀπό διάφορες καταστάσεις πού δημιουργοῦν ὀδηγοῦνται στίς φυλακές. Ἡ συνάφει-α τῶν φυλακισμένων ἐπαναστατῶν μέ τούς "ποινικούς" ὄχι μόνον συνειδητοποιεῖ πολλούς "ποινικούς" ἀλλά σ' ἐποχές δξυνσης τῆς κρατικῆς τρομοκρατίας ριζοσπαστικοποιεῖ μέγιστα κομμάτια τοῦ "υπόκοσμου". (π.χ. Αὐτή τήν ἐποχή στήν Ἰταλία πολλές ληστείες πού γίνονται ἀπό "ποινικούς" μέ κυρί-αρχο στόχο τό κέρδος ἔχουν ταυτόχρονα καί μιὰ πολιτική θέμελωση).

Βέβαια στίς φυλακές κυριάρχησε πολύ εὐκόλα ὁ ὀργανωμένος "υπόκοσμος" μ' ἀποτέλεσμα ἀντί τῆς ἀλληλεγγύης μεταξύ τῶν φυλακισμένων κι' ἐνάντια στούς δεσμοφύλακες, νά ἐπικρατεῖ ἕνας ὀξύς ἀνταγωνισμός (κλεψιές, ξύλο, ἐκβιασμοί κτλ.) μεταξύ τῶν φυλακισμένων, ὄχι μόνο μέ τήν σχεδιοποιημένη ἀνοχή τῶν "σωφρονιστικῶν" ὑπηρεσιῶν ἀλλά καί μέ τούς δεσμοφύλακες "νά τρίβουν τά χέρια τους". Τό ἀποτέλεσμα εἶναι, ὁ φυλακισμένος νά ἔχει περισσότερα προβλήματα μέ τούς συγκρατούμενούς του παρά μέ τούς δεσμοφύλακες.

Όδοφράγματα στην Παρισινή Κομμούνα τοῦ 1871

καί τήν διεύθυνση τῶν φυλακῶν.Οἱ φυλακισμένοι ἐπαναστάτες κάνουν πολλές προσπάθειες (ἀκόμα καί στήν Ἑλλάδα) ὥστε νά ἀνατραπεῖ αὐτή ἡ κατάσταση στίς φυλακές.

Ὅσο μέρος ἔχουν πάρει ὅτομα τοῦ "ὑπόκοσμου" στίς μεγάλες ἐξεγέρσεις μέ τήν μεριά τῶν ἐπαναστατῶν ἄλλο τόσο ἔχουν στρατολογηθεῖ ἀπ'τίς δυνάμεις καταστολῆς ἐνάντια στό ἐπαναστατικό κίνημα. Ἄν δέν λάβουμε ὑπ'ὄψιν μας αὐτό τό γεγονός καί τήν βασική ἀλήθεια πῶς ὁ "ὑπόκοσμος" ὅσο κι' ἂν ριζοσπαστικοποιηθεῖ θά παραμείνει στό περιθώριο καί στήν ἀμφισβήτηση στίς σχετικῶς ἡρεμές ἐποχές καί μόνον σ'ἐποχές ἀναταραχῆς ἕνα κομμάτι του θά προσχωρήσει στό κοινωνικό κίνημα ἀνατροπῆς,δέν θά μπορέσουμε ποτέ-τόσο στή θεωρία ὅσο καί στήν πράξη-νά δοῦμε τίς σχέσεις τῶν ἐπαναστατῶν μ' αὐτό τό κομμάτι τοῦ περιθωρίου,στήν ὀλική ἀλήθεια τους.

"Υπόκοσμος" καί ἀστυνομία

Ἡ ἀστυνομία δέν ἔχει τίποτα νά φοβηθεῖ ἀπ'τόν ὀργανωμένο "ὑπόκοσμο" παρά μόνον στήν σπάνια περίπτωση ὅπου δέν τόν ἐλέγχει καί συγχρόνως οἱ δραστηριότητές του ἔχουν ἄρει κάποια δημοσιότητα.Τότε κινδυνεύει καί τό κύρος τῆς ἀστυνομίας καί ἡ ἰδεολογία γιά "τό παντοδύναμο κράτος". Ἄν τίθετα ἡ ἀστυνομία νοιώθει νά κινδυνεύει περισσότερο ἀπ'τόν εὐρύτερο ἀνοργανωτο "ὑπόκοσμο" γιά τόν ὅποιο ξέρεи πολύ λίγα.Τόν ὀργανωμένο "ὑπόκοσμο" ἡ ἀστυνομία τόν γνωρίζει τόσο καλά ὅσο λίγοι ἄλλοι τόν γνωρίζουν. Ἄλλά καί μέ τή σειρά του αὐτό τό κομμάτι τοῦ "ὑπόκοσμου" ἔχει γνωρίσει τήν ἀστυνομία τόσο στήν αὐθαιρεσία της ὅσο καί στήν ὑποκρισία της.

Ἡ λογική τοῦ ὀργανωμένου "ὑπόκοσμου" καί τῆς ἀστυνομίας εἶναι ἡ ἴδια.Κατ'αὐτόν τόν τρόπο ἐρμηνεύονται αἱ μεταπηδήσεις ἀπό τήν ἀστυνομία στόν ὀργανωμένο "ὑπόκοσμο" κι'ἀντίστροφα.Πολλοί "κακοποιοί" πού ἔδειξαν "μεταμέλεια" εἰσάγονται-σ'ὅλες τίς χώρες τοῦ κόσμου-στό ἀστυνομικό σῶμα ὅπως ἐπίσης πάρα πολλοί ἀστυνομικοὶ ἀποπέμπονται ἀπ'τό ἀστυνομικό σῶμα ἐξ αἰτίας κακοποιουῦ δράσης. Ἀκόμα περισσότεροι παραμένουν στό σῶμα παίζοντας διπλά καί τρίδιπλα παιχνίδια. Ἀνάμεσα στούς προαγωγούς,τούς ἐκβιστές,τούς ἐμπορους ναρκωτικῶν ἡ ἀστυνομία -διεθνῶς- στρατολογεῖ τούς πληροφοριοδότες-χαφιέδες της.Πληροφοριοδότες πού μόλις πάψει τούς χρειάζεται τούς παραδίδει στά χέρια τῆς δικαιοσύνης ἢ ἂν αὐτοί οἱ πληροφοριοδότες τήν ἐκθέτουν, κάποιος "ἀμυνόμενος" ἀστυνομικός ἀναλαμβάνει νά τούς σκοτώσει.Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τά παραδείγματα εἶναι ἀμέτρητα σ'ὅλες τίς χώρες τοῦ κόσμου. Ἡ συντριπτική πλειονότητα τοῦ ὀργανωμένου "ὑπόκοσμου" μπορούμε νά ἰσχυριστοῦμε ὅτι ἀποτελεῖ τούς μελλοντικούς πληροφοριοδότες τῆς ἀστυνομίας.

Μιχαήλ Πρωτοψάλτης

ΓΙΑ ΝΑ ΞΑΝΑΤΕΘΕΙ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ LUMBEN ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ

Στήν Ιταλία εκείνο πού κυριαρχεί είναι τό πολύ φτωχό προλεταριακό στοιχείο. Ο Μάρξ μιλάει περιφρονητικά,άλλ' έντελώς άδίκα,γι' αυτό τό λ ο υ μ π ε ν π ρ ο λ ε τ α ρ ι ά τ ο. Γιατί μέσα σ' αυτό καί μόνο σ' αυτό κι όχι σ' άστικοποιημένα εργάτικά στρώματα, άποκρυσταλλώνεται ολόκληρη ή πνευματική καί φυσική δύναμη τής έπερχόμενης Κοινωνικής Έπανάστασης.

Μιχαήλ Μπακούνιν:Μερικές προϋποθέσεις γιά τήν Κοινωνική Έπανάσταση.

Τό ζήτημα σήμερα δέν είναι νά έξυμνήσουμε ή ν' άφορίσουμε τό λούμπεν προλεταριάτο,όπως έκαναν στό παρελθόν ο Μπακούνιν κι' ο Μάρξ.Αυτό πού άπαραίτητα πρέπει νά εξετάσουμε είναι τό λούμπεν προλεταριάτο μέσα στήν κίνησή του,στό περιθώριο του κοινωνικού σώματος.

Αυτό πούχει λεχθεί άπ'τόν Μάρξ γιά τό προλεταριάτο , πώς δηλαδή τό προλεταριάτο δέν έχει νά χάσει τίποτα έκτός άπ'τίς άλυσίδες του,ίσχυει έπακριβώς,χωρίς καμιά άπολύτως ύπερβολή γιά τό λούμπεν προλεταριάτο:Τό λούμπεν προλεταριάτο δέν έχει νά χάσει τίποτα γιατί άκριβώς ΔΕΝ έχει τίποτα γιά νά τό χάσει.Άντίθετα διακινδυνεύοντας αυτό τό"τίποτα" μπορεί νά κερδίσει τά πάντα:έναν ολόκληρο κόσμο.

Στήν Ελλάδα λούμπεν προλεταριάτο ύπάρχει μονάχα σέ συνδυασμό μέ χαρακτηριστικά (τά όποια καί κυριαρχούν) άλλων στρωμάτων του κοινωνικού περιθωρίου,κυρίως τής παρανομίας του "ύπόκοσμου".Στό έξωτερικό καί συγκεκριμένα στήν ύπόλοιπη Εύρώπη καί στήν -Άμερική,τό λούμπεν προλεταριάτο "έκφράζεται" πιά,μέσα άπ'τίς ένθνικές μειονότητες,τούς μαύρους,τόν "ύπόκοσμο",τούς μετανάστες εργάτες. Γιά τίς άνατολικές χώρες οί πληροφορίες πού έρχονται είναι άνεπαρκείς,ένω γιά τόν τρίτο κόσμο,μπορούμε νά διαβεβαιώσουμε ότι ή ύπανάπτυξη του συνοδεύεται άπ'τό πολυαριθμότερο καί χωρίς επιδράσεις άλλων περιθωριακών στρωμάτων,λούμπεν προλεταριάτο του πλανήτη.Καί είναι οί παραγκουπόλεις (όχι μόνο στόν τρίτο κόσμο) πού ύπενθυμίζουν στόν καθένα τήν ύπαρξη λούμπεν προλεταριάτου.

Η διαμάχη γιά τήν ριζοσπαστικότητα ή όχι του λούμπεν προλεταριάτου πού άρχισε μέ κύριο επικριτή τόν Μάρξ μπορούμε νά ίσχυριστούμε πώς χρειάζεται μιά έκ βάθρων άναθεώρηση.Η ιδιοκτησία ή όχι τών μέσων παραγωγής ήταν κατά τόν Μάρξ τό κριτήριο τόσο τής ταξικής κατάταξης όσο καί τής ταξικής συνείδησης.Σήμερα,μέσα άπ'τήν παγκόσμια διαφοροποίηση του καπιταλισμού,ή ιδιοκτησία ή όχι τών μέσων παραγωγής δέν μπορεί μέ κανέναν τρόπο νά έξακολουθεί ν'άποτελεί τό κ α θ ο λ ι κ ό κριτήριο.Άλήθεια,οί Γάλλοι εργάτες πού συμμετέχουν στά κέρδη του εργοστασίου έχουν πάψει νά ναι έκμεταλλευόμενοι ή μήπως δέν είναι έκμεταλλευόμενοι οί εργαζόμενοι τών ένθικοποιημένων ή κρατικοποιημένων επιχειρήσεων σ'άνατολή καί δύση;Χωρίς αυτό νά σημαίνει πώς ή Μαρξική μέθοδος άνάλυσης έχει πάψει νάχει ίσχύ στόν σύγχρονο καπιταλισμό,είναι βέβαιο πώς ή αντίθεση,μεταξύ αύτών πού διευθύνουν κι'αύτών πού έκτελούν,έχει παραγκωνίσει τήν αντίθεση μεταξύ αύτών πού κατέχουν κι'αύτών πού δέν κατέχουν τά μέσα παραγωγής.

Έτσι, ή θέση στήν παραγωγική διαδικασία δέν έχει καθολική σημασία στήν διαμόρφωση τής ταξικής συνείδησης ή καλύτερα ή θέση στήν παραγωγική διαδικασία άποτελεί μιά πρώτη προϋπόθεση γιά τήν διαμόρφωση ταξικής συνείδησης.Η αίσθηση ότι δέν αποφασίζεις,δέν έλέγχεις,δέν διευθύνεις ο ίδιος τήν ζωή σου είναι αυτό πού καθορίζει τήν συνείδηση.Η συνειδητότητα άποκτιέται στήν παραγωγική διαδικασία όσο καί σ'όλη τήν ύπόλοιπη κοινωνική ζωή:στήν κατανάλωση στό σούπερ-μάρκετ,στήν οίκογενειακή πλήξη,στήν αποβλάκωση τών μαζικών μέσων έννημέρωσης,στήν διαχωρισμένη γνώση,στά μεταφορικά μέσα,στήν διασκέδαση-κονσέρβα,στήν σκοτεινή κινηματογραφική αίθουσα...ΕΙΝΑΙ ΟΛΗ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ ΠΟΥΧΕΙ ΜΕΤΑΒΛΗΘΕΙ Σ'ΕΝΑ ΑΠΕΡΑΝΤΟ ΕΡΩΤΑΞΙΟ.Είναι γι'αυτό άκριβώς πού δέν μπορεί τό λούμπεν προλεταριάτο σήμερα νά κατηγορηθεί-έκ τών προτέρων- γιά έλλειψη συνείδησης,όπως τό κατηγορούσε ο Μάρξ τόν περασμένο αιώνα.

Η ριζοσπαστικότητα του λούμπεν προλεταριάτου θά πρέπει νά συζητηθεί μ α ζ ύ μέ τήν ριζοσπαστικότητα του κοινωνικού περιθωρίου.

είκόνα άπό τήν εξέγερση του Μιλάνου.

Η Κόρσο Βενετία του Μιλάνου γεμάτη μέ τούς εργαζόμενους τού 1898

Η πολιτική της αμφισβήτησης

Οι προθέσεις μας [ως σοκάρουν:θά προσπαθήσουμε νά εντάξουμε πολιτικές ιδεολογίες στο περιθώριο.θά εντάξουμε στο περιθώριο αυτό τό "νέο" "κίνημα", αυτές τίς "άνανεωτικές" "δυνάμεις",τήν άριστερά του φοιτητικού "κινήματος".θά εντάξουμε "τό μέλλον του προοδευτικού κινήματος" δίπλα στους "πούστηδες",τούς τραβεσί, τούς ναρκομανείς,τά φρικιά,τόν "υπόκοσμο".Τό άστειο είναι ότι δέν μιλάμε άπ'τήν πλευρά του παλιού κόσμου. Δέν έχουμε καμμία πρόθεση ν'άρνηθομε την αμφισβήτηση των περιθωριακών χώρων και των περιθωριακών πολιτικών οργανώσεων.Και για νά μιλήσουμε μιá γλώσσα κατανοητή σέ όλους:θεωρούμε την Β'Πανελλαδική,τούς κύκλους του περιοδικού "Ρήξη",τίς "άνανεωμένες"ιδεολογικά άριστερλστικές οργανώσεις,νά βρίσκονται στο περιθώριο της πολιτικής.Αυτοί οι χώροι,όπως κι'όλοι άλλωστε οι "κλασικοί" περιθωριακοί χώροι,ά μ φ ι σ β η τ ο υ ν, χωρίς ωστόσο ποτέ νά μπορέσουν ν'ΑΡΝΗΘΟΥΝ.Αμφισβητούν την πολιτική κι'αυτοχαρακτηρίζονται χώροι πολιτικοί,αμφισβητούν θεσμούς και δομές και συγχρόνως παίρνουν μέρος,μ'όλη την εύελιξα πού τούς διακρίνει,στο θεσμικό παιχνίδι-τ'όνειρό θά παραμένει πάντα μιá γερή συνδικαλιστική όργάνωση στόν εργατικό χώρο και μιá σπουδαστική παράταξη μέ πολλές έδρες-αμφισβητούν ιδεολογίες αλλά σέ καμμία περίπτωση δέν βάλλουν κατά της ιδεολογίας.

Είναι άκριβώς τό γεγονός,πώς στην Ελλάδα δέν υπάρχουν διανοούμενοι,ίκανοί νά υποβιβάσουν την επαναστατική θεωρία σ'ένα ιδεολογικό σχήμα,πού επιφορτίζει αυτούς τούς κύκλους μ'έναν επιπλέον ρόλο:τόν ρόλο του άφομοιωτή.Έτσι είναι φυσικό,νά ένστερνίζονται και ν'άνασάανε,μετά από έξη χρόνια,τήν "κουλτούρα" των επαναστατών και ιδιαίτερα των άναρχικών.Απόψεις και θέσεις πού άπορρίφθηκαν άπ'τούς επαναστάτες έπειδή άκριβώς ήταν άχρηστες,δηλαδή μη πρακτικές,έπειδή δέν συνιστούσαν τίποτα λιγότερο και τίποτα περισσότερο άπό κ ο υ λ τ ο ρ ά.

Ο περιθωριακός όμος χαρακτηράς αυτών των όμάδων δέν προέρχεται μόνον άπ'τήν αμφισβητισιακή τους φύση,προέρχεται επίσης κι'άπ'τήν άνικανότητά τους νά δημιουργήσουν γεγονότα,δηλαδή νά δράσουν καταλυτικά μέσα στο κοινωνικό κίνημα άνατροπής."Τά συγκλίνοντα ρεύματα"(Β'Πανελλαδική) και "Οι διάφορες πρακτικές σέ διαφορετικούς χώρους, πού συγκλίνουν"(Ρήξη) είναι οι δοξασίες πού άδέξια προσπαθούν νά καλύψουν την άνυπαρξία θέσεων.Και χωρίς θέσεις

και δράση μ έ σ α αλλά και σέ ά π ό σ τ α σ η άπ'τά γεγονότα,είναι εύνόητο αυτές οι όμάδες,νά μίν μπορούν νά βιώσουν την πραγματικότητα.Δέν είναι τυχαίο πώς αυτές άν και πρόσφατα δημιουργημένες ή άνασυγκροτημένες, βγάζουν μιá κραυγή πούχει την χροιά κυκνείου άσματος.Είναι τό κοινωνικό κίνημα άνατροπής πού συγχισμένα ψάχνει νά βρεί τό δρόμο του και συναινεί μέ κάθε αμφισβητία και θά είναι τό ίδιο τό ιοιωνικό κίνημα άνατροπής πού θά τούς "ξεράσει" έχοντας βρεί την γ λ ω σ σ α τ η ς κ ο ι ν η ς π ρ α κ τ ι κ η ς θ ε ω ρ ί α ς.

Αλλά αυτό πού κάνει αυτούς τούς ανθρώπους νά"συγκλίνουν" μεταξύ τους είναι αυτό πού συγκλίνει μέσα τους: ό πολιτικός κρεττινισμός.Έτσι,για παράδειγμα,τό μέρος της Πανελλαδικής πού στοχεύει στην άνανέωση αυτού του κρεττινισμού,δηλαδή της άριστερας,μπορεί και συμπορεύεται μέ την άλλη πτέρυγα,μέ τίς βατραχίσιες άπόψεις στα θέματα κρατικής καταστολής,τήν εύαισθητοποιημένη στή βελτίωση (sic) της καθημερινής ζωής.και την αμφισβήτηση του άστικού (sic) πανεπιστήμιου.Είναι άκριβώς ή άνυπαρξία θέσεων και έπομένως ούσιαστικής άνατρεπτικής κριτικής πού τούς διευκολύνει νά συντονίζουν τίς συρρικνωμένες μη δραστηριότητες τους και ν'άγωνίζονται ένάντια στην τρομοκρατία της "δεξιάς",της "κυβέρνησης Καραμανλή",του "κράτους", πού χτυπάει "δημοκράτες","πατριώτες",κι' "άγωνιστές". Γι' αυτό έφευρίσκουν μιá νεολαία πού τώρα αμφισβητεί-λές και δέν τόκανε και δυό χρόνια πριν-κι' ύστερα τρέχουν στα δικαστήρια νά της "συμπαρασταθούν".Υστερα πάλι ούρλιάζουν για τούς "φασίστες","τραμπούκους" και "πουλημένους" Κνίτες,μην μπορόντας νά καταλάβουν πώς οι Κνίτες δέν είναι ούτε φασίστες,ούτε τραμπούκοι,ούτε πουλημένοι,άφου κατά βάσιν δέν ξέρουν τί είναι ό σταλινισμός και μέ ποιό τρόπο ή ΚΝΕ συνεχίζει την παράδοση του '36 στην Ισπανία, του '56 στην Ούγγαρία,του '68 στη Γαλλία,του '70-'71 στη Πολωνία,του '74-'75 στην Πορτογαλία.

Αυτές οι φιλόπρωτες άδελφές,έχοντας την ψυχολογία του άμυνόμενου και του άδικημένου,θά εξακολουθούν νά"τίς τρώνε" τόσο άπ'τήν κρατική καταστολή όσο κι'άπ'τούς σταλινικούς,προσπαθώντας ν'άποδείξουν έμπειρικά στους ίδιους τους τούς έαυτούς τίς αθάρειες του κράτους και την κτηνωδία των σταλινικών.Και θά νοιώθουν κάθε φορά πού θά τρώνε ξύλο πανευτυχείς,νομίζοντας πώς έπιτέλους φτιάχνουν αυτό τό μ υ σ τ η ρ ι ω δ ε ς κίνημα.

Όσο πιό άριστέρο προσωπεύο φοράει ή καταστολή,τόσο πιό είδεχθής είναι.

(Α) ν τ.

Οι καιρού όχι μόνο έπιτρέπουν την σύγκλιση,αλλά δημιουργούν και 'κείνους πού άνακαλύπτουν σ'αυτήν ένα,στην περίπτωση μας πολιτικό,χρυσορυχείο.Όμως ή πρωτοβουλία τους μάταια προσπαθεί νά διακριθεί:Δέν είναι παρά ότι γενναϊόδωρα ξερνάει τό έμπόρευμα στή κοινωνική του κίνηση,ό,τι μπορείς νά βρεύς σέ μιá άγορά πού διανυχτερεύει.

Μέσα άπ'τήν έπιτροπή Σερίφη,τήν πρώην ΟΠΑ μαζί μέ τίς άνανεωτικές δυνάμεις μικρονοϊκών (Β'Πανελλαδική) και άρκετούς περιφερόμενους πολιτικά άστεγους ιδεολόγους,συγκροτήθηκε ό χώρος πού αμφισβητεί την πολιτική,πού άκολουθεί την Πολιτική της αμφισβήτησης.Αυτού οι άνθρωποι έπειδή δέν μπόρεσαν νά άρ ν η θ ο υ ν την πολιτική και νά τοποθετηθούν στο έπίπεδο του κοινωνικού κινήματος και της επανάστασης του,λειτούργουν μέ σκοπό νά έξυγιάνουν τό πιό άχρηστο και γι'αυτό τό πιό επικίνδυνο έμπόρευμα αυτού του κόσμου:τήν πολιτική.Σάν έντεταλμένοι του έκσυγχρονισμού του κεφάλαιου ύγιειονομικού ύπάλληλοι,έλέγχουν τόν κρατικό μηχανισμό και τόν βρίσκουν...σάπιο,ώς άφομοιωτές άποκρύβουν και διαστρεβλώνουν κάθε τι ούτοπικό,κάθε τι πού δέν έχει νά κάνει μέ μεταρύθμιση και έξυγίανση.

Είναι γι'αυτό πού δείχνουν εύαισθησία στην κρατική καταστολή και έμφανίζονται σάν "άλλοι" φιλόπρωτες τίς μέρες τίς φορτισμένες μέ συλλήψεις,δύκες και φυλακίσεις: "Στό

κάτω-κάτω κι'οι τρεῖς έξουσίες στήν καλύτερη περίπτωση αύθαιρετοῦν καί στήν χειρότερη παρανομοῦν."

Ή έφεύρεση τῶν π ο λ ι τ ι κ ῶ ν κρατούμενων ἔχει ἄμεση σχέση μ'αὐτές τίς προσφιλεῖς μεθόδους των. Προσπαθοῦν νά πείσουν πῶς τά 100 περίπου ἄτομα πού φυλακίστηκαν στή μεταπολίτευση (ἀναρχικοί, ἐπαναστάτες, ἄτομα πού αὐθόρμητα συμμετεῖχαν στό κοινωνικό κίνημα) εἶναι πολιτικοί κρατούμενοι, δηλαδή ἄτομα πού φυλακίστηκαν γιά τίς ἀπόψεις τους ἢ τήν π ο λ ι τ ι κ ῇ τους δράση καί νομίζουν πῶς θά ξεμπερδέφουν ἔτσι, μιά καί καλῶς ἀπ'τούς ἀναρχικούς, τοὺς ἐπαναστάτες καί τό κοινωνικό κίνημα.

ΞΕΓΕΛΑΣΤΗΚΑΝΕ!

Σ'αὐτή τους τήν πρακτική γίνονται οἱ ἀναρχικοί Φίλιππας καί Σοφία Κυρίτση γιά τήν 'Επιτροπή 'Αγωνιστικῆς (SIC!) 'Αλληλεγγύης, κάποιοι Φου καί Σου Κυρίτση, κάτι δηλαδή σάν τό ἀμφιθέατρό τους τό ΦΜΣ πού μαζεύουν τοὺς ἴδιους καί τοὺς ἴδιους γιά νά τοὺς ποῦν πράγματα πού τοὺς εἶναι ἤδη γνωστά ἢ ἀσήμαντες λεπτομέρειες καί νά τοὺς δείξουν καί λίγο θέατρο δρόμου. (Τήν τελευταία στιγμή κατάλαβαν πῶς στά ἀμφιθέατρα δέν ἔχει καί... πολύ νόημα τό θέατρο δρόμου κι'ἔγινε αὐτό ἀκριβῶς πού ἀπ'τήν ἀρχή ἦταν: μερικοί μίζεροι φοιτητές πού πλήττουν καί προσπαθοῦν νά σκοτώσουν τήν πλήξη τους μέ τήν ἡθοποιΐα μιά "θεατρική ομάδα").

Αὐτός εἶναι ὁ χῶρος πού προσπαθώντας νά κρύψει τήν καταστολή πού ἀσκεῖ ὁ ἴδιος στό ἐπαναστατικό καί κοινωνικό κίνημα μαίνεται ἐνάντια στοὺς γραφειοκράτες τῆς ΚΝΕ καί τῆς ΠΑΣΠ.

'Αλλά ἄς παίξουμε μέ μιά κινεζική παροιμία: ΟΤΑΝ ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΟ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ Ο ΗΛΙΘΙΟΣ ΚΥΤΤΑΖΕΙ... ΤΗΝ ΚΝΕ.

Αὐτοῦ εἶναι οἱ ἀμφισβητίες τῆς πολιτικῆς πού δέν διστάζουν νά συνεργάζονται ἀπ'τήν μιά μέ τά σταλινικά καθάρματα τοῦ ξεπεσμένου ΕΚΚΕ (ποῦχει κι'αὐτό στείλει μερικούς στίς φυλακές ὡς... "πολιτικούς" κρατούμενους) καί τοῦ ΚΚΕ μ-λ, κι'ἀπ'τήν ἄλλη μέ μερικούς ἀνόητους συντρόφους πού ἔξακολουθοῦν νά τοὺς ἀνέχονται. Λοιπόν φίλοι οὔτε τόν ἀφομοιωτή δέν ξέρετε νά παίξετε σωστά! Οἱ δηλώσεις σας περί "μεταφύτευσης" τῶν ἰδεῶν τοῦ Μάη τοῦ '68 στήν 'Ελλάδα μᾶς προκαλοῦν τό γέλιο. Δέν πρόκειται νά μπλέξουμε σ'έναν διάλογο ἐμπορικῶν ἀντιπροσώπων: πολιτική ὑπεραξία ἀπ'τό ἐπαναστατικό κίνημα δέν παράγεται, ὥστόσο ἂν νομίζετε ὅτι κάτι τέτοιο συμβαίνει, ἐπιτρέπουμε μ'ὅλη μας τήν καρδιά στό περιοδικό μέ τόν παραπλανητικό τίτλο "ΡΗΞΗ" νά τήν καρποῦται.

Ὡστόσο ἐπειδή εἴμαστε ἀποφασισμένοι νά σᾶς ἀντιμετωπίσουμε ὡς ἰδεολόγους, ἀφομοιωτές καί πρόσωπα πολιτικά προσπαθεῖστε νά βρεῖτε τόν δημοσιογράφο Λευτέρη Παπαδόπου - λο πού ξέρει ἀρκετά γιά τό τί παθαίνουν οἱ ἀφομοιωτές καί ὥσως μπορέσει νά σᾶς βοηθήσει...

ΟΜΑΔΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Τό κείμενο αὐτό μοιράστηκε ἀπ'τούς 'Αριστοκράτες-Βάνδαλους τῆς 'Αθήνας σέ συγκέντρωση τῆς 'Επιτροπῆς 'Αγωνιστικῆς 'Αλληλεγγύης στή Νομική σχολή, γιά συμπάρασταση στοὺς ἀναρχικούς Φίλιππα καί Σοφία Κυρίτση. Οἱ προθέσεις τῶν συντρόφων ἦταν ξεκάθαρες: Δέν θά ἔκαναν τίποτα παραπάνω ἀπ'τό νά μοιράσουν τό κείμενο, στό βαθμό πού ἡ συγκέντρωση θά ἦταν ἄνευ σημασίας. Ὅπως κι'ἦταν. Μέσα στό ἀμφιθέατρο εἶχαν ἀρχίσει νά δυσφοροῦν μέ "τίς λευκές κάσες στήν πόρτα τοῦ κελλιοῦ τῆς Μάλνχοφ" ἀκόμα καί ἄτομα πού εἶχαν δουλέψει στήν 'Επιτροπή. Στά πίσω καθίσματα τοῦ ἀμφιθέατρου εἶχαν ἤδη ἀρχίσει τά γιουχαῖσματα. Σ'αὐτό ἀκριβῶς τό σημεῖο μέλη τῆς 'Επιτροπῆς 'Αγωνιστικῆς 'Αλληλεγγύης, προκειμένου νά σωθοῦν ἀπ'τήν γελοιοποίηση, ἔρριξαν λάδι στή φωτιά διαλύοντας οἱ ἴδιοι, μέ τίς "στημένες" φωνές τους καί τήν φράση "'Οποιανοῦ δέν τοῦ ἀρέσει, νά πάει ἔξω", τήν συγκέντρωση. Ἐμφανίζοντας ταυτόχρονα τοὺς συντρόφους πού μοίραζαν τό κείμενο ὡς "ἡθικούς αὐτοργούς" καί τά ἄτομα πού γιουχαῖζαν ὡς "φυσικούς αὐτοργούς"-τῆς διάλυσης. Στή συνέχεια, ἀρχίζοντας τήν γνωστή λασπολογία τους γιά τήν πρακτική τῶν ἀναρχικῶν-τό γνωστό τρίπτυχο: φρικιά, ἐκτόνωση, ἰδεολογία τοῦ "τσαμπουκά"-διεκδίκησαν τά ποσοστά ἐπαναστατικότητας καί ἀλληλεγγύης στοὺς φυλακισμένους τῆς "ἐπαναστατικῆς πρωτοπορείας" τους, μιά, καί δέν μποροῦσαν νά κάνουν ἀλλιῶς ἀφοῦ ἤδη εἶχαν ἀποκαλυφθεῖ ὡς διαστρεβλωτές καί ἀφομοιωτές. Εἶναι αὐτονόητο πῶς οἱ σύντροφοι πού μοίρασαν τό κείμενο ΔΕΝ διέλυσαν τήν συγκέντρωση μιά καί αὐτή ἦταν ἀπό μόνη της ΔΙΑΛΥΜΕΝΗ.

Ἡ δολοφονία τοῦ Πιέρ Γκόλντμαν

Κατά βάθος περιφρονῶ ὅλους
τούς ἐθνικισμούς ἀκόμη καί
τόν Ἰσραηλῖτικο ἐθνικισμό.

.....
Τί μποροῦν νά προσφέρουν οἱ
Ἑβραῖοι στόν πολιτισμό; Τήν
περιπλάνηση αὐτοῦ πού δέν ἔ-
χει πατρίδα. Τήν αἴσθηση ὅτι
δέν ἀνήκεις πουθενά... Πιστεύω
στόν μηδενισμό, στήν ἀρνηση
Πιστεύω στό ἀναρχικό Ἑβραῖο
πού στέκει ἐκεῖ, σάν μιάν ἀρ-
χή πού διαλύει ὅλες τίς θε-
τικές ἀρχές, γιατί δέν ἀνήκει
σέ καμμιά γῆ, σέ καμμιά πατρί-
δα, σέ κανένα ἔθνος.

Ἀπό συνέντευξη τοῦ Πιέρ
Γκόλντμαν.

Οἱ φοιτητές ἔλεγαν τούς ἀστυ-
νομικούς SS. Ἐκρίνα ὅτι αὐτή
ἡ νευρωτική κραυγή ἦταν γε-
λοία. Οἱ ἀστυνομικοὶ δέν ἦταν
SS, κι' αὐτοὶ δέν ἦταν ἀνταρ-
τες.

Πιέρ Γκόλντμαν: Σκοτεινές ἀ-
ναμνήσεις ἐνός Πολωνοεβραίου
γεννημένου στή Γαλλία.

Τήν Πέμπτη 20 Σεπτεμβρίου 1979 στίς 12.30
τό μεσημέρι δολοφονήθηκε σέ κεντρική πλα-
τεῖα τοῦ Παρισιοῦ, ὁ Πιέρ Γκόλντμαν ἔξω ἀ-
κριβῶς ἀπ' τό σπίτι του. Τόν βρῆκαν ἔξι
σφαῖρες, ἡ πρώτη στήν πλάτη κι' οἱ πέντε ἐ-
πόμενες, ἀφοῦ γύρισε, στό στήθος.

Μισή ὥρα μετά, τή δολοφονία ἀνέλαβε ἡ
ὁμάδα γιά τήν "τιμὴ τῆς ἀστυνομίας", πού
μεταξύ ἄλλων ἀναφέρει: "Ὁ Πιέρ Γκόλντμαν
πλήρωσε γιά τὰ ἐγκλήματά του. Κάναμε αὐτό
πού μᾶς ἐπέβαλε τό καθήκον μας, μιά καί ἡ
δικαιοσύνη τοῦ κράτους ἔδειξε γιά μιά ἀ-
κόμη φορά τήν ἀδυναμία της". Ἡ ὕδια ὁμά-
δα εἶχε ἀναλάβει πρό μηνῶν τήν τοποθέτη-
ση ἐκρηκτικοῦ μηχανισμοῦ, στό αὐτοκίνητο
πολιτοφύλακα τῆς CGT, μέ γράμμα τῆς πού
ἔλεγε: "Ἀπό τώρα καί στό ἐξῆς, οἱ ἀστυνο-
μικοὶ κάθε βαθμοῦ ἀναλαμβάνουν ἀπό κοι-
νοῦ τήν αὐτοάμυνά τους".

Ἡ δολοφονία τοῦ Πιέρ Γκόλντμαν ἐν-
τάσσεται στό γενικώτερο κλίμα ἀκροδεξιᾶς
τρομοκρατίας πού ἔχει παρατηρηθεῖ τά τε-
λευταῖα χρόνια στή Γαλλία. Διάφορες ἑνοπλ
ες ὁμάδες φασιστῶν, μέ ἐνέργειες ὅπως ἐκ-
ρήξεις καί ἐπιθέσεις σέ γραφεῖα ἐφημερί-
δων καί ὀργανώσεων καθώς καί κατά ἀπερ-
γιῶν, ἔχουν κάνει αἰσθητή τήν παρουσία
τους χωρὶς ν' ἀκολουθήσει τό παραμικρό νο-
μικό ἐπακόλουθο. Οἱ συνηθέστεροι στόχοι
τῶν φασιστικῶν ἐπιθέσεων εἶναι ἀκροαριστ
ερές ὀργανώσεις, οἱ Βάσκοι, οἱ Ἀλγερινοί,
οἱ Χιλιανοὶ καί οἱ Παλαιστίνιοι πολιτι-
κοὶ πρόσφυγες.

Ὁ Πιέρ Γκόλντμαν ἦταν Πολωνοεβραῖος
μουσικός (ἔπαιζε tumba σέ πάμπς ἀφρο-κου-
βανέζικης ἐπαναστατικῆς μουσικῆς). Τήν δε-
καετία τοῦ '60 εἶχε πάει στήν Λατινική Ἀ-
μερική καί ἔλαβε μέρος στό ἐπαναστατικό
κίνημα τῆς Βενεζουέλας στό πλευρό τῶν
μαῦρων. Ὁ ὕδιος εἶχε πεῖ: "Ἀγαπᾶω τούς
μαύρους, ὅπως τούς ἑβραίους. Καί εἶναι τρα-
γικό νᾶσαι ἑβραῖος αὐτὴ τήν ἐποχὴ δέν
θᾶρθαι κανέναν Μεσσία". Ἀγαποῦσε καί
τίς μαῦρες γυναῖκες καί παντρεύτηκε μιά
νέγρα. Γυρίζοντας στήν Γαλλία, συνέχισε τή
δράση του. Τόν συνέλαβαν τόν Δεκέμβριο τοῦ
τοῦ '69 μέ ἀφορμὴ τήν ἑνοπλὴ ληστεία σ' ἑ-
να φαρμακεῖο ὅπου σκοτώθηκαν 2 ἄτομα. Ὁ-
μολόγησε 3 hold-up. Προφυλακίστηκε καί
στίς 9 Δεκεμβρίου τοῦ '74 ἔγινε ἡ δίκη

του όπου καταδικάστηκε σέ ισόβια.

Μετά τή δίκη άρχισε καμπάνια για τόν Γκόλντμαν καί τό Μάϊο τοῦ '76 γίνεται ἡ δεύτερη δίκη πού ἐπανεξέτασε τήν ὑπόθεση σύμφωνα μέ τά νέα στοιχεῖα πού εἶχαν προκύψει. Ἐκεῖνη τήν ἐποχή ἐκδόθηκε καί τό βιβλίο ποῦχε γράψει ὁ Γκόλντμαν στή φυλακή μετά τήν καταδίκη του: "Σκοτεινές ἀναμνήσεις ἑνός Πολωνοεβραίου γεννημένου στή Γαλλία". Ὄταν ρώτησαν τόν Γκόλντμαν σέ κάποια ἀπ' τῖς ἐλάχιστες συνεντεύξεις ποῦχε δώσει ἄν εἶναι συγγραφέας, εἶπε: "Ἐχω ἀποφασίσει νά μήν γράφω παρά μόνον σέ ἀμεση ἐπαφή μέ τόν θάνατο". Στή δεύτερη δίκη ὁ Γκόλντμαν ἀπαλάσσεται λόγω ἀμφιβολῶν γιά τήν ληστεία τοῦ φαρμακείου. Ἀποφυλακίζεται τά Χριστούγεννα τοῦ '76 ἔχοντας μένει στή φυλακή πάνω ἀπό ἕξη χρόνια.

Βγαίνοντας ἀπό τήν φυλακή συνέχισε νά παίζει μουσική, ἔγραφε ἀκόμα ἕνα βιβλίο: "Ἡ κοινότυπη συμφορά τοῦ Archibald Ráporport", συνεργάστηκε μέ τήν τροτσκιστική ἐφημερίδα Rouge καί μέ τήν Liberation.

Βγαίνοντας ἀπ' τήν φυλακή ἔδωσε μιά συνέντευξη στήν Rouge καί ἄλλη μιά πού τελικά ἐκδόθηκε μόνο μετά τό θάνατό του στή

Liberation. Ἀπ' αὐτή τή μεγάλη συνέντευξη μέ τίτλο: "Μπαίνω στή σκιά" εἶναι τό παρακάτω κομμάτι:

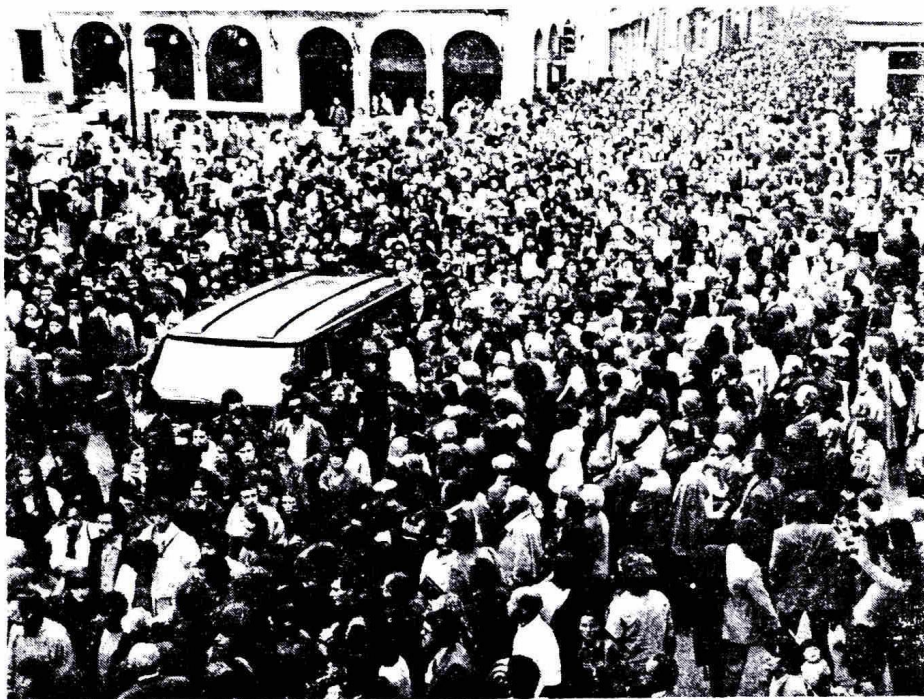
ΕΡ.— Ἐπεχείρησες ποτέ νά δικαιολογήσεις πολιτικά τήν ἐγκληματικότητά σου;

ΑΠ.— Θά τήν ἔλεγα "ἐγκληματικότητα" μέ τήν αὐστηρότερη ἔννοια πού δίνει στή λέξη ὁ ποινικός κώδικας, (δηλαδή ἐγκλημα εἶναι μιά παράβαση πού ἐξεγεύρει τά κακούργοις κεῖα) καί ὄχι "ἐγκλημα" μέ τήν κοινή ἔννοια. Ἐχω σκεφτεῖ καί ζήσει τήν ἐγκληματικότητα μου μέ τρόπο πολιτικό, στό βαθμό πού προσπάθησα μέ κακοποιές πράξεις νά λύσω πολιτικά προβλήματα. Στίς πράξεις ληστείας μου ὑπῆρχε κάτι πού τοῦς ἀφαιροῦσε τόν χαρακτήρα τοῦ "κοινοῦ δικαίου" ἐκτελοῦσα πάντοτε τῖς παράνομες ἐνέργειές μου μέ συντροφιά μαύρων συνενόχων ἢ καλύτερα μαύρων συμπαιχτῶν.

ΕΡ.— ...δηλαδή θεωρεῖς ὅποιαδήποτε παρανομία ἐκτελεῖται ἀπό ἕνα μαύρο ὡς ἐπαναστατική;

ΑΠ.— ...πρῶτον, πιστεύω πώς μιά παράνομη πράξη βίας πού ἐκτελεῖται ἀπό ὅποιονδήποτε ἔχει πάντοτε πολιτική σημασία, πολύ δέ περισσότερο ὅταν ὁ ἴδιος ὁ δράστης τήν ἀνακοινώνει. Δεύτερο: τήν ἐποχή πού ἔκανα τά

hold-up, ενδιαφερόμουν εξαιρετικά για την πολιτική προβληματική των κινήματων των "Black Panthers" και "Black Power". Είχα φτάσει στο συμπέρασμα πώς καμιά πραγματικά αδελφική σχέση δεν μπορεί να υπάρξει ανάμεσα σ' ένα λευκό και σ' ένα μαύρο. Πίστευα πώς οι άσπροι παραμένουν πάντοτε περιβεβλημένοι με την λευκότητά τους. Και δύνω στη λέξη "λευκότητα" ένα περιεχόμενο πολιτιστικό, πολιτικό και ιστορικό. Τελικά κατέληξα στο συμπέρασμα, πώς ο μοναδικός τρόπος να υπάρξει τέτοια σχέση, ήταν να διαπράξεις μια έγκληματική ενέργεια μαζί μ' ένα μαύρο. Στο κίνημα των "Black Panthers" συγκεκριμένα υπήρχε οξύτατη πολιτική διαμάχη όσον αφορά τη σχέση των λοιπών με την εξέγερση. Όλα αυτά στη Γαλλία ήταν έντελως αφηρημένα... Εγώ προσωπικά, έδωσα στον εαυτό μου την όδυνηρή ευχαρίστηση του να χω προνομιακές σχέσεις με μαύρους, σχέσεις στα πλαίσια βιαιοτήτων...

Την κηδεία του Πιέρ Γκόλντμαν ακολούθησαν 15000 άτομα. Μαύροι, Πολωνοεβραίοι, άναρχοί, μουσικοί, συγγραφείς και πολλοί άλλο γάλλοι.

Ἡ δίκη τοῦ περιοδικοῦ Info

Ὁ Γκέρχαρντ Φόξ καταδικάστηκε σέ 12 μήνες φυλακή, ἡ Γιούτα Βέρτ, ὁ Μάρτιν Μπάϊκερχ καί ὁ Χέννιγκ Μπαρκχάουζεν σέ 9 μήνες ὁ καθένας, χωρὶς ἀναστολή. Καταδικάστηκαν μέ βάση τὰ ἄρθρα 88α (Πρόκληση σέ βιαιοπραγίες), 129α (σύσταση τρομοκρατικῆς ομάδας), 111 (δημόσια παρακίνηση σέ ἀξιόποινες πράξεις) καί 140 (ἐπαινος καί ἐπιδόκιμασία ἀξιόποινων πράξεων).

Ἀπ' τήν ἀρχή τῆς ἀπόφασης τινύστηκε ὅτι δέν πρόκειται γιά πολιτική δίκη. Ἡ ἐξήγηση ὅμως πού δόθηκε στήσυνέχεια ἦταν σχεδόν ἀποκλειστικά πολιτική. Ὁ δικαστής Τσέλλε ἀναφέρθηκε ἀκόμα μιὰ φορά στίς αἰτήσεις τῆς ὑπεράσπισης ἀπ' τήν ἀρχή τῆς δίκης. Ἡ ὑπεράσπιση εἶχε ἀπαιτήσει τό σταμάτημα τῆς δίκης γιατί τὰ ἄρθρα 88α, 130α (ὁδηγίες γιά ἀξιόποινες πράξεις) καί 129α (τοῦ ποινικοῦ κώδικα) εἶναι, σύμφωνα μέ τήν γνώμη τῆς, ἀντισυνταγματικά. Τό δικαστήριό τότε τοὺς παρέπεμψε στήν αἰτιολόγηση τῆς ἀπόφασής του. Τώρα εἰπώθηκε μονάχα ὅτι τὰ ἄρθρα δέν εἶναι ἀντισυνταγματικά, γιατί προστατεύουν τό σύνταγμα. Τό ἄρθρο 88α ἐξάλλου, σύμφωνα μέ τό δικαστήριό δέν εἶναι ἄρθρο-φύμωτρο, ἀλλά καί πέρα ἀπ' αὐτό, τό φύμωτρο ἐμποδίζει μονάχα τό δάγκωμα, ὅχι ὅμως καί τό γάβγισμα.

Ὁ δικαστής Τσέλλε τοποθετήθηκε μετὰ σχετικά μέ τήν ἐλευθερία τοῦ τύπου καί τό ἄρθρο 5 τοῦ συντάγματος. Σύμφωνα μέ τήν γνώμη του, εἶπε, τό ἄρθρο 5 προστατεύει φυσικά τήν ἐλευθερία τοῦ τύπου ἀλλά ἡ ἐλευθερία αὐτή ἔχει καί τὰ ὅριά της. Στά ἐκτύπωση ἔντυπα ὁ νομοθέτης παίρνει ὡς βάση ὅτι οἱ ἀνεξάρτητοι δημοσιογράφοι λειτουργοῦν σάν ἓνα εἶδος φίλτρο ἀνάμεσα στά γεγονότα καί τοὺς ἀναγνώστες. Στό Info ὅμως, πού δέν μπορεῖ νά συγκριθεῖ μέ τόν συνηθισμένο τύπο, παίρνουνε ἄμεσα τόν λόγο οἱ δέκτες τῶν γεγονότων, καί κατά συνέπεια, οἱ ἀναγνώστες ἔχουνε τό δικαίωμα νά σχηματίζουν οἱ ἴδιοι μιὰ γνώμη. Γι' αὐτό, τό Info δέν προστατεύεται ἀπό τό ἄρθρο 5 τοῦ συντάγματος.

Γιά νά ξεκαθαρίσει ἀκόμα μιὰ φορά στά μάτια τοῦ κόσμου, ὅτι τό Info εἶναι "ἐπικίνδυνο" καί "βίαιο", ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου διάβασε γιά χιλιοστή φορά, ξεκομμένα ἀπό τήν λογική τους συνέχεια, ἀποσπάσματα ἀπό τό περιοδικό. Καί στό τέλος τῆς ἀνάγνωσης διακήρυξε: "Ὅποιος δίνει τό χαρακτηρισμό "κίνημα" σέ μιὰ ἐγκλημα-

τική ομάδα, ἐπιχειρηματολογεῖ στήν οὐσία ὅπως ἐπιχειρηματολογοῦσαν παλιά οἱ ναζιστές. Πολιτικοὶ ἀντίπαλοι ἀπογομνώνονται ἀπό κάθε τὴν ἀνθρώπινο πού ἔχουνε. Πρόκειται γιά τό ἴδιο πνεῦμα πού ὁδήγησε τότε στό "Λουσβιτς".

Πέρα ἀπ' αὐτό τὰ ἄρθρα τοῦ περιοδικοῦ σύμφωνα μέ τό δικαστήριό, δέν εἶχαν κοινωνικά ἐξυγιαντική λειτουργία, ἀλλά ἦταν κοινωνικό δηλητήριο. Ὅσοῦν ἔχει γλώσσα, οἱ λέξεις ὑπάρχουν γιά νά ἐπηρεάζουν γνώμες. Ἀκόμα καί ὁ πραγματογνώμονας, ὁ καθηγητής Γιένς, δέν μπόρεσε, πάντα σύμφωνα μέ τό δικαστήριό, νά ἀποδείξει ἀπόλυτα, ὅτι ὁ λόγος καί ὁ ἀντίλογος ἐξουδετερώνονται ἀμοιβαῶς.

Γιά τό Info ἔγιναν δεκτές ὅλες οἱ κατηγορίες πού εἶχε διατυπώσει ὁ εἰσαγγελέας. Ἐνας περιορισμός ἔγινε μόνο, στό θέμα τῆς ὑποστήριξης τρομοκρατικῆς ομάδας. Μόνο ἡ RAF καί ἡ "Κίνηση 2 τοῦ 'Ιούνη" ὑπολογίζονται ἀπό τό δικαστήριό σάν τρομοκρατικές ομάδες, ἐνῶ γιά τοὺς "Ἐπαναστατικούς πυρῆνες" δέν ὑπάρχουν πλήρεις ἀποδείξεις.

Μόνο στό τέλος τῆς ἀπόφασης ἀναφέρθηκε ὁ δικαστής Τσέλλε στοὺς κατηγορούμενους ἐκδότες, καί πρῶτα-πρῶτα στοὺς σκοπούς καί τίς προθέσεις τῆς ἐκδοτικῆς κολοκίβας Agit:

- 1) Κατάργηση τῆς ἀλλοτρίωσης τῆς ἐργασίας καί τῆς διαφορᾶς ἀνάμεσα σέ "ἐπιχειρηματίες" καί "ἐργάτες". Οἱ ἀποφάσεις καί οἱ δουλειές προσεγγίζονται ἀπό κοινοῦ.
- 2) Τεχνική βοήθεια σέ ομάδες πού ἔχουνε σά σκοπό νά καταπολεμήσουν ἢ νά ἀλλάξουν αὐτὴν τήν κοινωνία.
- 3) Νά κάνουν δυνατὴ τήν ὑπαρξὴ μιᾶς ἐναλλακτικῆς κοινῆς γνώμης, καταπολεμώντας τὴ λογοκρισία.

Τό δικαστήριό παραδέχτηκε ὅτι οἱ ἐκδότες βρισκόντουσαν σέ μιὰ πλάνη σχετικά μέ τίς ἀπαγορεύσεις, γιατί εἶχαν σάν ἀρχή ὅτι σάν ἐκτυπωτές δέν εἶχαν τήν εὐθύνη γιά τό περιεχόμενο αὐτῶν πού τύπωναν, καί ὅτι τό ἔντυπο ὕλικο γενικά ἀπολαμβάνει τὴ προστασία τοῦ συντάγματος.

Συνοψίζοντας: Ἡ ἀπόφαση δὲ στηρίζεται σέ καμμιά πραγματικὴ ἀπόδειξη, εἶναι σχεδόν ὁλοκληρωτικὰ βασισμένη πάνω σέ ὑποθέσεις καί διαφέρει ἀπ' τήν κατηγορία μονάχα στό βαθμό πού δέχτηκε ὁρισμένα σημεῖα ἀπὸ τήν ἀποδεικτικὴ διαδικασία. Γιά παράδειγμα

ὅτι κατά τήν ἐκτύπωση τό περιεχόμενο τῶν κειμένων ἦταν ἤδη γνωστό. Γι' αὐτό οἱ δικαστές μπόρεσαν νά μιλήσουν μόνο σχετικά μέ τήν σκοπιμότητα.

Όλο τό σκεπτικό τῆς ἀπόφασης δυναμώνει τήν ἐντύπωση πού σχηματίστηκε καί στή διαδικασία τῆς δίκης: ὅτι δηλαδή δέν εἶναι οἱ εἰσαγγελικές ἀρχές καί τό δικαστήριο αὐτοῦ πού βαρύνονται μέ τό χρέος νά παρουσιάσουν ἀποδείξεις σχετικά μέ συγκεκριμένες παρανομίες τῶν κατηγορουμένων, ἀλλά ἀντίθετα ὅτι οἱ κατηγορούμενοι εἶναι ἀναγκασμένοι νά ἀποδείξουν τήν ἀθωότητα τήν δική τους καί τοῦ Info. Ἔτσι καταρρέουν καί οἱ τελευταῖες ψευδαισθήσεις σχετικά μέ τό "κράτος δικαίου".

Μέ τή δίκη αὐτή κατορθώθηκε ἡ ἐπαναφορά τῆς λογοκρισίας. Φυσικά ὄχι στήν παραδοσιακή της μορφή. Ἄν ἡ καταδίκη αὐτή ἰσχύσει, ὁ ἔδλιος ὁ ἐκδότης θά γύνει λογοκριτής. Κι' ἐπειδή κανείς δέν ξέρει ἀκριβῶς ποῦ ἀρχίζει ἡ ἀπαγόρευση, οἱ ἐκδότες ἀπό

προσοχή καί ἀπό φόβο, θά καθορίσουν τά ὅρια τῆς, μᾶλλον πολύ χαμηλά. Ὅσοι γράφουν πολιτικά κείμενα θά εἶναι ἀρκετά προσεκτικοί ὥστε νά λογοκρίνουν αὐτοῦ οἱ ἔδλοι τά κείμενά τους, ἄν θέλουν νά τά δοῦν νά τυπώνονται. Ὅτι ὅλα αὐτά δέν εἶναι μονάχα ὑποθέσεις τό δείχνει ἡ πείρα τῆς δουλειᾶς πού γίνεται στήν Tageszeitung. Ἡ taz πῆεστηκε νά δεχτεῖ ἕνα ὄρο στό συμβόλαιό της μ' ἕνα τυπογραφεῖο πού ἔδινε τό δικαίωμα στό τυπογραφεῖο νά λογοκρίνει τά ἐνοχλητικά πολιτικά κείμενα. Οἱ ἐκδότες θά ἀπαυτήσουν τήν ἀναθεώρηση τῆς δίκης. Ὅσο καιρό τό ἀνώτατο δικαστήριο δέν ἀποφασίζει σχετικά-ἡ ἀπόφαση δέν ἔχει νομική ἰσχύ.

Μετάφραση Βασίλης Σ. ἀπό τό περιοδικό :
Ptlasterstrand (Πεζοδρόμιο)
Διεύθυνση: Ptlasterstrand
6000 Frankfurt
Hamburger Allee 45

Τό Γιαπωνέζικο Ἐπαναστατικό Κίνημα (1944-79)

Δέν εἶναι δυνατόν νά καταλάβουμε τήν κατάσταση στήν Ἰαπωνία χωρίς νά χουμε ὑπ' ὄψιν μας ἔστω καί λίγες πληροφορίες πάνω στό παρελθόν καί τά ἦθη της.

Ἀπό τό τέλος τοῦ 2ου Παγκόσμιου Πολέμου μέχρι τή συμφωνία τῆς εἰρήνης τοῦ 1952 ἡ χώρα γίνεται βοριο-Ἀμερικάνικη ἀποικία. Κατά τήν διάρκεια αὐτῆς τῆς περιόδου, τά κόμματα κι' οἱ ὁμάδες τῆς ἀριστερᾶς παίζουν ἕναν πολύ ἀνασταλτικό ρόλο. Πρέπει νά ὑπογραμμιστεῖ ἡ στάση τοῦ Κ.Κ. πού ὑποδέχτηκε τόν ἀμερικανικό στρατό σάν "τόν στρατό τῆς ἀπελευθέρωσης" (ἐποχή τῆς Γιάλτας) γιά νά περάσει στή συνέχεια, ἀπό τό 1946, στήν ἀντίθεση μιλώντας γιά ἱμπεριαλισμό τῶν Γιάπκων.

Μετά τό 1950, τό Κ.Κ. ἔχοντας ὑποβληθεῖ σέ μιᾶ σειρά ἐξελέξεων καί μετασχηματισμῶν ἀπετέλεσε τήν πρώτη δύναμη τῆς χώρας. "Τό βῆμα πρὸς τά χωριά" τοῦ 1952-54 γιά τήν ὁργάνωση τῆς ἐνοπλῆς λαϊκῆς ἐπανάστασης (ἐπίδραση τοῦ Πεκίνου) καταλήγει σέ ἀποτυχία κι' οἱ χωρικοί δέν ἀκολουθῶσαν αὐτή τήν τακτική. Στή συνέχεια τό Κ.Κ. ὑπέστει τόν ἀντίκτυπο τῆς ἀπόσταλνοποίησης, τῆς ἐπέμβασης στήν Οὐγγαρία, τῆς διένεξης μεταξύ Πεκίνου καί Μόσχας,

πού εἶχαν σάν συνέπεια τό κῆμα τῶν διαγραφῶν πού ἀκολούθησε. Τελικά τό Ἰαπωνικό Κ.Κ. υἱοθετεῖ τήν ὑπάρχουσα γραμμή τῆς οὐδετερότητας ἀπέναντι στίς δύο πρωτεύουσες τοῦ μαρξισμού καί στό ἐσωτερικό τόν δρόμο γιά τίς κοινοβουλευτικές ἔδρες. Τό Κ.Κ. γι' ἀνάμεσα στίς ἄλλες μεταρρυθμίσεις ἀντικαθιστᾷ καί τήν κόκκινη σημαία μέ τήν πράσινη.

Ἡ ἐσωτερική ζωή τῆς χώρας σηματοδεύτηκε ἀπό τόν ἀγῶνα ἐνάντια στίς συμφεροντολογικές καί милитаристικές συμφωνίες τῶν ΗΠΑ μέ τήν Ἰαπωνία (ΑΜΡΟ). Μέ τήν πρωτοβουλία, βασιικά τοῦ Κ.Κ. καί τοῦ Σ.Κ. γύναν πολλές διαδηλώσεις στό 1959 καί στό 1960 πού εἶχαν σάν ἀποκορύφωμα τήν κατάληψη τῆς βουλῆς ἀπό 4000 φοιτητές, μέ ἀρκετούς τραυματίες κι' ἕνα φοιτητή νεκρό. Ἀλλά οἱ βουλευτές συνέχιζαν νά ψηφίζουν τήν ΑΜΡΟ σάν νά μήν συνέβαινε τίποτα. Ὁ ἀγῶνας ὅμως αὐτός εἶχε ἕνα βασικό "πιστεύω": Νά δείξει στόν κόσμο τήν πραγματική φύση καί λειτουργία τῶν κομμάτων καί νά διαλύσει τίς αὐταπάτες ὄχι μόνο γύρω ἀπ' τά κόμματα ἀλλά καί γύρω ἀπ' τήν ἔδεια τήν δημοκρατία. Ἡ στάση τῶν φοιτητῶν καί ἡ

είσβολή τους στην βουλή χαράζουν μια τομή στις παραδοσιακές τακτικές της άριστερας και την εμφάνιση της νέας άριστερας.

"Ετσι κατά την διάρκεια του αγώνα ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ υπήρχαν τὰ ἑξῆς σλόγκαν: "Αρνηθεῖτε τούς πολιτικούς! "Αμεση δημοκρατία". Σ'αυτή την καμπάνια, συμμετείχαν και οἱ Ζενγκακουρέν, πού ἦταν ἀρχικά μιά φράξια τοῦ Κ.Κ. και μετά μιά τροτσκιστική ομάδα τοῦ τύπου τῆς Ligue Communiste. Ἡ πλειονότητα τῶν Ζενγκακουρέν δημιούργησε μιά στρατιωτική ὀργάνωση ἀκτιβιστῶν πού χρησιμοποιοῦσαν τήν τακτική τοῦ ἔνοπλου αγώνα ἔχοντας διασυνδέσεις σ'ὀλόκληρη τήν χώρα. Στά τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '60 μπορούσαμε νά καταλήξουμε στά ἀκόλουθα συμπεράσματα:

1. Σ'έναν αγώνα ενάντια στους πολιτικούς, γιά τήν ἄμεση δημοκρατία μέσ'ἀπ'τήν αὐτόνομη δράση.
2. Σ'ένα νέο ὑποκειμενικό στοιχεῖο, πού θέτει σ'ὄλους τούς μνημένους τήν ἀμφισβήτηση τοῦ ρόλου τους ὡς ἀγωνιστές.
3. Στήν δημιουργικότητα και στήν ἐξάπλωση τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος.
4. Στήν ἀρχή μιᾶς ἐνιαίας δράσης και διεθνῶν διασυνδέσεων.

5. Σέ μιά πρώτη χρήση τοῦ ἔνοπλου αγώνα, π.χ. τόν Νοέμβρη τοῦ 1967 γιά νά ἐμποδιστεῖ τό ταξίδι τοῦ ὑπουργοῦ ἐξωτερικῶν στίς ΗΠΑ, χρησιμοποιήθηκαν ἐνάντια στίς δυνάμεις τῆς ἀστυνομίας καλάμια ἀπό μπαμποῦ και πέτρες.

6. Στήν εμφάνιση ὁμάδων πολιτῶν και ἐργαζομένων πού πολέμαγαν πάνω σέ συγκεκριμένες θέσεις.

7. Στήν εμφάνιση, χάρη στό "Ζηκιοτο", μιᾶς ἀναρχικῆς τάσης δηλαδή μαχητῶν "ριζοσπαστῶν κι'ὄχι σεχταριστῶν", πού βρίσκουν πλατειά ἀπήχηση στόν κόσμο.

Ἡ τακτική ὅμως τοῦ ἔνοπλου αγώνα ἀπέτυχε ἐξ αἰτίας τῆς κινητοποίησης πλήθους καλά ἐκπαιδευμένων ἀστυνομικῶν, τό 1970 στήν ἀνανέωση τῆς ΑΜΡΟ, τό 1973 κατά τήν ἀποχώρηση τῶν βοριο-ἀμερικανικῶν στρατευμάτων ἀπό τό Βιετνάμ και τό 1975 στό τέλος τοῦ πολέμου. Οἱ χίλιες και περισσότερες, ἤδη ὑπάρχουσες ὁμάδες ἐξαφανίζονται και δέν μένουν παρά ἐλάχιστες μέ πολύ περιορισμένη δράση. Οἱ περισσότερες φοιτητικές ὁμάδες χάνουν τήν ἐπιρροή τους και ρίχνονται στίς φραξιονιστικές διαμάχες. Πολλές ὁμάδες υἱοθετοῦν τήν τακτική τῆς

παράνομης δράσης καί τῶν ἀπαγωγῶν καί ἡ κυβέρνηση τοὺς ἀπαντάει μέ τήν ἰσχύ της καί τήν προπαγάνδα της.

'Αφοῦ κάναμε μιὰ γενική ἀναφορά, θ' ἀκολουθήσουμε τώρα τά ἐξειδικευμένα μέρη τῆς προσούρας.

'Η νέα ἀριστερά

Εἶναι σχεδόν ἀδύνατον νά περιγράψει κανένας αὐτό τό κίνημα πού συνεχῶς ἀλλάζει, πού ἔχει 5 βασικά παρακλάδια καί καμμιὰ τριανταριά ρεύματα. 'Η ἀστυνομία πιστεύει ὅτι συγκεντρώνει 35000 μέ 50000 μέλη καί κάπου ἑκατό χιλιάδες συμπαθοῦντες. Μιὰ ἐνθαρυντική ἐνδειξη εἶναι ἡ ὑπαρξη τῶν "μαύρων κρानῶν", μιᾶς ἀναρχικῆς τάσης πού συγκεντρώνει γύρω στίς 5000 μέ 8000 μέλη μοιρασμένα σέ 500 ομάδες.

Οἱ βασικές ὁμως τάσεις εἶναι μαρξιστικές, πού ἄν καί εἶναι τροτσκιστικές διαφέρουν μεταξύ τους. 'Η μία πιστεύει πῶς βρισκόμαστε στά πρόθυρα τῆς ἐπανάστασης, ἡ ἄλλη πῶς ἡ κατάσταση δέν εἶναι ἀκόμα "ῥιμη". Στό διεθνές τώρα πλάνο ἡ μιὰ κριτικάρει τήν Μόσχα καί τό Πεκίνο, ἀλλά ὑποστηρίζει τό 'Ανόι, ἡ ἄλλη χαρακτηρίζει τόν Χό Τσί Μύνχ σταλινικό. "Εἶσαι ὁ 'Ιαπωνικός Κόκκινος Στρατός οὐσιαστικά δέν ἔχει κάνει τίποτα ἀπό τό 1972. Μιὰ ἄλλη φράξια πού συγκροτήθηκε τό 1969, βασίζε-ται πάνω στήν ἀντι-κοινοβουλευτική πάλη σύμφωνα μέ τό "Λουξεμπουργκιστικό" πρότυπο.

Τό πιο σημαντικό εἶναι πῶς αὐτές οἱ ομάδες δέν ἀποτελοῦνται πιά μόνο ἀπό φοιτητές πού παίζουν μέ τήν ἐπανάσταση, ἀλλά ἔχουν γερές διασυνδέσεις μέ τίς ἐργατικές ὁργανώσεις πού δυνάμωσαν βαθμηδόν μέ τήν πτώση τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος. Αὐτό ἦρθε σαφῶς μέ τίς μαζικές συλλήψεις μετά τήν ἐγκαίνιαση τοῦ ἀεροδρομίου τῆς Ναρίτα τόν Μάη τοῦ 1978. Τό 27% τῶν φυλακισμένων-χωρίς νά λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας αὐτούς πού ἀρνήθηκαν νά δώσουν τ' ὄνομα τους στήν ἀστυνομία-ἦταν δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἰδιαίτερα ταχυδρομικοί.

Μετά τό Βιετνάμ: 'Η νέα ἀριστερά σήμερα

Ποιά σημεῖα τήν συνοψίζουν:

1. Μέ τό τέλος τοῦ πολέμου, ἡ ἱκανότητα κληρονομικότητας τῶν ομάδων εἶχε κατακόρυφη πτώση.

2. Παράλληλα τό φοιτητικό κίνημα πού ἦταν ὁ βασικός κορμός τῆς νέας ἀριστερᾶς μειώθηκε οὐσιαστικά στό ἐλάχιστο.

3. 'Υπῆρξαν πολλές συγκρούσεις ἀνάμεσα στίς ομάδες-βασικά τίς τροτσκιστικές-πού εἶχαν σάν ἀποτέλεσμα πολλούς νεκρούς καί τραυματίες. Τό φαινόμενο αὐτό καθῶς καί ἡ δύωξη τῆς ἐνοπλῆς πάλης ἐμβάθυναν τό χάσμα ἀνάμεσα στίς ομάδες καί τόν ὑπόλοιπο κόσμο.

4. 'Η δραστηριότητα τῶν παρανόμων ομάδων ὅπως ὁ Κόκκινος Στρατός καί τό "Ενοπλο 'Ανατολικό- 'Ασιατικό ἀντι- 'Ιαπωνικό Μέτωπο" ἦταν λιγώτερο σημαντική.

5. 'Η νέα ἀριστερά ἦταν πλατειά ἀναμεμιγμένη μέ τοὺς λαϊκοὺς ἀγῶνες. Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀδράνειας πού ἐπεκράτησε μετά τόν πόλεμο, πολλές ομάδες ρύχνονται σ' αὐτούς τοὺς ἀγῶνες.

Τά 3 μεγάλα κινήματα, σ' ἐθνική κλίμακα, ἔχουν σχέση μέ:

α) Τό 'Ιαπωνικο-Κορεάτικο πρόβλημα πού ἀποκαλύπτει τήν διαφθορά στίς ἀρχουσες τάξεις τῶν δύο χωρῶν καί τήν κατάσταση τῶν Κορεατικῶν μειονοτήτων στήν 'Ιαπωνία.

β) Τό ζήτημα Sayama, δηλαδή μιᾶς νέας κοπέλλας ἀπό μιὰ παραδοσιακή κατώτερη τάξη (bourakoumine) πού βιάστηκε ἀπό ἀστυνομικούς τό 1963.

γ) Τήν δεκαετιᾶχρονη πάλη τῶν χωρικῶν ἐναντίον στήν κατασκευή τοῦ νέου ἀεροδρομίου, τοῦ Τόκυο, στήν Ναρίτα.

'Αν κι' αὐτά τά 3 κινήματα εἶναι ἐθνικά καί πολύ δημοφιλή, οἱ ομάδες τους συμμετέχουν σέ πρῶτο πλάνο στίς ἐνέργειες τῶν guerillas ἐναντίον στήν ἐγκαίνιαση τῆς Ναρίτα.

'Η ἐπάνοδος τοῦ λαοῦ

Όταν τό ἀντιμιλιταριστικό κίνημα ἐναντίον στόν πόλεμο τοῦ Βιετνάμ ἦταν στό ἀπογεῖό του, ὑπῆρχαν χίλιες ομάδες (1969). Τό 1973 μόλις καί μετά βίας ἔφταναν μιὰ δεκάδα. Ταυτόχρονα ἕνα κίνημα γεννιέται ἀπό μόνο του, σέ τοπική κλίμακα, μέσα ἀπό πολλές ἀντιξοότητες. Στήν ἀρχή ἦταν διασκορπισμένο καί οἱ ομάδες του σπάνια εἶχαν πάνω ἀπό 20 ἄτομα. 'Αλλά γύρω στό 1975, ὑπῆρχε μιὰ δωδεκάδα ομάδων πού οἱ δραστηριότητες τους συνδέονταν σέ ἐθνικό ἐπίπεδο, ὅπως π.χ. ἡ περίπτωση τοῦ δηλητηριασμοῦ τοῦ Minamata μέ ὑδράργυρο, τό μποῦκοτάζ κατά τῶν μολυσμένων γαλακτικῶν προϊόντων Morinaga, τήν δύκη ἐνός ἀξιωματικοῦ πού ἦταν ἀντίθετος μέ τόν πόλεμο κτλ.

Σήμερα ὑπάρχουν γύρω στίς 2 μέ 3 χιλιάδες ομάδες σ' ὅλη τήν χώρα πού τήν δρᾷ

ση τους μπορούμε νά τήν ταξινομήσουμε σέ τρεῖς τάσεις: Κατά τῆς μόλυνσης, ἀντι-πολεμικές καί κατά τῶν φυλετικῶν διακρίσεων (ἀντι-ρατσιστική)

Στόν ἀγώνα κατά τῆς μόλυνσης (οἰκολογικό) ἐκτός ἀπό τίς ἤδη γνωστές περιπτώσεις, ὑπάρχει καί ἡ προστασία τοῦ περιβάλλοντος: πάλι ἐνάντια στήν ἐγκατάσταση καί τήν λειτουργία ἐνός ἀτομικοῦ ἐργοστασίου, στρατώνων καθῶς καί δημόσιων σκουπιδοτοπῶν, σιδηροδρομικῶν γραμμῶν χωρὶς νά ξεχνᾶμε βέβαια τίς ξενοδοχειακές ἐγκαταστάσεις στήν ὕπαιθρο καί στίς ἀκτές. Πλήθος ὁμάδων ἀσχολοῦνται ἐπίσης μέ τό δικαίωμα στόν ἥλιο, ἄλλοι ρίχνονται σέ καμπάνιες γιὰ τήν χρησιμοποίηση φυσικῶν ἀπορρυπαντικῶν καί καλλυντικῶν, ἄλλοι γιὰ μιὰ μή-μολυσμένη τροφή. Ἀρχίζοντας μέ συνεργασίες, μέ παράλληλα δίκτυα κατανομῆς, ἐπεκτείνουν τίς ἐνέργειες τους μέ τό νά ἀρνοῦνται νά πληρώσουν τό ἠλεκτρικό καί φόρους τοῦ δημοσίου. Ὑπάρχουν καμπάνιες γιὰ τά φυσικά φάρμακα, τόν βελονισμό, τήν γιόγκα, τήν νομιμοποίηση τῆς μαριχουάνας, τά κοινόβια κτλ.

Μέ μιὰ πρώτη ματιὰ φαίνεται ὅτι οἱ ἀπαιτήσεις τους εἶναι ρεφορμιστικές ἀλλά τελικά ἔχουν κι' ἐνδιαφέροντα χαρακτηριστικά. Ὅπως: Ἡ ἀπουσία κοινοβουλευτικῶν αἰτημάτων καί ἡ γενικά ἀρνητική στάση ἀπέναντι στό σύστημα. Οἱ στόχοι τους ἔχουν καθημερινή χροιά καί τά "μέλη" τους δέν ἀσχολοῦνται μέ τήν "Διεθνή Πολιτική", τίς "Πολυεθνικές Ἐταιρίες", τό "Κράτος", τήν "Ἐπανάσταση". Ἐπομένως αὐτές οἱ ὁμάδες δέν ἔχουν γενικό χαρακτήρα. Ἐάν ἐμφανιστεῖ ἓνας "ἡγέτης", αὐτός λειτουργεῖ σέ μιὰ εἰδική καί προκαθορισμένη στιγμή, ἔτσι πού ὁ καθένας νά μπορεῖ νά γίνηται "ἡγέτης". Παλιά αὐτά τά κινήματα διαλυόντουσαν ἀφοῦ εἶχαν διεκδικήσει τά αἰτήματά τους ἀλλά τώρα συνεχίζουν ν' ἀγωνίζονται, ἀνακαλύπτοντας ἔτσι αὐτό τό ἴδιο τό ἐπαναστατικό παιχνίδι καί τά ἐνδιαφέροντά του. Ἀνακαλύπτοντας τίς μεθόδους τῆς ἄμεσης δράσης. Γενικά, ἀγωνίζονται ἐνάντια στήν ἰδέα τοῦ πολιτισμοῦ καί τήν μοντέρνα ἐπιστήμη.

Ὁ ἀντιπολεμικός ἀγώνας εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ πολέμου στό Βιετνάμ καί συγκεκριμενοποιεῖται στήν πάλι ἐνάντια στίς ἀμερικάνικες βάσεις καί ἐνάντια στόν ἐμβρυακό γι�πωνέζικο στρατό καί τά πυρηνικά

καί ὅπλα πού ἐτοιμάζονται στήν Ἰαπωνία. Ὁ ἀγώνας ἐνάντια στήν ΑΜΡΟ εἶναι καθημερινός μιὰ κι' ἡ συμφωνία πρέπει ν' ἀνανεωθεῖ τό 1980. Ἀκόμα, ἀγωνίζονται ἐνάντια στήν γι�πωνέζικη πολεμική βιομηχανία— ἐπίσημα ἀνύπαρκτης—ἀλλά στήν πραγματικότητα πολύ ἰσχυρῆς καί μέ πάρα πολλές ἐξαγωγές.

Οἱ πιό φημισμένες ἐνέργειες τους εἶναι: "sittings" τῶν πολιτῶν γιὰ νά ἐμποδίσουν τήν προετοιμασία τῶν ἀμερικάνικων τάνκς κατά τήν διάρκεια τοῦ πολέμου τοῦ Βιετνάμ, καταστροφή τῶν ἠλεκτρικῶν κυκλωμάτων ἐνός ἐργοστασίου πολεμικῶν προυπαινεῶν τό 1966, πληροφόρηση τῶν νεοσύλλεκτων πάνω στή φύση τοῦ στρατοῦ, ἀρνηση ἐκτέλεσης τῶν στρατιωτικῶν καθηκόντων.

Ἐνας ἄλλος σκοπός αὐτοῦ τοῦ ἀντιπολεμικοῦ ἀγώνα εἶναι νά θυμίσει στούς Γι�πωνέζους τόν ἀποικισμό καί τήν κυβερνητική ἐκμετάλλευση στό ἐξωτερικό ἀπό τό 1895 ἕως τό 1945 ὅπως καί τά ἐγκλήματα πού διαπράχτηκαν κυρίως στούς Νοτιο-Κορεάτες τῆς Ἰαπωνίας. Π.χ. τά Κορεάτικα θύματα τῶν ἀτομικῶν βομβαρδισμῶν στό Ναγκαασάκι καί τήν Χιροσίμα ὅχι μόνον δέν εἶχαν τίς ἴδιες φροντίδες μέ τοὺς Γι�πωνέζους ἀλλά τοὺς ἔστειλαν κατ' ἐυθείαν στή χώρα τους. Ὑπάρχει ἐπίσης ἓνα παράνομο στρατόπεδο συγκέντρωσης γιὰ τοὺς Κορεάτες ἐμιγκρέδες. Γίνονται δέ "ὀργανωμένες ἐκδρομές" Γι�πωνέζων στήν Κορέα ὅπου οἱ ντόπιες πόρνες, πού τίς ἐξουσιάζει μιὰ τοπική μαφία, χρησιμοποιοῦνται πλέον βιομηχανικά.

Αὐτό ὁδήγησε στόν ἀγώνα κατά τῶν διακρίσεων πού τό κύριο παράδειγμά του εἶναι αὐτό τῶν "bourakoumines" (λογοτεχνικά "χωρικοῦ") πού σήμερα εἶναι δέν εἶναι δέν εἶναι 3000 καί ζοῦνε κάτω ἀπό σαφῶς ἄσχημες συνθήκες παρόλο πού νομικά ἔχουν ὅλα τους τά δικαιώματα. Εἶναι ἀκόμα, τό ζήτημα τῶν 650.000 Κορεάτῶν πού ἤδη ἔχει ἔρθει στό προσκήνιο καί τό πρόβλημα τῆς μειονότητας τῶν ἰθαγενῶν τῶν βορείων νησιῶν πού βρῖσκεται στήν πρόθυρα τῆς ἐξαφάνισης. Μένει ἡ περίπτωση τοῦ νησιοῦ Okinawa πού εἶναι ἀκόμα στήν κατοχή τῶν ΗΠΑ καί ἐντελῶς μπασταρδεμένο ἀπό ἀρχιτεκτονική ἀποψη. Ὁ ἀγώνας συνεχίζεται μέ τήν ἀντίθεση στήν αὐτοκρατορική οἰκογένεια πού εἶναι στήν κορυφή τῆς ἱεραρχικῆς πυραμίδας.

Ἐνας ἄλλος στόχος εἶναι αὐτός γιὰ τίς

ντενεκεδουπόλεις της Σάβια κοντά στο Τόκυο, της Καμαγκαζάκι κοντά στην Όζάκα και της Κοτομπούκι κοντά στην Γιοκοχάγκα, όπου οι συνθήκες ζωής γίναν ακόμα πιο δύσκολες από το 1973, με την ένεργειακή κρίση που επέφερε μια αύξηση της ανεργίας. Όλες οι απόπειρες οργάνωσης καταστάθηκαν με πολύ αύστηρά μέτρα από την αστυνομία.

Υπάρχει επίσης μια άλλη καμπάνια για τους ανάπηρους-κάνουν συχνά διαδηλώσεις- και για τους πολιτικούς κρατούμενους. Στο εργατικό χώρο υπάρχει μια σειρά διεκδικήσεων που επιδιώκει: Τήν αποζημίωση σε περίπτωση εργατικού ατυχήματος, τήν κατάργηση των επαγγελματιών που θύγουν άμεσα τήν αξιοπρέπεια του ανθρώπου (υπηρετικά) επαγγέλματα, τήν κατάργηση των ανθυγιεινών επαγγελμάτων, τήν κατάργηση της διακρίσεως των εργαζομένων σε διαφορετικές κατηγορίες.

Τό φεμινιστικό πρόβλημα εμφανίζεται κι αυτό στους αγώνες της δεκαετίας του '80. Μέχρι τώρα η γιαπωνέζα ήταν τόσο υποταγμένα που τό φεμινιστικό κίνημα δέν είχε ξελιχτεί όπως στις άλλες χώρες. Παρ' όλα αυτά έχουν ήδη γίνει αγώνες ενάντια στο "φτιασίδωμα" και πληροφόρηση για τις συνθήκες ζωής των φυλακισμένων γυναικών. Γίνονται τέλος διαμαρτυρίες υπέρ της ισότητας των μισθών και προσπαθούν να περάσουν τον νόμο έναντίον της πορνείας.

Για καθαρά ιστορικούς λόγους τό κίνημα των gay ή των ομοφυλόφιλων δέν έχει ξελιχτεί. Παραδοσιακά οι σαμουράι ήταν πανθομολογούμενοι και δέν υπήρχε καμιά θρησκευτική προκατάληψη ενάντια στην ομοφυλοφιλία. "Ετσι και ο γιαπωνέζικος νομικός κώδικας το 1868 που ενσωματώνει τήν ανατολική νομική παράδοση, εξαίρεσε τους αντίομοφυλοφιλικούς νόμους καθώς και αυτούς ενάντια στην σοδομεία. Στις εκλογές το 1971 και το 1977 κατέβηκαν και οι ομοφυλόφιλοι σαν κόμμα με σκοπό να μετριάσουν τις προκαταλήψεις που ισχύουν στην σύγχρονη 'Ιαπωνία. Τό 1971 πρόταση ενότητας των ομοφυλόφιλων με τις λεσβίες πήρε πάνω από 20.000 ψήφους.

Στό εκπαιδευτικό επίπεδο προσπαθούν να αλλάξουν τήν παρουσίαση των εθνικών μειονοτήτων από τά έγχειρίδια.

Τό εργατικό αντιπολεμικό κίνημα. Σ' αυτό κυριαρχούν τρεις μεγάλες ομοσπονδίες: ή "Sojio" σοσιαλιστικού τύπου, ή "Domey"

δεξιο-σοσιαλιστικού τύπου, και ή "Tchourit-souréne" του κέντρου. Αυτές οι ομοσπονδίες ελέγχουν τά 2/3 των συνδικαλιζόμενων, δηλαδή τό 1/3 των μισθών. Οι συνδικαλιστικοί αγώνες είναι αποκλειστικά πολιτικού. Τό συνδικαλιστικό κίνημα στην 'Ιαπωνία - που είναι ίσως μεγαλύτερο απ' ότι στις άλλες πιο εξελιγμένες χώρες- δέν θέτει τήν προοπτική της κοινωνικής αλλαγής. Βλέποντας ό ρεφορμισμός, ότι τά πιο πολλά συνδικάτα ζητάνε μόνο διευκολύνσεις για τους οπαδούς τους, έχει τώρα "τόν άέρα με τό μέρος του". Οι άγριες απεργίες των απομονωμένων συνδικάτων είναι αδύνατες, οι γιαπωνέζοι εργαζόμενοι είναι εξίσου σκλάβοι και των συνδικάτων και των αφεντικών.

Με τόν αντιπολεμικό αγώνα για τό Βιετναμ, άρχισαν να ξυπνάνε από τόν λήθαργό τους: Έχουμε τις διαγραφές μικρών συνδικάτων από τις ομοσπονδίες. Τό 1970 οι εκτιμήσεις της αστυνομίας έδειχναν ότι υπήρχαν 30.000 ριζοσπάστες εργαζόμενοι οργανωμένοι στις αντιπολεμικές επιτροπές. Τό 1972 δημιουργήθηκε ή "Rodocha Katsuy-do Kaigui" που προσπάθησε να φτιάξει μια άλλη ομοσπονδία για να αντιτεθεί στις τρεις προηγούμενες. Η ιδεολογία της είναι έν μέρει μαρξική, επίσης αρνείται ρητά τήν ιεραρχία και τήν γραφειοκρατία. Η δραστηριότητα δέ ορισμένων εργαζομένων όπως των "Μαύρων Κρανών" της Sanrisouka - είναι καθαρά αναρχική. Δέν είναι δυνατόν να δοθεί ένας ακριβής αριθμός των μελών της και σαν μόνη ένδειξη έχουμε τό τιράζ των 10.000 φύλλων ενός φυλλαδίου αυτού του κινήματος.

Τό αναρχικό κίνημα

Τόν Νοέμβριο το 1968 ή Γιαπωνέζικη 'Αναρχική 'Ομοσπονδία διαλύεται. Τό όργανό της είχε ένα τιράζ 700 φύλλων και πρέπει ναχε γύρω στα 1.000 μέλη σ' όλη τήν χώρα. Η απόφαση της διάλυσης είχε σαν αίτια, τήν ύπαρξη 20 μόνον μαχητικών αγωνιστών.

Παρ' όλες τις προσπάθειες ανασύστασης, οι σύντροφοι συνέχιζαν να αγωνίζονται σε διάφορες αντιπολεμικές ομάδες. Σήμερα υπάρχουν 20 με 30 ομάδες και 2.000 σύντροφοι χωρίς τους συμπαθούντες. Δέν υπάρχει άμεση επιρροή στο εργατικό κίνημα, αλλά, όπως άλλωστε έχει ειπωθεί, τά Μαύρα Κράνη αντιπροσωπεύουν μια αλοένα μεγαλύτερη απειλή ενάντια στην ιεραρχία και τήν γραφειοκρατία.

Τό πιο σημαντικό γεγονός είναι ή έμφάνιση άσυνείδητων άναρχικών, πού άν καί δέν γνωρίζουν τήν άναρχική θεωρία έχουν μιá τυπικά άναρχική δράση.

Προοπτικές για τήν δεκαετία του '80

Μπορούμε νά ποϋμε πώς από τό '60, τά πολιτικά κόμματα έχασαν τήν έπιρροή τους στόν κόσμο καί πώς από τό '70 οί ομάδες-μαρξιστικού τύπου-άφησαν έλεύθερο τό πεδίο για δραστηριότητες από τήν βάση. Παρ' όλα αυτά μερικές παλιές συνήθειες έξακολουθούν νά ύφίστανται, συνήθειες πού έπιφέρουν τήν δημιουργία ενός άντιδραστικού κλίματος ένω συγχρόνως προκαλούν άντιθέσεις (π.χ. ο άνδροσωβινισμός). Μ'αυτή τήν έννοια, μιá καί ο άγώνας ένάντια στόν πόλεμο καί στίς διακρίσεις συνεχίζεται πά-

νω στήν γραμμή τής δεκαετίας του '70, τό οικολογικό-μέ τήν ένεργοποίηση πολλών άνθρώπων πού δέν είχαν λάβει μέρος στους προηγούμενους άγώνες-είναι ένα παράδειγμα μιās καινούργιας στάσης.

Τίθεται επίσης τό πρόβλημα εάν αυτές οί νέες άπόψεις θά μπορέσουν νά άπαλλαγούν από τά μαρξιστικά καί τά ιεραρχικά σχήματα. Τρία γεγονότα μās έπιτρέπουν νά σκεφτούμε κάτι τέτοιο: Τό άντιπυρηνικό κίνημα πού είναι ούσιαστικά επαναστατικό, ο φεμινισμός (καί άποτέλεσμά του ένα κίνημα συνειδητοποιημένων άνδρών) ο άγώνας ένάντια στήν έξάπλωση τών στρατιωτικών ζωνών, όπως τό γαλλικό Larsac, καί ή περίπτωση "Sanrisouka".

Μετάφραση: Λ.Λ.

Μιά συνέντευξη για τήν κατάσταση στήν 'Ιταλία

ΕΡΩΤΗΣΗ: Μπορείτε νά μās δώσετε ένα πανόγραμμα του έξωκοινοβουλευτικού ίταλικού κινήματος;

— Θά προτιμούσα νά μιλήσω για τό επαναστατικό κίνημα μέ τήν έννοια του άντιρεφορμισμού. 'Απ'τή μιá μεριά, ύπάρχουν όλες οί αυτόνομες ομάδες στόν πρώην χώρο τής Lotta Continua (πού έχει διαλυθεϊ από τό 1976 καί μέ μόνο ντοκουμέντο τήν έφημερίδα). Ένα όλόκληρο κίνημα πού τό άποτελούσαν κολλεκτίβες, από φεμινίστριες μέχρι έλεύθεροι ραδιοφωνικοί σταθμοί, συμπεριλαμβανομένου καί του έλευθεριακού χώρου. Είναι ένας επαναστατικός χώρος. 'Απ' τήν άλλη, ύπάρχει όλος ο χώρος τών αυτόνομων: έπιτροπές καί κολλεκτιβές για τήν ανάπτυξη τής πραγματικής άυτονομίας, κολλεκτίβες σάν κι αυτή τής Alfa Romeo ή του Πολυτεχνείου, μερικοί έλεύθεροι ραδιοφωνικοί σταθμοί, κλπ. Τό τρέχον ζήτημα για τό αυτόνομο κίνημα είναι ή έλλειψη ένδικης οργάνωσης όπως υπήρχε στίς Potere Operaio, Lotta Continua, Il Manifesto καί πού μέχρι τό 1977 μπορούσαν νά προωθούν τό κίνημα ή νά χαράζουν μιá συγκεκριμένη γραμμή.

Ε.— Τί γίνεται μέ τίς προτάσεις για τήν ίδρυση ενός "αυτόνομου κόμματος";

— Πάει ένας χρόνος πού πάνω σ'αυτό έγι-

ναν ορισμένες διεργασίες καί μιá προπαγάνδα. Σήμερα πιά δέν συνεχίζονται παρά μόνο γύρω άπ'τήν έφημερίδα Rosso πού στήν πράξη έχασε όλες τίς σημαντικές εύκαιρίες καί πού δέν ύποστηρίζεται πιά παρά μόνο από μιá άπομονωμένη ομάδα στήν Πάντοβα. 'Ο θεωρητικός του περιοδικού Toni Negri διώχτηκε καί δέν ξαναπήρε μέρος. Σήμερα πιά ο άμεσος σκοπός δέν είναι ή δημιουργία ενός κόμματος, αλλά καμπάνιες πάνω π.χ. στίς φυλακές καί στά πυρηνικά εργοστάσια, μέσω τών ραδιοφωνικών τους σταθμών. 'Η "Rosso" άσχολήθηκε μέ τά θέματα του αυτόνομου κινήματος, για νά οδηγήσει τή μάχη για τήν δημιουργία μιās κεντρικής οργάνωσης, αλλά ή πρωτοβουλία της δέν βρήκε άπήχηση.

'Απ'τήν άλλη πάλι, στόν αυτόνομο χώρο, ύπάρχει καί ή πρόταση τής κολλεκτίβας τής Ρώμης Via del Vosci, για τή δημιουργία ενός αυτόνομου εργατικού κινήματος. Έγιναν πολλές συγκεντρώσεις έως ότου άντιπατεθούν οί διαφορετικές θέσεις, μέ τήν συμμετοχή τής "Rosso", τών 'Επαναστατικών 'Επιτροπών (πού θεωρητικός τους είναι ο Oreste Scalzone καί πού ή έπιρροή τους μειώνεται συνεχώς) καί τών κολλεκτίβων τής Via del Vosci. Παραβρεθήκαμε σάν παρατηρητές. Μέχρι στιγμής δέν έχει άποφασιστεϊ τίποτα. 'Υπάρχει ή λενινιστική άποψη τής

"Rosso", αυτή των Via del Vosci πιά "συμβουλευτική" καί ή εργατίστικη των 'Επαναστατικών Κομμουνιστικών 'Επιτροπών. Δέν έχει γίνει τελικά παρά μιά απλή ανταλλαγή απόψεων.

Τέλος, υπάρχει καί ο έλευθεριακός χώρος για τον όποιο μπορούμε νά μιλήσουμε λεπτομερέστερα.

Ε.— Μέχρι τώρα δέν μιλήσατε για την ομάδα Il Manifesto πού έδω, σ' όρισμένους χώρους, παρουσιάζεται σαν ή πιο σημαντική; — Καλώς, τό PDUP (1) μέ τό περιοδικό του Il Manifesto ακολουθεύ μιά διαλεκτική παράλληλη μ' αυτή του Κ.Κ. 'Η στάση του Lucio Magri στό κοινοβούλιο είναι "Μπερλιγκουερική", πιά δεξιά ακόμα κι απ' του Pannella, (2) π.χ. όσον άφορά την τρομοκρατία. 'Η στάση του PDUP είναι καθαρά πολιτική στάση πού παίζει ένα συγκεκριμένο ρόλο στό καπιταλιστικό σύστημα (ζητώντας, π.χ., την άναπροσαρμογή της μισθωτής εργασίας, ζητώντας σπουδές για όλους - ζητώντας τή θεσμοποίηση της έκμετάλλευσης). 'Ο Magri τοποθετείται ξεκάθαρα υπέρ αυτού πού στην 'Ιταλία λέγεται νεορεφορμισμός καί τελικά υποστηρίζει πάντα τις θέσεις του PCI (Ι.Κ.Κ.) στό κοινοβούλιο.

Μιά άλλη αντιμετώπιση είναι αυτή του Μ. L.S. (3) ριζικά σταλινικού στην ύπηρεσία της "παραστρατιωτικής" όργάνωσης του Κ.Κ. πού χρησιμοποιεί πάντα τή βία έναντι στους άγώνες του αυτόνομου κινήματος. Έχουν ένα καθημερινό έντυπο έδω καί λίγους μήνες, τό La Sinistra. Είναι έξ άλλου περίεργο πως μιά τέτοια μικρή ομάδα πληρώνει για ένα καθημερινό έντυπο. Κάποιος θά πρέπει νά τους χρηματοδοτεί... καί δέν υπάρχει καμιά άμφιβολία πως τά λεφτά έρχονται απ' τό Ι.Κ.Κ.

Για νά τελειώνουμε μέ τό "γκέτο" των "νεορεφορμιστών" μπορούμε νά μιλήσουμε για την Democrazia Proletaria, όργανο της όποιας είναι ή "Καθημερινή των 'Εργαζομένων". 'Η ένωση των "Avanguardia Operaia", "Liga dei Comunisti" καί άλλων μικρότερων ομάδων, είναι τό "κόμμα" της συνδικαλιστικής άριστερας, πού προσπαθεύ επίσης νά βρίσκεται μέσα στό αυτόνομο κίνημα μέ μιά πολύ διφορούμενη θέση.

Ε.— Μιά καί δέν υπάρχει καμιά σχέση μέ τους αυτόνομους είναι άναπόφευκτο, όταν μιλάει κανείς για άγώνες στην 'Ιταλία, νά

θέτει τό πρόβλημα του Κ.Κ., πού είναι ή πιο σημαντική κομμουνιστική παράταξη μέ τή μεγαλύτερη δύναμη στόν καπιταλιστικό κόσμο;

— Πρίν τό 1968 κατεύχε μιά σημαντική θέση σ' ένα κοινωνικό χώρο. Μετά ακολουθήσε μιά άντεπαναστατική λογική φτάνοντας μερικές φορές νά είναι έπικεφαλής των άντεργατικών πρωτοβουλιών, καθώς ή έπιρροή του μεγάλωνε στό κρατικό σύστημα - π.χ. τό 1975 τό Κ.Κ. έγκρίνει τον "άντιτρομοκρατικό" νόμο πού πιά συγκεκριμένα είναι ένας νόμος έναντι στην επαναστατική προοπτική. Από τό 1975, απέκτησε μιά δύναμη στην οικονομική μηχανή, στά μέσα ενημέρωσης συμμετέχοντας πρακτικά στην έξουσία μέ τό Χ.Κ., μιά δύναμη πού συνεχώς αύξανόταν.

Ε.— Πουές είναι οι οικονομικές βάσεις του Κ.Κ.;

— Είναι πολύ σημαντικές, γιατί δημιουργήθηκαν μετά τό 1945, άφου ιδιοποιήθηκε απ' την αρχή τομεύς όπως ή οίκοδομή, ή μεταλλουργία, τό έμπόριο, ή γεωργία. Είναι ή τρίτη οικονομική δύναμη σόλη την 'Ιταλία μετά την Montedison καί την FIAT.

Ε.—...μέ τις σχετικές υπερεθνικές διασυνδέσεις του;

— Είναι πολύ σημαντικές, γιατί οι συνεταιρισμοί του ΙΚΚ ήταν οι πρώτοι πού μπήκαν στις άγορές των δυτικών κρατών. Συνεπώς, είχε τις πρώτες ύλες σέ πολύ καλύτερες τιμές από τις άλλες βιομηχανίες πού τις διοικούσε ή πατροπαράδοτη μπουρζουαζία. Έχει μιά άνεπτυγμένη άγορά στά 'Αφρικανικά κράτη, πού ύπηρετεί έναν όρισμένο τύπο πολιτικών σχέσεων.

Τό ότι μέχρι στιγμής δέν υπάρχει κανένας κομμουνιστής ύπουργός δέν έχει καμιά σημασία. Οι οικονομικές αποφάσεις παίρνονται σέ επίπεδο άθθεντιών του ΙΚΚ καί του ΧΚ συμπεριλαμβάνοντας όλους τους άντεργατικούς νόμους των τελευταίων χρόνων. Κι' όχι μόνο στό οικονομικό επίπεδο. Τό ΙΚΚ προτείνει τά πιο σκληρά μέτρα, όχι μόνο έναντι των "τρομοκρατών", αλλά επίσης έναντι στην παραμικρή επαναστατική έκδήλωση. 'Η άθθεντία του ΙΚΚ στά θέματα της δημόσιας τάξης, ό Pecchioli, πρότεινε πέρσυ τό κλείσιμο των κέντρων, πού θά μπορούσαν νά θεωρηθούν έστίες "βίαιων" πράξεων. Τό κλείσιμο των χώρων όπου πραγματοποιόντουσαν

συγκεντρώσεις κι' απ' όπου ξεκίναγαν οι διαδηλώσεις, σήμαινε την γκετοποίηση του αυτόνομου κινήματος. Τό ΙΚΚ δέν ένεργεζ μόνο στό νομοθετικό επίπεδο, αλλά χρησιμο-ποιεῖ τους στρατευμένους του σάν μιὰ κοινωνική αστυνομία.

Ε.— Μπορεῖτε νά μᾶς ἀναφέρετε συγκεκριμένα παραδείγματα;

— Στήν Μπολόνια καί ἄλλοι, εἶχε καταγγείλει τους συντρόφους τοῦ αυτόνομου κινήματος π.χ. όλους τους κρατούμενους τῶν ἡμερῶν τοῦ Μαΐου (κατάληψη τοῦ πανεπιστημίου τῆς Μπολόνιας). Καί ἐμεῖς οἱ ἴδιοι καταγγεληθήκαμε ἀπό ἄτομα τοῦ ΙΚΚ. Μοῦ δωρίσαν ἕνα κομμουνιστή εἰσαγγελέα γιά τήν δύκη. ('Ο εἰσαγγελέας ἦταν προσεκτικά διαλεγμένος ἀπό τήν Magistratura Democratica πού ἐλέγχεται ἀπό τό ΙΚΚ).

'Υπάρχουν καταδότες πού σύμφωνα μέ τήν ἀπαίτηση τοῦ κόμματος εἶτε καρφώνουν εἶτε καταγγέλουν ψέμματα. Σέ ὀρισμένες περιπτώσεις τό ΙΚΚ ἀναλαμβάνει τήν βίαση καταστολή τῶν ἀγώνων. Π.χ. ἔγινε ἕνας πολύ οὐσιαστικός ἀγώνας ἐνάντια στήν "ἐπιλογή" σ' ἕνα λύκειο τοῦ Μιλάνου. Ὅταν ἔγινε ἡ κατάληψη ἀπό τους μαθητές, τό κόμμα (μέσα ἀπό τό συνδικάτο) κατέβασε σέ ἀπεργία ἕνα πολύ κοντινό λατομεῖο μέ αἴτημα τήν ὀργάνωση μιᾶς ὁμάδας περιφρούρησης (πού θά πληρωνόταν ἀπ' τό ἴδιο τό συνδικάτο) γιά νά ἐκκενώσει τό κατεληγμένο λύκειο. Στίς 19 τοῦ περασμένου Μάη μπήκαμε στά λεωφορεῖα μέ μεγάφωνα γιά νά ποῦμε στους ἀνθρώπους νά μήν πληρώσουν. Οἱ στρατευμένοι τοῦ ΙΚΚ κατέφθασαν, σταμάτησαν τό λεωφορεῖο καί φώναξαν τήν αστυνομία γιά νά μᾶς μαζέψει. Στήν τελευταία δέ διαδήλωση πού ἔγινε στή Μπολόνια, οἱ καραμπινιέροι μπερδεύτηκαν καί συνέλαβαν ἔνοπλες ὁμάδες τοῦ ΙΚΚ (πού κανονικά συνεργαζόντουσαν μέ τήν αστυνομία) πιστεύοντας πώς ἦταν αυτόνομοι. "Ἐτσι αὐτοί πέρασαν λίγες μέρες στή φυλακή ἐνῶ σύντροφοί καθίσαν μέσα ἐνάμισυ χρόνο.

Ε.— Λέτε πώς τό αυτόνομο κίνημα ἐμφανίστηκε σάν ἀποτέλεσμα μιᾶς ὁλόκληρης σειρᾶς ἀγώνων μέ ἕνα περιεχόμενο καί ἕνα δυναμισμό, πού ἀποδυνάμωσε τόν ρεφορμιστικό συνδικαλισμό καί τήν πολιτική τῶν "νεορεφορμιστικῶν" ὁμάδων. Μπορεῖτε νά μᾶς μιλήσετε γιά ἁ μερικούς ἀπ' αὐτούς τους ἀγῶνες καί γιά τήν σημερινή τους κατάσταση;

— Σέ πρῶτο πλάνο εἶναι αὐτός τῶν νοσοκό-

μων, πού ἀπλώθηκε πολύ γρήγορα σ' ὅλη τήν 'Ιταλία. Ἦταν ἕνας κοινωνικός ἀγώνας σέ επίπεδο μισθῶν καί ἐνάντια στίς ἱεραρχίες τῶν "μεγάλων γιατρῶν", πού κρατοῦν τήν ἐξουσία ἔτσι μπόρεσε νά ἐνθαρρύνει τήν ἀνάπτυξη τῆς ἐπαναστατικῆς συνείδησης. Στή Φλωρεντία ἡ γενική ἀπεργία κράτησε 32 μέρες, στή Ρώμη πιά πολύ ἄν καί δέν ἦταν γενικευμένη.

Οἱ αὐξήσεις τῶν μισθῶν πού ἀποσπᾶστηκαν ἀπό τους νοσοκόμους, δείχνουν τήν ἡττα τῆς "σύμβασης τοῦ Pandolfi"—μιὰ κοινωνική σύμβαση πού εἶχε ὑπογραφεῖ κι' ἀπ' τους συνδικαλιστές γιά νά σταθεροποιηθεῖ ἡ οἰκονομία μέ τήν μείωση τῶν μισθῶν.

Ἀπ' τήν ἄλλη μεριά ὑπῆρξε ὁλοκληρωτική ἡ ἄρνηση νά ἐπέμβει τό συνδικάτο στόν ἀγῶνα, μέ τό σλόγκαν: "Ο ἀγώνας μας δέν εἶναι ἐνάντια στους ἄρρωστους, εἶναι ἐνάντια στή κυβέρνηση καί τό συνδικάτο." Ἐγιναν συνελεύσεις σ' ἐθνική κλίμακα χωρίς καμιά μεσολάβηση (τῶν συνδικάτων).

Ἐνας ἄλλος σημαντικός ἀγώνας ἦταν αὐτός τῶν βοηθῶν στά πανεπιστήμια, πού τους ὑπερεκμεταλεύονται καί σηκώνουν ὅλο τό βάρος τοῦ πανεπιστημίου. Σχεδόν ὅλα τά πανεπιστήμια εἶχαν καταληφθεῖ κατά τήν διάρκεια τοῦ ἀγῶνα. Σ' ὀρισμένες περιπτώσεις, ἐδίωξαν μέ καρεκλιές ἀπ' τίς συγκεντρώσεις ἄτομα τοῦ ΙΚΚ—ὅταν ἤθελαν νά δώσουν ἕνα ρεφορμιστικό χαρακτήρα στόν ἀγῶνα. Ἀκόμα, πρέπει νά μιλήσουμε γιά τό κίνημα τῶν μή ἀσφαλισμένων πού πραγματοποίησαν πέρσι τόν πρῶτο τους ἀγῶνα, ὅσον ἀφορᾷ τόν προσδιορισμό τῶν ἀντιθέσεων καί τῶν μορφῶν ὀργάνωσης. ('Ιδιαίτερα στή Ρώμη καί στήν Μπολόνια). Ὁ ἀγώνας τους ἀκολουθήθηκε ἀπό μιὰ σοβαρή καταστολή μ' ἀρκετούς συντρόφους στή φυλακή.

Ἐξᾴλλου ἐμφανίστηκε ἕνα κάποιο ξύπνημα τῶν πρωτοβουλιῶν στά ἐργοστάσια. Οἱ πρῶτες ἐνδείξεις ἦταν ἡ ἐκλογή συντρόφων τῆς ἐργατικῆς αὐτονομίας, σάν ἀντιπροσώπους τῆς Alfa Romeo, καί ὁ παραγκωνισμός αὐτῶν τοῦ ΙΚΚ. Ἐγιναν ἐργατικές συνελεύσεις σέ πολλά ἐργοστάσια πού ἀπέρριπταν τά "συμβόλαια", κι' ὄχι μόνο σέ μεγάλα συγκροτήματα ὅπως ἡ Fiat καί ἡ Alfa Romeo, ἀλλά καί στά μικρά ἐργοστάσια Emilie-Romagne, παραδοσιακή ἔδρα τῶν ρεφορμιστῶν τοῦ ΙΚΚ, στό Ducati στήν Μπολόνια, στήν Fiat στήν Modere, στήν Lamborghini στό Reggio Emilia, ὅπου τά συνδικάτα ἀπωθήθηκαν καί τά συμβόλαια ἀπορρί-

φτηκαν.Οι συνελεύσεις υιοθέτησαν θέσεις έ
νάντια στις μειώσεις μισθών,των ήμερών έ
ργασίας κτλ.

Ε.— Ποιά είναι κατά την γνώμη σας ή κα-
τάσταση του 'Ελευθεριακού κινήματος και
ποιές οι προοπτικές του;

— Πρίν από την πρόταση της ανασύστασης
της USI (Συνδικαλιστική Ένωση 'Ιταλίας)
υπήρχαν πολλές τάσεις στον έλευθεριακό χώ-
ρο.Αυτή της "Rivista Anarchica" μέ τις
GAF('Ομόσπονδες 'Αναρχικές 'Ομάδες) πού
στή συνέχεια διαλύθηκαν διατηρώντας τό
περιοδικό τους.Μετά ή FAI ('Αναρχική 'Ι-
ταλική 'Ομοσπονδία) μέ μία δομή πού δέν
της έπιτρέπει την έλευθεριακή οργάνωση
στον χώρο του άγώνα,ούτε την οργάνωση ό-
λων των έλευθεριακών ομάδων πού φάνηκαν
μετά τό 1968.'Υπήρχε επίσης και ή CNLA
(Έθνική Συνομοσπονδία 'Αναρχικών Έργα-
ζομένων) πού συγκέντρωνε τις έλευθερια-
κές κομμουνιστικές οργανώσεις όπως και
ένα "πολιτικό" χώρο ομάδων πού δέν άνη-
καν σέ καμιά ομοσπονδία.

'Η CNLA είχε την πρώτη της διάσπαση
τό 1974-75 μέ την αποχώρηση βασικών πυρή-
νων της οργάνωσής της:αυτών της Νάπολης,
της Γένοβας,της Ρώμης,του Μπέργκαμο πού
όλοι ένωμένοι πάνω στή βάση της αυτονο-
μίας θέλησαν νά δημιουργήσουν μία έλευ-
θεριακή κομμουνιστική τάση μέσα στους αυ-
τόνομους για την περίπτωση πού ή CNLA θά
ανακατευότανε στό έπίσημο συνδικάτο.Εξ-
μασταν οι τελευταίοι πού έγκαταλείψαμε
την συνομοσπονδία έδω και δύο χρόνια,γι-
ατί αντιμετωπίσαμε τό ίδιο πρόβλημα. Τό
γεγονός είναι πώς τό αντιεξουσιαστικό(έ-
λευθεριακό) κίνημα είναι πολύ πλατύ, μέ
πολλές οργανωτικές δομές και χώρους.Π.χ.
μόνο στην Μπολόνια οι αναρχικοί έχουν έ-
να τυπογραφείο,ένα άτελιέ στοιχειοθεσίας,
δύο βιβλιοπωλεία,δύο ραδιοφωνικούς σταθ-
μούς και τρεις ή τέσσερις τοπικές ομάδες
...πού δείχνει δραστηριότητα τόση,όση οι
άλλες ομάδες ένωμένες έχουν αναπτύξει. Πα-
ρόλα αυτά δέν έχουν καμιά πραγματική έ-
πιρροή μέσα στους άγώνες του κινήματος,
γιατί τους λείπει ή γενική αγωνιστική
στρατηγική και ό πραγματικός κοινωνικός
προσανατολισμός...Τώρα σκοπεύουν νά φτι-
άξουν μία συνομοσπονδία αντιγράφοντας την
'Ισπανική.

Ε.— Φαίνεται πώς είστε αρκετά κριτικός,

όσον άφορά την πιθανότητα νά ξαναπαρου-
σιασθεϊ ή USI ως αναρχοσυνδικαλιστικό συν-
δικάτο.

— Για μές ή USI είναι πρώτα άπ'όλα μία
συνομοσπονδία αναρχικών ομάδων μέ έξειδι-
κευμένους στόχους.'Ακόμα δέν αναγνωρί-
ζουν την σημαντική πραγματικότητα των
πραγματικών άγώνων,της πάλης των τάξεων,
και δέν μπορούν νά βγάλουν κανένα θετικό
συμπέρασμα παίρνοντας μέρος σ'αυτούς τους
άγώνες.Μέσα στην USI δέν ύπάρχει ξεκάθα-
ρη προσέγγιση πάνω στον τρόπο πού πρέπει
νά διεξάγεται ό αναρχοσυνδικαλιστικός ά-
γώνας.'Εχουν έμφανισθεϊ τρεις μέ τέσσε-
ρις προτάσεις στις συγκεντρώσεις πού έ-
χουν κάνει αντικρούοντας τυχόν άλλες.'Απ'
την μία είναι οι παλιοί αναρχικοί πού έ-
χουν μία φορμαλιστική αντίληψη για την
USI,μέ την έννοια πώς έπρεπε νά δημιουρ-
γηθεϊ μ'έπίσημο διάταγμα.Στην τελευταία
συγκέντρωση ή έπισημοποίηση της USI ήταν
έτοιμη κι'άν δέν είχε ύάρξει ή αντίθεση
όρισμένων συντρόφων αυτή θά είχε γίνει έν
τελώς άνόητα.'Απ'την άλλη οι σύντροφοι
πού δέν πιστεύουν ούτε στον αναρχοσυνδι-
καλισμό ούτε στην USI,είναι μέσα στην USI
για νά μπορέσουν νά δημιουργήσουν μία άλ-
λη οργάνωση κι'έτσι νά τραβήξουν συντρό-
φους προς τό μέρος τους.'Υπάρχει και μία
άλλη θέση,έκείνων πού πιστεύουν εύλικρι-
νά στην USI και πού συμμετέχουν για μία
μή έξειδικευμένα,μή φορμαλιστική αναρχο-
συνδικαλιστική πρακτική.Προσπαθούν νά έ-
νώσουν μέ κάθε μέσο όλες τις ομάδες πού
συγκροτούν την USI.

'Η πρότασή μας είναι άλλη:Είμαστε ά-
ναρχικοί κι'έχουμε σχέση μέ τους συντρό-
φους,άλλά δέν πιστεύουμε ότι είναι αυτός
ό στόχος μας.'Η ανάλυση,δηλαδή,πού κάνου-
με έδω είναι ή έξης:'Η προοπτική νά ξανα-
παρουσιασθεϊ ή USI,μια κι'έχει ξεπερα-
στεϊ ιστορικά (ή αναρχοσυνδικαλιστική πα-
ράδοση σταμάτησε τό 1923-24 και δέν πρό-
κειται νά συνεχισθεϊ από την USI,γιατί οι
συμμετέχοντες μπήκαν σ'άλλα συνδικάτα)δέν
κάνει τίποτα άλλο παρά νά "σπαταλά" τις
δραστηριότητες των αναρχικών συντρόφων.
Είμαστε στό "τσάκ" νά χάσουμε πολλούς συν-
τρόφους,πού ένδιαφέρονται για την πρακ-
τική της αναρχικής θεωρίας και πού συν-
αντιοϋνται μεταξύ τους σέ διαφορετικούς
χώρους:στό φεμινισμό,στό σχολείο,στις συν-
οικίες,στους ραδιοφωνικούς σταθμούς, στα

έργοστάσια-πού είναι χώροι περισσότερο κοινωνικού παρά οικονομικού καί πού ο άναρχοσυνδικαλιστικός άγώνας άγνοεῖ. Προτιμήσαμε νά δημιουργήσουμε μιá ελευθεριακή áτμόσφαιρα μέσα στό κίνημα,ή όποία, δέν θά άνεπτύσσετο άποκλειστικά καί μόνο στό επίπεδο τών ἔστω καί άτυπων μορφών όργάνωσης τής καθημερινότητας καί καθημερινής συμπεριφοράς,καί νά δημιουργήσουμε μιá ελευθεριακή κομμουνιστική τάση μέ βάση μιá πραγματική σύγκρουση στά πλαίσια τών άγώνων.Κι'αυτού πού προσπαθοῦν νά φτιάξουν τήν USI μισοῦνται τό 'Ισπανικό πρότυπο. 'Η CNT θά μπορούσε νάχει μιá πλατύτερη διεθνή έπιρροή,έάν συμφωνούσε μέ άλλους τύπους κοινωνικῶν κινήματων:Π.χ. μέ τήν έργατική κολληκτίβα τοῦ λιμανιοῦ τής Γένοβα,πούχει τήν πλειοψηφία τών έργαζομένων κι'είναι ἔξω άπ'τήν USI-μιá ταξική κι'άγωνιστική πραγματικότητα,αυτή πού πρέπει πραγματικά νά μάς ενδιαφέρει τήν ώρα τής διεθνοποίησης τοῦ άγώνα.

Ε.— Δέν θάθελα νά τελειώσουμε χωρίς νά μοῦ μιλήσετε γιά τίς 'Ερυθρές Ταξιαρχίες. 'Ο έπίσημος τύπος ἔχει τήν τάση νά συμπεριλαμβάνει τήν ομάδα αυτή στό αυτόνομο κίνημα,καί μόνο οἱ "μυημένοι" ξέρουν τήν άνακρίβειά του.

— Οἱ 'Ερυθρές Ταξιαρχίες γεννήθηκαν σέ μητροπολιτικά κέντρα καί βασικά στό Μιλάνο.Προέρχονται άπό τό έργατικό κίνημα διáφορων έργοστασίων.Γιά μερικούς άπό τόΚ.Κ. καί γι'άλλους άπό φοιτητές καθολικής καταγωγής. 'Από τότε πού ύπάρχουν είναι μαρξιστές-λενινιστές.Γνώρισαν τρεῖς φάσεις:ή πρώτη είχε σχέση μέ τίς προοπτικές στά έργοστάσια όπου καί πρωτοπαρουσιάστηκαν μ'ένα ήμινόμιμο πρόσωπο.Είναι οἱ άρχές τοῦ 1972-73. 'Εκείνη τήν έποχή άλλες όργανώσεις,όπως ή "Lotta Continua καί ή "Potere Operaio"τίς ύποστήριζαν. 'Αμέσως μετά ήρθε ή δεύτερη φάση,αυτή τοῦ όλοκληρωτικοῦ περάσματος στήν παρανομία,μέ μιá σειρά άπαγωγών,έπιθέσεων πού κατέληγαν σέ στόχους συγκεκριμένης σημασίας καί πού σημάδεψαν ένα κίνημα όλοκληρωτικά παράνομο.

'Ητρίτη φάση άρχισε μέ τήν άπαγωγή τοῦ Moro μέ τήν όποία οἱ Ε.Τ. μόνες τους μπήκαν στό περιθώριο,χάνοντας ἔτσι μιá συμπάθεια πού θά μπορούσαν νά συγκέντρωναν άνάμεσα σέ μερικές αυτόνομες ομάδες,αυτόγκετοποιήθηκαν. 'Ετσι κι'άλλιώς στούς άγώνες στά έργοστάσια δέν είχαν ποτέ πραγματική έπιρροή,μόνο μιá άόριστη συμπά -

θεια σ'όρισμένες φάσεις,ίδιαίτερα σέ περιέργους καιρούς,όταν μπορούσαν νά παύξουν ένα όρισμένο ρόλο στούς έξαπλωνόμενους άγώνες τών μητροπόλεων.

'Η ιδεολογία τών Ε.Τ. είναι μαρξιστική-λενινιστική αλλά ούσιαστικά ρεφορμιστική. 'Επιτίθενται στό Σ.Κ. κι'όχι στό ΙΚΚ γιά τό όποιο λένε πώς είναι άπλά "Μπερλιγκουερικό" ή ρεβιζιονιστικό. 'Επιτίθενται στόν Μπερλιγκουερ κι'όχι στό ΙΚΚ.Είναι φανερό πώς κατά κάποιο τρόπο ύάρχει μιá κάποια σχέση μεταξύ τους.

'Απ'τήν άλλη μεριά ό τύπος άνάλυσης τών Ε.Τ. δέν άντιτίθεται στούς άγώνες τῶν έργαζομένων αλλά καπελλώνει τό κίνημα.

Προσπαθοῦν νά όδηγήσουν κάθε άγώνα στή "σύνθεση" ή στό πρόγραμμα τοῦ κόμματός τους,τό:"'Αγωνιστικό ΚΚ". 'Αλλά δέν πέτυχαν κανένα τους σκοπό,μόνες τους χάσαν τό σεβασμό καί τήν συμπάθεια πού μπορούσαν νά κερδίσουν άπό τήν άκτιβίστικη άποτελεσματικότητά τους-πού κι'αυτή είναι ἔτοιμη νά χαθεῖ.Χάσαν όλη τήν πολιτική έπικαιρότητα.Κι'άν σήμερα κάνουν 2-3 άποπειρες,θά πνιγοῦν μέσα σέ μιá γενική άδιαφορία.Δέν ἔχουν καν μιá πολιτική άποψη,δέν παρουσιάζουν κανένα ενδιαφέρον,ἔχουν έγκαταληφθεῖ.

Σημειώσεις.

1. PDUP:Κόμμα τής Προλεταριακής 'Ενότητας
2. 'Αρχηγός τοῦ ριζοσπαστικοῦ Κόμματος — (οῦμανιστής καί φιλελεύθερος).
- 3.Κίνημα τών 'Εργαζομένων γιά τόν Σοσιαλισμό,όμάδα πού μοιάζει μέ τήν Γαλλική "AJS-OCI"

Τό κείμενο πάρθηκε άπό τό 'Ισπανικό ελευθεριακό περιοδικό BICICLETA,πού έπίσημά νουμε έπί τή εύκαιρία ότι διώχτηκε πέρσυ τόν 'Ιούλιο άπό τό 'Ισπανικό στρατοδικεῖο γιά ένα άντιμιλιταριστικό κείμενο.

'Ο Fausto καί ό Tiberio πού ἔδωσαν τή συνέντευξη άνήκουν στίς κολληκτίβες τοῦ περιοδικοῦ Comunismo Libertario καί στό Radio alice τής Μπολόνια.Προέρχονται άπό τό 'Αναρχικό Κίνημα,πήραν μέρος στήν άνάπτυξη τοῦ αυτόνομου κινήματος τά τελευταία χρόνια,κι'ἔχουν κοινές έμπειρίες στή φυλακή (ίδιαίτερα ό Fausto) κατά τήν διάρκεια τοῦ κινήματος τοῦ 1977 καί κατά τή διάρκεια τής ύπόθεσης Moro.

Μετάφραση:Α.Α.

‘Η σύλληψη καί ἡ ἔκδοση τοῦ Φράνκο Πιπέρνο

Στίς 18 Αὐγούστου 1979, συνελήφθη στό Παρίσι ὁ Φ. Πιπέρνο, πού ἡ 'Ιταλική ἀστυνομία καταζητοῦσε ἀπό καιρό, μέ τήν κατηγορία τῆς συμμετοχῆς στίς 'Ερυθρές Ταξιαρχίες καί εἰδικότερα τῆς ἀνάμιξης στήν δολοφονία τοῦ Μόρο καί τοῦ δικαστῆ Πάλλα.

Ὁ Πιπέρνο 37 χρονῶν, δίδασκε φυσική στό πανεπιστήμιο τῆς Κοσέντζα. Ἡ πολιτική του πορεία, πού ἀρχισε τό 1958 ἀπό τήν Ὁμοσπονδία Κομμουνιστικῶν Νεολαίων, σημαδεύεται κυρίως ἀπό τό φοιτητικό καί ἐργατικό κίνημα τοῦ 1968. Ὑπῆρξε στέλεχος μαζί μέ τόν Τόνου Νέγκρι καί τόν Ὁρέστε Σκαλτσόνε (πού συνελήφθησαν γιά τήν ἴδια ὑπόθεση στήν 'Ιταλία μαζί μ' ἄλλα 20 ἄτομα) τοῦ Potere Operaio ('Εργατική 'Εξουσία), μιά ὁργάνωση πού διαλύθηκε τό 1974 καί ἀπό τήν ὁποία ἀντλεῖ τίς ρίζες τῆς ἡ "Εργατική Αὐτονομία".

Στήν πρώτη δίκη πού ἔγινε στίς 31 Αὐγούστου, τό γαλλικό δικαστήριο ἀπέρριψε τήν αἴτηση ἐκδόσεως. Ἔτσι ἡ 'Ιταλική κυβέρνηση ζήτησε ξανά τήν ἐκδόσή του ἀναφέροντας 50 περίπου καινούργιες κατηγορίες. Ἡ νέα δίκη προσδιορίστηκε στίς 19 Σεπτεμβρίου. Τελικά ἀπόφαση ἐκδόσεως βγήκε στίς 17 Ὀκτωβρίου. Ὁ Πιπέρνο ὁδηγήθηκε στή Ρώμη τήν Παρασκευή 19 Ὀκτωβρίου νωρίς τό πρωί, ἀντίθετα ἀπ' τίς συνήθειες τῶν γαλλικῶν φυλακῶν, μιά καί οἱ ἀρχές φοβήθηκαν τήν ἀπαγωγή του. Μαζύ μέ τόν Πιπέρνο ἐκδόθηκε καί ὁ Lafranco Pace.

Στή συνέχεια δημοσιεύουμε ἀποσπάσματα ἀπό τήν συνέντευξη πού ἔδωσε ὁ Πιπέρνο στήν γαλλική ἐφημερίδα Libération. Στά ἑλληνικά, ἀποσπάσματα ἀπ' αὐτήν τήν συνέντευξη ἔχουν δημοσιευθεῖ καί στό περιοδικό "ANTI"-τεῦχος 134. Στό κείμενο, οἱ ὑπογραμμίσεις εἶναι τῆς συντακτικῆς ὁμάδας.

ΕΡ: Ἀπό τίς 7 Ἀπριλίου καταζητεῖσαι στήν 'Ιταλία καί διαφεύγεις, παρόλο πού ἐσύ ὁ ἴδιος δέν θεωρεῖς τόν ἑαυτό σου «παράνομο». Γιατί σέ καταζητοῦν;

ΑΠ: «Ἐνοπλη ἐξέγερση ἐναντίον τοῦ κράτους».

ΕΡ: Τό ἔρεος πῶς στήν 'Ιταλία ἔχει γίνει ἐνοπλη ἐξέγερση ἐναντίον τοῦ κράτους;

ΑΠ: Εἶναι βασικό νά δεῖ κανεῖς πῶς φτάσαμε στήν ὑπόθεση τῆς 7 τοῦ Ἀπρίλη. Τή μέρα αὕτη ἐκδόθηκαν 22 ἐντάλματα συλλήψεως καί ἔγιναν πάνω ἀπό 100 ἔρευνες. Αὐτοί πού συνελήφθησαν καί ἐρευνήθηκαν δέν εἶχαν καμιά ὁργανωτική θέση σ' αὐτό πού ὀνομάζεται «αὐτονομία», ἐκτός ἀπό δύο ἢ τό πολύ τρία ἄτομα. Ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι εἶχαν μιά λειτουργία ἰδεολογικό-πολιτιστικοῦ τύπου, ἡ κατεῖχαν μιά σημαντική θέση, σέ μιά ὁμάδα, τό Potere Operaio ('Εργατική 'Εξουσία), πού ἔχει πάψει ἐδῶ καί χρόνια νά ὑπάρχει.

Κατά τή γνώμη μου (οἱ συλλήψεις καί οἱ ἔρευνες αὐτές) εἶχαν γιά στόχο μιά ἀναπαράσταση, ὅπως στό θέατρο. Καί γιά τήν ἀναπαράσταση αὕτη διάλεξαν τά πρόσωπα πού ταίριαζαν καλύτερα. Ὁ Τόνου Νέγκρι π.χ. προσφέρεται περισσότερο ἀπό τόν ἀρχηγό τῶν τραυματιοφορέων τῆς Πολυκλινικῆς τῆς Ρώμης, ὅπου ὑπάρχει μιά ἰσχυρή αὐτόνομη ὁμάδα. Ἄν εἶχαν συλλάβει αὐτόν καί εἶχαν ἰσχυριστεῖ πῶς εἶναι ὁ «ἐγκέφαλος», ἐδῶ καί δέκα χρόνια, τῆς 'Ιταλικῆς συνωμοσίας», κανεῖς δέν θά τοῦς πίστευε. Ἀντίθετα, τό πράγμα εἶναι πολύ πιό εὐκολο μέ τό Νέγκρι καί τοῦς ἄλλους παλιούς συντρόφους τοῦ Potere Operaio, πού δίνουν, δίκαια ἢ ἀδίκαια, τήν εἰκόνα ἀνθρώ-

Ὁ Πιπέρνο στήν Μπολώνια, τό '72 στό συνέδριο τῆς "Εργατικῆς 'Εξουσίας"

πων πού σκέφτονται καί ἀποτελοῦν μιά ἀρκετά ὁμοιογενή ὁμάδα.

Μὴν ἔχοντας ποτέ κατορθώσει νά συλλάβουν τοῦς «ταξιαρχίτες» καί νά ἀποδιοργανώσουν ἔτσι τίς 'Ερυθρές Ταξιαρχίες, ἔπρεπε νά βροῦν ἀνθρώπους στοὺς ὁποίους νά ρίξουν τήν εὐθύνη γιά ὅτι δέν πάει καλά στήν 'Ιταλία. Καί ὑπάρχουν πολλά πράγματα πού δέν δουλεύουν στήν 'Ιταλία, ὅπως π.χ. τά τηλέφωνα. Καί ἐπιπλέον ὑπάρχει ἡ βία. Βρίσκοντας ἀποδιοπομπαίους τράγους γιά ὅλα αὐτά, ὁ μηχανισμός τοῦ λιντσαρίσματος εἶναι φυσιολο-

γικός, αὐθόρμητος...

Τά λέω ὅλα αὐτά γιά νά δείξω ὡς πιό σημαντικό τό θέμα τῶν ἀποδείξεων εἶχε πολύ μικρή σημασία γιά τοῦς δικαστές. Ἐξ ἄλλου κι οἱ ἴδιοι τό ἀναγνώρισαν. Ὁ δικαστής Καλόγκερο, (πού ἐνεργεῖ τίς ἀνακρίσεις στήν Πάντοβα) σέ μιά συνέντευξη στήν Corriere della Sera δήλωσε ἀνοιχτά ὅτι σέ μιά δίκη ὅπως αὕτη οἱ ἀποδείξεις δέν ἔχουν ἰδιαίτερη σημασία. Γιατί αὐτό πού ἔχει σημασία εἶναι ὁ κίνδυνος πού ἀπειλεῖ τήν κοινωνία, ἡ ἐξέγερση ἐναντίον τοῦ κράτους.

ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

— 4. 'Ιταλία —

ΕΡ: Έχω την εντύπωση ότι στην 'Ιταλία η αντίδραση στις συλλήψεις της 7 'Απριλίου δεν ήταν στο ύψος των περιστάσεων. Τό γεγονός ότι οι συλληφθέντες κατηγορήθηκαν για συμμετοχή στην υπόθεση Μόρο, πιστεύω ότι είναι μία από τις αιτίες. Όμως, και οι σχέσεις των Έρυθρων Ταξιαρχιών με την Αυτόνομία δεν ήταν καθαρές. Στη διάρκεια της υπόθεσης Μόρο υπήρχαν τὰ πολιτικά κόμματα, πού θυσίασαν τὸ Μόρο, καθώς και οί Έρυθρές Ταξιαρχίες πού έκαναν τὸ ἴδιο. Στη μέση υπήρξε αὐτὸ πού ονομάστηκε «παράταξη τῆς συνδιαλλαγῆς», γύρω ἀπὸ τοὺς σοσιαλιστές, ὀρισμένους καθολικούς καὶ τοὺς ἀριστεριστές τῆς *Lotta Continua*. Οἱ αὐτόνομοι τί θέση εἶχαν;

ΑΠ: Κατὰ τὴ γνώμη μου ὅλες οἱ συνιστώσες τῆς αὐτονομίας εἶχαν μίαν ἀρνητική ἀντίδραση στὴν ἀπαγωγή τοῦ Μόρο. Όλοι, χωρὶς ἐξαίρεση, καταδίκασαν καθαρὰ τὴν ἐκτέλεσή του. Γεγονός πού κάνει ἀκόμα πιὸ παράλογες τὶς κατηγορίες πού διατυπώθηκαν στὶς 7 'Απριλίου.

ΕΡ: Καὶ τὴν ἀπαγωγή τὴν ἴδια;

ΑΠ: Δὲν υπήρξε κανεὶς πού νὰ πει: «'Α! τί ωραία ἀπαγωγή»!

Υπῆρξαν ἄνθρωποι πού εἶπαν: «Εἶναι καταστροφή, μιά ἐνέργεια τελειῶς τρελή, πού μπορεῖ νὰ ἔχει πολὺ ἀρνητικές συνέπειες». Καὶ ἄλλοι πού εἶπαν: «Τώρα πού ἡ ἀπαγωγή εἶναι γεγονός, τὸ μόνο πού μένει εἶναι νὰ ἐπιδιώξουμε νὰ σώσουμε τὴ ζωὴ τοῦ Μόρο. Τὸ νὰ σωθεῖ ἡ ζωὴ τοῦ Μόρο, σημαίνει νὰ κερδιθεῖ μιά πολιτικὴ μάχη».

ΕΡ: Πίστευες ὅτι θὰ σκότωναν τὸ Μόρο;

ΑΠ: Τὸ φοβόμουν ἀπὸ τὰ μέσα 'Απριλίου καὶ μετὰ. Πίστευα ὅτι θὰ ἦταν δραματικό, γιὰ τὴν ἰταλικὴ κατάσταση, καὶ ὅτι, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἂν ὁ Μόρο ἐλευθερωνόταν θὰ βρισκόμασταν σὲ μιά κατάσταση ἐντελῶς καινούρια.

ΕΡ: Όμως ἐγινε τὸ ἀντίθετο.

ΑΠ: Ναι, καὶ γιὰ τὴν κοινὴ γνώμη, ἦταν φοβερὴ ἡ αἴσθηση τῆς ἀνώφελης δολοφονίας. Καὶ τὸ γεγονός ὅτι σκότωσαν τὸ

Μόρο ἐπειδὴ δὲν ἐγινε δεκτὴ ἡ ἀπελευθέρωση τῶν κρατουμένων φάνηκε σὰν μιά ἰδιωτικὴ υπόθεση, πού δὲν ἀφορούσε παρά μόνο δυὸ μικρές μειοψηφίες, τὸ κράτος καὶ τὶς Έρυθρές Ταξιαρχίες.

Τοποθετώντας τὴν υπόθεση Μόρο σὸ ἐπίκεντρο τοῦ κατηγορητηρίου τῆς 7 'Απριλίου, οἱ ἀνακριτικές ἀρχές προκάλεσαν ἓνα τεράστιο σόκ. Γιατί τὸ θέμα δὲν ἦταν πλέον τὸ *Potere Operaio* ἢ τὰ βιβλία τοῦ Νέγκρι ἢ οἱ συγκεντρώσεις τοῦ Σκαλτσόνε, ἀλλὰ ἓνα γεγονός πού ἀποτελεῖ γιὰ τὴν ἰταλικὴ κοινωνία πραγματικό τραῦμα. Ἡ ἀπομόνωση ἦταν γενικὴ, ἀκόμα καὶ μέσα σὸ κίνημα καὶ μετὰξὺ τῶν φίλων πού εἴχαμε σὸ ΚΚΙ καὶ σὸ ΣΚΙ.

ΕΡ: Ὑστερα ἀπὸ τὶς κατηγορίες πού διατυπώθηκαν στὶς 7 'Απριλίου, ἐγιναν ἀποκαλύψεις σχετικὰ μὲ τὴν προσωπικὴ σου συμμετοχὴ στὴ διάρκεια τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ Μόρο, σ' αὐτὸ πού χαρακτηρίστηκε «παράταξη τῆς συνδιαλλαγῆς». Ποιὸς ἦταν ὁ συγκεκριμένος σου ρόλος στὶς προσπάθειες τῶν σοσιαλιστῶν νὰ σώσουν τὴ ζωὴ τοῦ Μόρο;

ΑΠ: Ὑστερα ἀπὸ τὶς 20 'Απριλίου, σὲ μιά στιγμή πού τὰ πράγματα ἐδειχναν τελειῶς μπλοκαρισμένα, οἱ σοσιαλιστές ζήτησαν νὰ μέ συναντήσουν. Πῆγα... Οἱ σοσιαλιστές εἶχαν τὴν πεποίθηση ὅτι οἱ Έρυθρές Ταξιαρχίες ἦταν ἐν μέρει συνδεδεμένες μὲ μυστικές ὑπηρεσίες. Ἐγὼ τὴν υπόθεση αὐτὴ οὔτε πού τὴν ἀντιμετώπιζα. Κατὰ κάποιο τρόπο εἴμαστε ἡ ἴδια γενιά καὶ μεγαλώσαμε μαζί: οἱ τρομοκρατικὲς ὁργανώσεις γεννήθηκαν παράλληλα μὲ τὶς ὁμάδες τῆς ἀκρας ἀριστεράς. Οἱ Έρυθρές Ταξιαρχίες π.χ. δημιουργήθηκαν στὶς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ 1970, ταυτόχρονα μὲ τὸ *Potere Operaio*, καὶ ἰσχυροποιήθηκαν ὅταν ἀρχισε ἡ κρίση τῶν ὁμάδων τῆς ἀκρας ἀριστεράς. Μιά σειρά ἄνθρωποι προσχώρησαν στὶς ἐνοπλές ὁμάδες. Εἶναι λοιπὸν φυσικὸ νὰ γνωρίζουμε τὸν Κούρτσιο καὶ τὸν Μορούτσι. Τoὺς ἔχω δεῖ καὶ τοὺς ἔχω μιλήσει. Δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω πῶς ὅτι ἔκαναν ἢ ἔλεγαν προερχόμενοι ἀπὸ μυστικὲς ὑπηρεσίες. Ἄν κάποιος, πού τὸν γνωρίζω καλὰ, ἀποφασίσει νὰ προχωρήσει σὲ μιά ἐνοπλὴ ὁργάνωση, μπορῶ νὰ σκεφτῶ ὅτι εἶναι παλῶς, δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω ὅτι πληρώνεται ἀπὸ τοὺς Ρώσους ἢ τοὺς Ἀμερικάνους.

ΕΡ: Ἄς ἀφήσουμε κατὰ μέρος τὶς κατηγορίες πού ἀφοροῦν τὴν υπόθεση Μόρο. Όμως οἱ κατηγορούμενοι τῆς 7 'Απριλίου δὲν εἶναι μόνο ἡρεμοὶ διανοούμενοι ἢ ἀθῶες περισσότερες.

ΑΠ: Οἱ σύντροφοι πού ἔχουν συλληφθεῖ δὲν εἶναι φυσικὰ ἄνθρωποι πού ἔχουν περάσει ὅλα τοὺς τὰ χρόνια στὶς βιβλιοθήκες ἀποκρυπτογραφώντας παλιὰ χειρόγραφα, ἀλλὰ ἄνθρωποι πού βρέθηκαν σὸ ἐπίκεντρο τῆς πολιτικῆς πάλης. Αὐτὸ πού ὑποστηρίζουμε εἶναι ὅτι τὰ γεγονότα γιὰ τὰ ὁποῖα τοὺς κατηγοροῦν δὲν ὑπάρχουν ἢ ὅτι δὲν εἶναι αὐτοὶ υπεύθυνοι. Καὶ ὅτι οἱ δικαστὲς κατασκεύασαν τὴν υπόθεση γιὰ νὰ δώσουν μιά συνωμοτικὴ ἐρμηνεία τῶν ἀγώνων στὴν Ἰταλία.

Αὐτὸ πού διακυβεύεται εἶναι ἡ δυνατό-

Ὁ Πιπέρνο, μετὰ τὴν ἔκδοσή του, σὸ ἀεροδρόμιο τῆς Ρώμης

τητα νά μετασχηματίσουμε τὰ πράγματα. Οἱ σύντροφοι πού κατηγοροῦνται, μαζί μέ ὄλους ὄσους δούλεψαν γιά τήν «παράταξη τῆς συνδιαλλαγῆς», ἐκπροσωποῦν τή ζωή. Καί ἡ ζωή, ὅπως ξέρεis, ἐπιζητᾷ ὀρισμένες φορές τή βίαιη δράση, ἢ τήν παράνομη δράση. Ἀλλά ἐκπροσωποῦν τή ζωή καί τήν ἐλπίδα στό μέτρο πού ἀναλαμβάνουν τίς ἐυθύνας τους.

Ἄν ὁ Σκαλτσόνε ἔλεγε: «ἐγώ σ' ὅλη μου τή ζωή πῆγαίνα στήν ἐκκλησία», θά ἦταν κάπως παράξενο. Ἀντίθετα λέει «ἐπιθυμία μου εἶναι ἡ ἐξέγερση». Καί πιστεύω ὅτι πρέπει νά πούμε ὅτι, ὅπως καί χιλιάδες ἄλλοι, ἔχουμε ἐπιθυμήσει τήν ἐξέγερση. Τήν ἐπιθυμοῦμε, ὅπως ἐπιθυμοῦμε τή ζωή, σάν δυνατότητα νά ζήσουμε καλύτερα. Ἰσως νά ἔχουμε κάνει λάθος, ἴσως ὄχι. Ὅμως, κανεῖς δέν μπορεῖ νά μᾶς κατηγορήσει γιά τίς ἐπιθυμίες μας σέ μιά κοινωνία πού δέν κα-

τορθώνει νά πραγματοποιήσῃ καμιά ἐπιθυμία.

ΕΡ: Πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, σέ μιά συνέντευξή σου πού δημοσιεύτηκε στήν Ἱταλία ἀπὸ τὴ Lotta Continua, ἔλεγες ὅτι γιά σένα τὸ πρόβλημα δέν εἶναι ἡ κατάκτηση τῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ ἡ ἀμυνα ἀπέναντι στήν ἐξουσία. Ἐξακολουθεῖς νὰ τὸ πιστεύεις;

ΑΠ: Δέν ὑποστήριζα αὐτὴ τὴν ἀποψη πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια. Ἐδῶ καὶ ἀρκετὸν καιρὸ ὅμως, πιστεύω ὅτι τὸ πρόβλημα δέν εἶναι τόσο ἡ κατάκτηση τῆς ἐξουσίας, ὥστε νά χρησιμοποιηθεῖ γιά καλοὺς σκοποὺς, ὅσο ἡ προσπάθεια νά περιοριστεῖ σταδιακὰ ἡ σφαῖρα ἐπιρροῆς τῆς ἐξουσίας.

Αἰσθάνομαι ἀρκετὰ κοντὰ σ' αὐτὸ πού ἔλεγε ὁ Λένιν γὰρ τὸ μαρσὸν τοῦ κράτους, ἀλλὰ ἐπίσης ἐνδιαφέρομαι προσωπικὰ καὶ ἰδεολογικὰ, γιά τὴ φιλελεύθερη δημοκρατικὴ παράδοση πού ἔχει μιά κάποια σημα-

σία στήν Ἱταλία. Πιστεύω ὅτι πρέπει νά ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στὸν αὐθορμητισμὸ τῶν κοινωνικῶν ὑποκειμένων. Δέν εἶναι ἀλήθεια π.χ. ὅτι οἱ νέοι πού δέν θέλουν νά πᾶνε στὸ ἐργοστάσιο, δέν θέλουν καθόλου νά δουλέψουν. Γιά τὰ πράγματα πού τοὺς ἀρέσουν, δουλεύουν.

Αὐτές εἶναι καὶ μερικές ἀπὸ τίς αἰτίες τῆς ρῆξης μας μέ τοὺς κομμουνιστές. Αὐτοὶ πιστεύουν ὅτι ὅσο πῖο προγραμματισμένο εἶναι κάτι, τόσο τὸ καλύτερο. Αὐτὴ ἡ ἰδέα τοῦ ὀργανικοῦ κράτους πού τὰ ἔχει ἤδη προβλέψει ὅλα, πού τὰ ξέρεi ὅλα, εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο αὐτοῦ πού πιστεύω. Γιά μένα οἱ διαφορές, πού δέν εἶναι τὸ ἴδιο μέ τίς ἀνισότητες, ἔχουν μεγάλη σημασία. Ὅχι ὅπως αὐτὴ ἡ ἀπωθητικὴ εἰκόνα τοῦ κινεζικοῦ πληθους, ὁμοιόμορφα ντυμένου, ὅπου ὅλοι εἶναι «ἴσοι».

ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

— 5. Μεξικό —

Τὸ ἐλευθεριακὸ κίνημα στὸ Μεξικὸ

Στὸ διάστημα πού μεσολαβεῖ ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνα ἕως τὸ 1930 ὁ ἀναρχισμὸς ἐπηρέασε κατὰ τρόπο καθοριστικὸ τὰ κοινωνικὰ κινήματα τοῦ μεξικάνικου λαοῦ. Οἱ ἐλευθεριακές ἐπιδράσεις φαίνονται στίς ἀπεργίες, στίς καταλήψεις γῆς καί στὸ κίνημα τοῦ Ζαπάτα, ὅπου μέ τὴν κραυγὴ "Γῆ καὶ Ἐλευθερία" καί μέ τὰ ὅπλα στὸ χέρι προώθησαν τὴν πρῶτη ριζοσπαστικὴ ἔκφραση τῆς μεξικανικῆς ἐπανάστασης. Βέβαια, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν τὴν μόνιμη καταπίεση, τὰ λάθη τακτικῆς, τὴν συγκρότηση τοῦ κράτους καί τὴν κάμψη τοῦ κοινωνικοῦ κινήματος, ὁ ἀναρχισμὸς χάνει τὴν δύναμη πού εἶχε μέχρι τὸ 1932.

Ἦδη τὸ 1941 δημιουργεῖται ἡ Μεξικανικὴ Ἀναρχικὴ Ὁμοσπονδία (FAM) ἡ ὁποία λόγω τῆς εὐκαιριακῆς δραστηριότητος, σταδιακὰ περιθωριοποιεῖται. Ἡ παρουσία της θά εἶναι ἐλάχιστη ἐκτός ἀπὸ τὴν ἐπίδραση πού ἔσκησε τὴν δεκαετία 1950-60 στίς ἀγροτικές κομμουνες τοῦ Nyasit καί τῆς πόλης τοῦ Μεξικού.

Τὸ 1968 ξεσπᾷ στὸ Μεξικὸ τὸ λαϊκὸ φοιτητικὸ κίνημα. Λόγω τοῦ αὐθόρμητου χαρακτῆρα του καί τῆς ἀμεσης δράσης πού υἱοθετεῖ, πλημμυρίζει βίαια τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα. Ἐκατὸ χιλιάδες μεξικανῶν καταλαμβάνουν τοὺς δρόμους, τίς γειτονίες, τίς ἀγορές καί συγκροτοὺν τὴν...ἀπειθαρχία τους.

Τότε, μπροστὰ σέ τέτοια ἐπίθεση, ἡ κυβέρνηση καταφεύγει στήν γενικευμένη βία: διαλύει διαδηλώσεις, φυλακίζει, καταλαμβάνει γειτονιές καί πανεπιστήμια, μέχρι τὸν τελικὸ σφαγιασμὸ στήν πολυπληθῆ συγκέντρωση τῆς 2ης Ὀκτώβρη, στήν πλατεῖα τῶν Τριῶν Πολιτισμῶν.

Παρ' ὅλο πού κάτω ἀπὸ διαφορὲς ὀπτικές τὸ κίνημα τοῦ 1968 εἶχε ἐλευθεριακὰ χαρακτηριστικά, ἡ ἐπίδραση τῶν λίγων ὑπαρκτῶν, ἀληθινῶν ἀναρχικῶν γκρούπ ὑπῆρξε ἐλάχιστη.

Τὸ 1970 ἡ FAM ἀναγγέλει, δίνοντας ἀρκετὴ δημοσιότητα καί μέ γκρούπ σκορπισμένα στὴ χώρα τὴν "Ἀνασυγκρότηση". Μέ τὸν ἐρχομὸ νεαρῶν συντρόφων ἡ "Ἀνασυγκρότηση" περνᾷ μιά περίοδο ἀναγέννησης. Μεταξὺ τοῦ 1973 κ' 74 ἡ FAM μετέχει σέ διάφορους ἐργατικούς ἀγῶνες καί συνδέεται ἀκόμη μέ τοὺς ἀγροτικούς ἀγῶνες. Ἄν λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας τὴν πραγματοποιημένη δραστηριότητα, ἡ FAM στάθηκε ἀνίκανη νά ἀπομοιώσει τὰ ἐλευθεριακὰ γκρούπ πού ξεφύτρωσαν. Παρ' ὅλο πού ἡ FAM εἶχε μιά σταθερὴ ζωὴ γιά ἓνα διάστημα, ἡ βαρὺτητά της ὑπῆρξε ἐλάχιστη στὸ περιεχόμενο τῶν ταξικῶν ἀγῶνων.

Ἰσως τὸ πῶς σημαντικὸ ἦταν ἡ πρόσφατη ἐμφάνιση ἀρκετῶν ἐλευθεριακῶν γκρούπ, τὰ ὁποῖα μολονότι δέν αὐτοσποκालοῦνται ἀναρχικά, ἔχουν καθαρὲς ἀντιεξουσιαστικές τάσεις. Ἔτσι, στὸν φοιτητικὸ χώρο ξεκίνησαν διαφορὲς καὶ ἐνδιαφέρουσες διαδικασίες γιά ἐλευθεριακὲς κολλεκτίβες: ἡ Ἀρχιτεκτονικὴ σχολὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου προὔδει ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια μιά διαδικασία αὐτοδιεύθυνσης ἡ ὁποία παρ'

ὅλη τὴν ἀντίδραση καί τὴν ἐχθρική ἀντιμετώπιση ἐπιβιώνει. Στὴν σχολὴ τῶν μηχανικῶν ξέσπασε τὸ 1976 μιά βίαιη ἀπεργία πού ξεπέρασε κατὰ πολὺ κάθε νόμιμο ὄριο. Ἀκόμη ὑπῆρξαν δουλειές καθαρῆς προπαγάνδας στίς σχολές ἀνθρωπολογίας, κτηνιατρικῆς, φιλοσοφίας κλπ.

Ἀπὸ ἄλλη πλευρά, κάτω ἀπὸ ἄλλη ὀπτικὴ τὸ '75-'76 ἐμφανίστηκε ἓνα γκρούπ τὸ CINE COOPERATIVO NACIONAL (Συνεργατικὸς Περιθωριακὸς Κινηματογράφος) τοῦ ὁποῖου ἓνα σημεῖο τικὸ τμῆμα ἔχει ἀρχὲς καθαρὰ συμβουλευτικές κι' ἓνα ἄλλο ἀναρχοσυνδικαλιστικές. Ἐπίσης στήν ἐπιχείρηση ὠτομοτοῦ "Spicer" 650 ἐργάτες προώθησαν τὴν ἀμεση δρᾶση καί τὴν περιφερειακὴ ἀμεση δημοκρατία. Ἡ κινητοποίηση στήν "Ξεῖρα" πέτυχε νά δραστηριοποιήσῃ χίλιους ἐργάτες. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἐργοδοσία καί τὸ κράτος συνέτριψαν τὴν πρωτοβουλία.

Μετά ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἀγῶνων γιά τὴν αὐτονομία του, τὸ ἐργατικὸ κίνημα σήμερα βρίσκει ἀντιμέτωπο σέ μιά διαιδικασία παλινδρόμησης, διαδικασία πού χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν παθητικότητα τῆς πλειονότητας τῶν ἀνεξάρτητων συνδικατῶν. Παρ' ὅλη τὴν κατάσταση αὐτὴ ὑπάρχουν μερικὰ συνδικάτα πού διατηροῦν τὸν αὐθεντικὸ τους χαρακτῆρα καί ἐπηρεάζουν πλεονεκτήματα ἐργατικές μάζες οἱ ὁποῖες μέ τὴ σειρά τους πιέζουν συνεχῶς τὴν συνδικαλιστικὴ γραφειοκρατία.

Σήμερα, τὸ βασικὸ πρόβλημα πού ἀντιμετωπίζουν οἱ μεξικανοὶ ἐπαναστάτες, εἶναι τῆς ἀπουσίας καί τῆς ἐλάχιστης ἐστῶ συγκρότησης.

Αὐτὸ φάνηκε στίς ὥρες τῆς καταπίεσης ὅπου δέν ὑπῆρξε ἀπάντηση: γιά παράδειγμα, μετὰ τὸ '77 καί '78 τὸ Δημοκρατικὸ Πανεπιστημιακὸ Κίνημα τῆς Oaxaca ἀνέπτυξε μιά ἀξιόλογη αὐτονομη πρακτικὴ, πού συνδέθηκε μέ τοὺς ἀγρότες τῆς περιοχῆς. Μόλις ἐκδηλώνεται ἡ κρατικὴ καταστολὴ τὸ κίνημα διαλύεται: μέ μιά ἐνδεχόμενη ἀλληλεγγύη οἱ συνέπειες θά ἦταν διαφορετικές. Τὸν Δεκέμβρη τοῦ '78 ἐγένετο μιά συνάντηση μέ θέμα τὴ συγκρότηση τῶν ἐλευθεριακῶν ὁμάδων καί κολλεκτίβων στὸ Μεξικὸ. Μὲ ἀφορμὴ αὐτὴ τὴν συνάντηση δημιουργήθηκε μιά συντονιστικὴ ἐπιτροπὴ πού ἐξέδωσε κι' ἓνα φυλλάδιο. Ὅμως αὐτὴ ἡ προσπάθεια μπλοκαρίστηκε ἀπὸ τίς πραγματικές δυσκολίες, πού εἶχαν, οἱ ἐργαζόμενοι πού συνεργάζονταν. Τώρα καί μέ πρὶν συγκεκριμένες βάσεις ξεκινάει μιά καινούργια διαδικασία ἐργασίας.

Σὺν προσωρινὸ συμπέρασμα, ἀξίζει νά ἐπισημάνουμε ὅτι τὸ ἐλευθεριακὸ κίνημα ἀναπτύχθηκε ἀξιοσημεῖωτα τὰ τελευταῖα χρόνια, ἤδη ὑπάρχουν ὁμάδες, ἐκδόσεις καί σημαντικὴ δρᾶση.

Τὸ νέο ἐλευθεριακὸ κίνημα τοῦ Μεξικοῦ βρίσκεται σέ κρίσιμο σημεῖο ἀκριβῶς ἐξαιτίας τῆς ζωτικότητάς του: πρέπει νά ξεπεράσῃ τὴν χαλαρότητα καί νά ἐξαπλωθεῖ σέ κοινωνικὸ ἐπίπεδο μέ τὴν δυνατότητα ν' ἀποκτήσῃ ἓνα ἐπιδοφόρο δυναμικὸ.

Μετάφραση: Ε.Λ.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΟΥ ΝΑ ΜΗΝ ΕΙΝΑΙ ΦΥΛΑΚΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Η καταστολή είναι έμφυτη στην εμπορευματική κοινωνία-την κοινωνία όπου ο άνθρωπος δεν είναι παρά μία άφρησμένη μονάδα, ανταλλάξιμη ποσότητα, προορισμένη να καταναλώνεται στις κοινωνικές σχέσεις. Αύτη η πορεία κοινωνικοποίησης υποσκάπτεται από την παράλληλη ύπαρξη ενός κοινωνικού κινήματος- της άρνησης της-εμπραχτης ή μη εμπραχτης. Οι θεσμοί της αστυνομίας και των δικαστηρίων αντανακλούν αυτήν την ίδια την ύπαρξη κοινωνικού κινήματος και συγκροτούνται με σημείο αναφοράς τό περιμάντρωμα και την καταστολή του.

Όταν αυτό τό κοινωνικό κίνημα, ή ανταρσία ή διασκορπισμένη στην κοινωνία, δείχνει ότι μπορεί και θέλει να έξελιχθεί και να αυτοοργανωθεί σε επαναστατικό κίνημα, απαιτώντας την απόλυτη έλευθερία αυτοκαθορισμού των ανθρώπων, έρχεται ή αποκλειστική τους ώρα.

Αύτη είναι ή μόνη σχέση και ή τελευταία πού έχει να αντιπαρατάξει ή κοινωνία του εμπορεύματος σε "κείνους" πού θέλουν να την ξεπεράσουν και να δημιουργήσουν τόν κόσμο τους έξω απ'αυτήν, άμεσα, χωρίς την διαμεσολάβησή της... ή πού φαίνονται να κάνουν κάτι τέτοιο συμμετέχοντας άπλά σε δραστηριότητες πού δεν έλέγχονται, όπως στην περίπτωση αυτών πού συνεληφθηκαν στην "Αγ. Βαρβάρα" και στά έκτροπα στις 9 Αυγούστου.

Από αυτήν την άποψη ή σύλληψη των άναρχικών Φίλιππα και Σοφίας Κουρίτση περιέχει όρισμένα στοιχεία πού προαναγγέλουν τις συλλήψεις πού ακολουθήσαν πληροφωρώντας έμμεσα για την συστηματοποίηση τους. Οι δύο τελευταίοι-καταδικασμένοι σε 9 και 5 χρόνια φυλάκιση για υποθετικές μολότωφ-μέ την "τρομοκρατική ιδιότητά τους" τοποθετήθηκαν επικεφαλής της κατασκευής από ειδικούς αστυνομικούς και άρθρογράφους του μεροκάματου, έτσι κι'άλλιως, μιας συγκεκριμένης εικόνας για τό επαναστατικό κίνημα (είκόνα πού κάτι "Κυριακές της δημοσιογραφίας" έφτανε μέχρι τό θέαμα). Όλοκληρωμένη αύτη ή εικόνα από τις συλλήψεις των "μολοτωφόρων" της "Αγ. Βαρβάρας" (πού τους εμφάνισαν για να εύνουχίσουν την πλατεία συμμετοχή κόσμου στά έκτροπα) αποκαλύπτει την άπλοποιητική-μπακαλίστικη λογική, πού μόνο ένα κράτος έχει τό προτέρημα να κατέχει: θεαματικά απομόνωση τόν άναρχικό από ένα κίνημα και τις πραγματικές προοπτικές του άποσκαπώντας μέσα απ'αυτόν τόν διαχωρισμό να συσκοτίσει την καθολική δυνατότητα του επαναστατικού κινήματος, να του στερήσει τό δικό του πρόσωπο, να τό διαστρεβλώσει και να τό "έξαφανίσει" μέσα στην δημοκρατική ρουτίνα. "Αν ή βία έχει τυπικά κάτι τό παράλογο μέσα της όπαραλογισμός της γίνεται ούσιαστικός μόνο απ'την μεριά του κράτους, μόνο όσο μιλάει για'αυτήν ή έμφορματική κοινωνία, γιατί ή ρουτίνα και ή γενικευμένη παθητικότητα και άδιαφορία είναι ή μοναδική συνθήκη της-στην όποία αποθεώνεται κάθε μορφή έξουσίας. Ειςάλλως ή βία αύτη, είναι όρμη, ή ίδια όρμη πού κατοικεί μέσα στους ανθρώπους για αυτοπραγμάτωση και αυτοδημιουργία, για ζωντανή συμμετοχή. Είναι ή επαναστατική βία πού στρέφεται μόνο έάντια στην κοινωνία των διαχωρισμών και γίνεται κατ'αυτόν τόν τρόπο φιλολογική." Απ'αυτήν την όπτική γωνία ή Έξουσία άντέδρασε σωστά απομονώνοντας τόν επαναστάτη άκριβώς από κείνον τόν χώρο μέσα στον όποιο επαναστατεί για να υπάρξει-τόν χώρο της κοινωνικής επανάστασης όλων εκείνων πού επιθυμούν να πάρουν τις τύχες τους στά χέρια τους. Κι'είναι ο βασικός στόχος αύτης της κοινωνίας και της καταστολής της ν'αποκρύψει ότι ή κοινωνική επανάσταση είναι καθημερινή υπόθεση του καθένα είναι ή επιθυμία πού άπαγορεύτηκε, για να γίνει ή ζωή ιδιοκτησία του κεφαλαίου και του κράτους.

"Αν ή έξουσία πήρε τόν πρώτο γύρο είναι γιατί βρισκότανε σε θέση ίσχυος άπέναντι σ'ένα κίνημα πού βρίσκεται ακόμα στά σπάργανα κι'έτσι μπορεί σε να καθορίσει τους κανόνες του παιχνιδιού. Τρομακτικά πολύτιμη ήτανε και είναι ή σύμπραξη εκείνων πού επιβιώνουν σάν πολιτικοί έρπαισμοί με τό να επιδίδονται στην ειδική πολιτική αυτοαποβλάκωση κράζοντας τό φετιχό δημοκρατία να άποκαταστήσει την φιλόανθρωπη κοινωνική τάξη γεμισμένη με δλους εκείνους πού "έτυχε να είναι διαφορετικοί απ'τό πρωτότυπο".

Ός άναρχικοί δηλώνουμε: ότι ή κρατική καταστολή είναι ή αστυνομική βία σχεδιοποιημένη για να γενικεύει τό πνίξιμο της ύποτακτικότητας άνατροπή της κοινωνίας του εμπορεύματος, ότι αύτη ή ίδια ύπαρξη του κράτους δεν μπορεί παρά να συνεπάγεται θεσμοθέτηση της γενικευμένης καταστολής.

Η αστυνομική καταστολή δεν είναι παρά ή καθημερινή, τοπική καταστολή πού δαπανά ή κοινωνία απ'τους θεσμούς της για να πειθαρχεί τά ανθρώπινα όργανά της, συσσωρευμένη σε τέτοιο βαθμό ώστε να έκδηλώνεται σε θέαμα τρομοκρατίας πού προσωρινά μπορεί να βρίσκει και να άναπαράγει τό άφωνο, "άμήχανο" κοινό του.

ΚΑΤΩ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ

Βγάζοντας μία φωνή αντίστασης και αγανάκτησης ενάντια στην καθημερινή ύσπεδωσή μας, καταγγέλλουμε τις απάνθρωπες και έξοντωτικές συνθήκες κράτησής μας στην προσπάθειά μας να σπάσουμε το μύθο του σωφρονισμού που έχει δημιουργήσει η εξουσία, το κράτος και τ' άφεντικά για τις φυλακές και να ξεφύγουμε από την απομόνωση που σκόπιμα και ύπουλα μās έχουν ρίξει.

Τό παραμύθι του σωφρονισμού μας σαν ανθρώπων "έπικίνδυνων για την κοινωνία" έχει πιά ξεφτίσει. Γιατί δεν είναι τίποτε άλλο από το πρόσχημα που χρησιμοποιούν για να μās έπιβληθούν και να μās μετατρέψουν σε ρομπότ που θά έκτελούμε χωρίς την παραμικρή αντίρρηση τις διαταγές τους.

Ανέκαθεν τά άφεντικά και η κοινωνία τους κάλυπταν τά έγκλήματά τους μέσα από ψεύτικα και ζαχαρωμένα λόγια. Όμως τό ψέμμα και η ύποκρισία αρχίζουν να καταρρέουν. Οι φωνές άπελπισίας ενός συγκρατούμενου μας που τά ξημερώματα της 26/7/79 ξυλοκοπήθη - κε μέσα στο θάλαμό του άπ' όλους τους φύλακες-γιατί κατά την ύπηρεσία διατάραξε την ήσυχία μέ τις "ύστερικές" φωνές του-είναι ένα άπό τά πολλά περιστατικά που γίνονται πύσω άπό την βιτρίνα της ψευτοελευθέρης και ύποκριτικής κοινωνίας μέ την ήθελημένη άγνοια και κάλυψή της. Ένα περιστατικό όμως που μās θυμίζει πολλά προηγούμενα-ένδειχτικά της έξαθλίωσης που μās έχουν έπιβάλλει-όπως τό συνηθισμένο και σχεδόν καθημερινό, κλείσιμο συγκρατούμενων μας στά πειθαρχεία, τό βίαιο και έξαναγκαστικό πρωινό ξύπνημα συνοδευόμενο μέ ύποχρεωτική προσευχή, τό φαγητό που δεν κάνει ούτε για σκύλους, την ταπεινωτική συμπεριφορά και την έξευτελιστική μεταχείριση άπό τους φύλακες, τόν ύποχρεωτικό έκκλησιασμό κάθε Κυριακή, τό ύποχρεωτικό κούρεμα και ακόμα την έλλειψη μίδς στοιχειώδους ίατρικής φροντίδας, την ολοκληρωτική απομόνωση που μās έχουν έπιβάλλει άπό την κοινωνία, λογοκρίνοντας την άλληλογραφία μας, άπαγορεύοντας τις τηλεφωνικές συνδιαλέξεις και έπιτρέποντας έπισκεπτήριο μόνο στους συγγενείς πρώτου βαθμού που γίνεται κι αυτό πίσω άπό διαχωριστικά σύρματα. Και για όσους δεν τά άνέχονται όλα αυτά, ύπάρχουν οι δικαστικές διώξεις, τό ξύλο και η άπειλή κλείσιμου στο ψυχιατρείο ή στις φυλακές της Κέρκυρας, που έγινε πραγματικότητα στο πρόσφατο παρελθόν για αρκετούς συγκρατούμενούς μας.

Όμως η καταπίεση και η τρομοκρατία είναι άνύκανη να μās λυγίσει. Η αντίστασή μας δέ θά πάψει όσο τό κράτος και η εξουσία μās στερούν τό δικαίωμα να ζούμε, όσο η ζωή μας έχει χάσει κάθε ανθρώπινη αξία και διδασια. Η ύπόθεσή μας είναι ύπόθεση κάθε έλεύθερου ανθρώπου. Είναι ύπόθεση της γενικότερης πάλης ενάντια στην κρατική τρομοκρατία και τους καταπιεστικούς θεσμούς της καπιταλιστικής κοινωνίας.

Όμάδα Κρατουμένων Γ.Κ.Α. (Σωφρονιστικού Καταστήματος Άνηλίκων) Κορυδαλλού.

Αύγουστος '79

ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΚΥΡΙΤΣΗ

"Αν η υπόθεση Κυρίτση γι-
ά την δικαιοσύνη έχει λή-
ξει, για μᾶς θά λήξει μόνο
μέ την απελευθέρωση του
Φίλιππα και της Σοφίας Κυ-
ρίτση.

Τό 'Ιστορικό

Στίς 23 καί 24 Μαρτίου 1978, έξαπολύεται
ἀπ' τήν ἀσφάλεια μιᾶ ἄνευ προηγουμένου ἐ-
πιχείρηση τρομοκράτησης μέ σκοπό νά βρε-
θοῦν πάση θυσίᾳ "τρομοκράτες" ὥστε νά δη-
μιουργηθοῦν οἱ ἀπαραίτητες ἐντυπώσεις γι-
ά τήν ψήφιση-μέσα στίς ἐπόμενες μέρες -
τοῦ τρομοκρατικοῦ νόμου ἀπ' τή Βουλή. Μέσα
σ' αὐτό τό κλίμα κρατικῆς τρομοκρατίας ἡ
ἀστυνομία ἐρευνᾷ τά σπύτια ὁκτώ συντρό-
φων καί συλλαμβάνει περίπου δώδεκα ἀναρ-
χικούς στά σπύτια τους, στό δρόμο, σέ ζαχα-
ροπλαστεῖα ἢ ἐστιατόρια καί τοὺς κρατᾷ
1-2 μέρες στήν ἀσφάλεια ἀνακρίνοντάς τους
γιά τήν βόμβα πού ἔρριξαν οἱ φασίστες
στόν κινηματογράφο "ΕΛΛΗ" καί γιά ἓνα σω-
ρό ἄλλες ἐνέργειες πού ἀπ' τή φύση τους ἀ-
ποκλείουν κάθε ἀνάμιξη ἀναρχικῶν.

Ἐπίσης στίς 23 Μαρτίου ἡ ἀσφάλεια ἐ-
ρευνᾷ τό σπύτι τοῦ Ν. Παπαδοπούλη, βρίσκει
ἓνα βιβλίο τό THE ANARCHIST COOKBOOK καί
ὁδηγεῖται στό σπύτι τοῦ Φίλιππα καί τῆς
Σοφίας Κυρίτση, μιᾶ καί ὁ Παπαδοπούλης ἰ-
σχυρίζεται ὅτι σ' αὐτούς ἀνῆκε τό βιβλίο.
Ἐκεῖ, καί ἐνῶ ὁ Φίλιππος καί ἡ Σοφία ἀ-
πουσίαζαν, ἡ ἀσφάλεια ἀνακαλύπτει πετρέ-
λαιο, βενζίνη καί μερικά στουσιά-πράγματα
δηλαδή πού μποροῦν νά βρεθοῦν στό σπύτι
τοῦ καθένα. Τήν ἴδια μέρα ἡ ἀστυνομία ἰ-
σχυρίζεται πώς ἀνακάλυψε τό ἀπόγευμα (με-
τά δηλαδή ἀπό ἕξη ὁλόκληρες ὥρες) 8 ἔτοι-
μα κοκτέηλ Μολότωφ σέ κοινόχρηστο χῶρο
τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Παπαδοπούλη. Ὁ τελευταῖ-
ος στήν κατάθεσή του προκειμένου νά ξε-
μπλέξει ἀπ' τήν σαθρή "κατασκευή" δέν δι-
στάζει νά ἰσχυριστεῖ πώς τίς 8 Μολότωφ
τοῦ τίς ἔφεραν ὁ Φίλιππος κι' ἡ Σοφία Κυ-
ρίτση καί προσπαθεῖ νά μετατρέψει τήν ἀ-
πλή γνωριμία του μέ ὀρισμένους ἀναρχι-
κούς σέ πληροφορίες γιά τήν ἐξαγορά τῆς
δικιᾶς του κράτησης. Ἡ ἀνταμοιβή δέν εἶ-
χε γι' αὐτόν τό ἀναμενόμενο ἀντίκρουσμα. Με-
ρικούς μήνες ἀργότερα καταδικάζεται σέ 3
χρόνια φυλακή λόγω μεταμέλειας καί ἐπει-

δή οἱ... σημαντικές πληροφορίες του φαί-
νεται νά ἐκτιμῆθηκαν μιᾶς καί μόνης χρή-
σης.

Ὡστόσο μ' αὐτά τά στοιχεῖα δηλαδή τήν
κατάθεση τοῦ ἀλαφροῦσκιωτου Παπαδοπούλη,
λύγα καύσιμα καί μερικές ἄδειες μπουκάλει-
ς πού βρέθηκαν στό σπύτι τοῦ Φίλιππα τῆς
Σοφίας Κυρίτση ἐνῶ ἀπουσίαζαν οἱ ἔνοικοί
του καί 8 Μολότωφ σ' ἓνα ὑπόγειο πού θά
μποροῦσε νά μπεῖ ὁ ὁποιοσδήποτε περαστι-
κός, ὁ Φίλιππος καί ἡ Σοφία συλλαμβάνοντα
στίς 24 Μαρτίου στή Θεσσαλονίκη καί πα-
ραπέμπονται στόν ἀνακριτή μέ τίς κατηγο-
ρίες τῆς κατασκευῆς, κατοχῆς, μεταφορᾶς καί
διανομῆς ἐκρηκτικῶν ὑλῶν εἰς τρίτους, ἄτο-
μα ἢ ὁμάδες, καί προφυλακίζονται.

Ὁ τύπος μέ πηχυαίους τίτλους χαρακ-
τηρίζει τοὺς δύο συντρόφους βομβιστές καί
τρομοκράτες καί δίνει μεγάλη ἔκταση στά
ἀναρχικά ἔντυπα καί βιβλία πού βρέθηκαν
σπύτι τους, προλειαίνοντας τό ἔδαφος γιά
τό τρομοκρατικό νομοσχέδιο πού τιμωρεῖ
τήν παρότρυνση καί τήν ἐγκωμίαση κάθε
πράξης πού διασαλεύει τήν τάξη πούχουν
ἐπιβάλλει τά ἀφεντικά. Ἀκόμα ἀναγορεύει
τίς "Μολότωφ"-τό κατεξοχήν μέσο αὐτοᾶμυ-
νας τοῦ ἀπλοῦ διαδηλωτῆ-σέ ἐκρηκτικά καί
ὄπλα προσιτά μόνο στοὺς εἰδικά ἐκπαιδευ-
μένους τρομοκράτες, κάτω πού λύγους μήνες
ἀργότερα θά ἐπικυρωθεῖ μέ τήν αἰτιολόγη-
ση τῆς καταδύκης τῶν δύο ἀναρχικῶν ἀπό
τήν δικαιοσύνη. Παράλληλα, δικαιοσύνη καί
τύπος ἀφήνουν νά ἐννοηθεῖ πώς οἱ ταξικές
διαμάχες εἶναι διαμάχες πού διακανονίζον-
ται μεταξύ κράτους καί τρομοκρατῶν στίς
ὁποῖες καμμιᾶ δουλειά δέν ἔχουν νά ἀνα-
μειγνύονται οἱ ἀπλοὶ πολῖτες.

Ἡ Δίκη

Ἀπ' τήν μέρα πού προφυλακίστηκαν μέχρι
τόν Σεπτέμβρη τοῦ '78 ὁ Φίλιππος καί ἡ
Σοφία Κυρίτση βρίσκονται ἀντίστοιχα στίς
φυλακές Αἰγίνας καί στίς Γυναικεῖς φυ-
λακές Κορυδαλλοῦ.

Στό πρῶτο δεκαήμερο τοῦ Σεπτέμβρη ὁ Φί-
λιππος καί ἡ Σοφία δικάζονται στό πεν-
ταμελές ἐφετεῖο. Τό ἴδιο δικαστήριο λίγο
πρίν καταδικάζει τόν Γ. Σκανδάλη σέ φυ-
λάκιση 5 χρόνων γιά συμμετοχή σέ... ἀνύ-
παρκτη τρομοκρατικὴ ὁμάδα, ἐφαρμόζοντας,
γιά πρώτη φορά τόν τρομοκρατικό νόμο.

Στό δικαστήριο οἱ δύο σύντροφοι δέν
δέχονται νά τοὺς ὑπερασπίσει δικηγόρος
καί οἱ δικαστές τους διορίζουν αὐτεπάγ-
γελτα γιά νά τοὺς ὑπερασπίσει τόν συνή-
γορο τοῦ οὐσιαστικά ἀντιδικοῦ τους Πα-
παδοπούλη(!)

ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΚΥΡΙΤΣΗ

"Ετσι ο Φίλιππος και η Σοφία καταδικάζονται σέ 9 και 5 χρόνια φυλακή αντί στοιχα, ενώ ο ανεύθυνος Παπαδοπούλης σέ φυλάκιση 3 χρόνων. Αξίζει νά σημειωθεί πώς οι φασίστες για τίς ίδιες κατηγορίες καταδικάστηκαν σέ ποινές, τό πολύ μέχρι 13 μήνες. Οι δύο συντρόφοι υποβάλανε αίτηση για άναίρεση τής δίκης.

Μέχρι στή συναυλία στό Σπόρτιγκ

Τήν εποχή πού ο εργάτης, αγωνιστής και συνδικαλιστής Γ. Σερύφης άθωνόταν μέ τήν συμπράσταση ενός πλατιού φάσματος δημοκρατικών δυνάμεων, μιá σ υ ν ο μ ω σ ί α σ ι ω π ή ς είχε έξαπολυθεί σχετικά μέ τήν σκευωρία σέ βάρος τών άναρχικών συντρόφων μας. Πολιτικοί, νομικοί και δημοσιογράφοι ξέροντας πολύ καλά πώς δέν θά τούς έπιτρεπόταν νά έχουν κανένα όφελος αν επένδυαν σέ μιá τέτοια υπόθεση προτίμησαν μέ τήν... σοφία πού τούς διακρίνει νά σιωπήσουν.

Ο Φίλιππος και η Σοφία Κυρίτση στά κείμενά τους έπεσήμαναν τόσο τήν συνομωσία σιωπής έναντίον τους, όσο και τήν προοπτική νά ξεπεραστεί αυτή, επιβάλλοντας στους πάντες νά πάρουν θέση και νά μιλήσουν πάνω σέ επαναστατική βάση, άφου τό ζήτημα τών δύο συντρόφων θά είχε ήδη τεθεί στήν ήμερήσια διάταξη:

"Αρνούμαστε νά δεχτοῦμε τόν οζκτο όποιουδήποτε, έ-κεῖνο πού θέλουμε εἶναι νά ἀναλάβει ό καθένας τίς εὐθύνες του..."

Φίλιππος και Σοφία Κυρίτση - τση, κείμενο δεύτερης άπεργίας πείνας. 18-1-79

"Οί έφημερίδες κρύβουν τό γεγονός τοῦ βασανισμού μέχρις έξοντώσεως τοῦ Γ. Σκανδάλη, όπως ακριβώς έκρυψαν τό άλσχος τής δικής μας καταδίκης παίρνοντας μέ τή θέση τους στή δίκη Σερύφη συγχωροχάρτι για τίς μέχρι τότε και τίς μετέπειτα άποκρύψεις γεγονότων, πλαστογραφίες και διαστρεβλώσεις."

Φίλιππος Κυρίτσης, κείμενο τρίτης άπεργίας πείνας. 12-3-79 Κλειστές φυλακές Αἴγινας.

Η αίτηση για τήν άναίρεση τής δίκης προσδιορίστηκε νά συζητηθεί στόν "Αρειο Πάγο" στίς 31 Μαρτίου. Έντωμεταξύ ο Φίλιππος και η Σοφία Κυρίτση κήρυξαν στίς 18-1-79 για δεύτερη φορά άπεργία πείνας, (πρώτη άπεργία πείνας στίς 2-11-78) διαμαρτυρόμενοι τόσο για τήν σκευωρία σέ βάρος τους όσο και για τίς άθλιες συν -

*Il Rivista
Anarchica
16 giugno 1979*

Come la gramigna, l'anarchismo attecchisce su qualsiasi terreno, resiste alle difficoltà e alle avversità, estende le sue radici dando vita a una rete di piante ciascuna autonoma ed autosufficiente, ma nel contempo collegata alle altre. Si contano a decine i paesi in cui operano gli anarchici, dal Sud-America all'Europa, dall'Asia all'Australia.

Nella foto: una veduta dello stadio coperto di Atene, il 21 marzo scorso, durante un meeting di solidarietà con due compagni arrestati, al quale hanno preso parte oltre diecimila persone.

ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΚΥΡΙΤΣΗ

θήκες διαβύωσής τους στύς φυλακές μέ άποτέλεσμα νά μεταφερθεῦ ὁ Φίλιππας Κυρίτσης στό νοσοκομεῖο τῶν φυλακῶν Κορυδαλλοῦ καί νά σταματήσῃ τήν άπεργία πείνας περίπου μιά βδομάδα μετά, κάτω άπό κλίμα συνεχῶν άπειλῶν. Έκεῖνες περίπου τύς μέρες σταμάτησε τήν άπεργία πείνας καί ἡ Σοφία. Ένα μήνα μετά ὁ Φίλιππας καί ἡ Σοφία Κυρίτση θά ξεκινήσουν μιά καινούργια άπεργία πείνας ένῶ παράλληλα θά έτοιμάζεται μιά πρώτη καμπάνια πληροφόρησης καί άλληλεγγύης.

Ἡ συναυλία στό Σπόρτιγκ

Ἡ καμπάνια συμπαράστασης κορυφώθηκε μέ τήν συναυλία πού έγινε στό γήπεδο Σπόρτιγκ στύς 21 Μαρτίου, ὅπου διαβάστηκε καί μενο μέ τύς θέσεις τῶν άναρχικῶν πύου στήν κρατική καταστολή καί στήν ύπόθεση Κυρίτση. Στή συνέχεια τραγούδησε ὁ Διονύ-

σης Σαββόπουλος.

Περίπου ὀκτώ χιλιάδες άτομα-μέσα κι' έξω άπ'τό γήπεδο-τόνισαν μέ τήν παρουσί-α τους τήν προοπτική τῆς ὀργάνωσης/έπα-νεμφάνισης τοῦ έπαναστατικοῦ κινήματος.

Γιά ὅποιον λόγο κι'άν συγκεντρώθηκε ὁ κόσμος στό Σπόρτιγκ, εἴτε δηλαδή γιά νά άκούσει τόν Σαββόπουλο εἴτε γιατί ένδια-φερόταν γιά τήν ύπόθεση Κυρίτση καί τήν έναντίωση στήν κρατική καταστολή, ἡ σημασία τῆς παρουσίας του δέν μειώνεται. Στή πρώτη περίπτωση, έκτός άπ'τά τραγούδια, ὁ συγκεκριμένος κόσμος πού εἶχε έρθει κατά πρώτο λόγο γιά τόν Σαββόπουλο, άκουσε ὀρι-σμένες άπόψεις καί ὀρισμένα γεγονότα γιά τά ὅποια δέν ἤξερε σχεδόν τίποτα καί πού μᾶς ένδιέφερε νά τά μάθει. Ἀντίθετα άπ'ὅτι συμβαίνει σέ παρόμοιες περιπτώσεις μέ τύς μελαγχολικές συγκεντρώσεις τῶν άρ-στεριστῶν στά θέατρα ὅπου συγκεντρώνον-ται άνθρωποι πού ξέρουν έκ τῶν προτέ-ρων τί θά λεχθεῦ καί πού άκοῦν πράγμα-τα πού τοῦς εἶναι ἤδη γνωστά. Στή δεύτερη περίπτωση, έγινε σ' ὅλους φανερό πώς ύπάρ-χουν χιλιάδες άνθρωποι πού ένδιαφέρονται γιά τήν έναντίωση, τόσο στήν κρατική τρο-μοκρατία τοῦ κεφάλαιου ὅσο καί στήν ἰδε-ολογία της. Αυτό πού άπομένει εἶναι ν'άρ-χίσει αὐτός ὁ κόσμος νά ἔχει δραστηριό-τες καί νά τύς ὀργανώνει.

Μετά τό τέλος τῆς συναυλίας, ἡ άστυνο-

свободата без социализъм е привилегия и неправда,
социализъм без свобода значи робство и варварщина

НАШ ПЪТ

МЕСЕЧНО СПИСАНИЕ, ОСНОВАНО В 1952 ГОД

NOTRE ROUTE revue mensuelle bulgare

OUR ROAD bulgarian monthly review

ГОДИШЕН АБОНАМЕНТ:

30 фр. фр. 15 д. м.

или 10 щатски дол.

EDITOR: AL. BONEFF

P. O. Box A 586

SYDNEY South 2000

N.S.W. AUSTRALIA

III СЕРИЯ, ГОДИНА 28 ОКТОМВРИ 1979 OCTOMBRE 1979 ANNEE 28, SERIE III № 7/8

КАМБОДЖА, ЦЕНТРАФРИКА.....

- ПРЕСТЪПНОСТ, ЛИНЧЕВСТВО, БЕЗОТГОВОР-
НОСТ В ЕДИН ГНИЛ СВЯТ.....

Пресата, радмото, телевизията в западния свят изнасят всекид-
невно потресяващи факти за чудовищното масово обезлюдяване, на-
което е жертва камбоджкия нещастен народ. Хуманитарни органи-
зации отправят сърцераздиращи апели за на-различна помощ.
Никой не може да остане безчувствен, че не може да се каже, че
тази кампания високо човечна не изключва известна заинтере-
суваност. Очевидно е, че се търси вината за това човекоизстребле-
ние да се стовари само - и не без основание - на бол-
шевизма в азиатските му разновидности.

Такива явления не са изключение в този гнил свят - както
на Изток, тъй и на Запад. Най-пресни са разкритите злодеяния на
Союза. Неговото леко детрониране чрез пряката военна намеса
на Франция поставя един голям и основен въпрос:

ИМА ЛИ НАЧИН ДА СЕ СПРАТ МАСОВИТЕ ЗЛОДЕЯНИЯ В ЕДИН ИЛИ ДРУ-
ГА СТРАНА? КАКВО ПРАВЯТ ЗА ТОВА, НАПРИМЕР, ОН И РАЗНИТЕ МУ КОМИ-
ТЕТИ?

СОФИЯ

ФИЛИП

Гърция.

МЛАДЕЖТЕ АНАРХИСТИ

СОФИЯ И ФИЛИП КИРИТСИ

-ИЗКУПИТЕЛНА ЖЕРТВА НА

ГРЪККАТА "ДЕМОКРАТИЧЕС

КА" РЕАКЦИЯ.

След-полковникова "де-
мократична" Гърция, която
запази и продължава да
покровителствува на по-
ставите им: полицията от
миналия режим, има нужда от претексти, за да обоснове репресивни-
те мерки против твърдите се и прогресивната младеж и влезе в
крак с либералната западна демокрация. Тя като цялата лява
опозиция, както в "свения" и много хрисима и благоразумна, трябва
да се намерят хора от други среди, които да послужат за изкупва-
телни жертви и оправдаят прокарването на анти-терористичните за

FREE GREEK ANARCHISTS

On March 21, a meeting of 12,000 took place in Athens in solidarity with the imprisoned anarchists Philippos and Sophia Kyrites who were condemned to nine and six years respectively for alleged possession of molotov 'cocktails'. They have been in jail since March 1978. The week before the Greek Parliament passed and voted a particularly harsh anti-'terrorist' Bill which was used against the Kyrites' to be 'an example to avoid'. They have both been on hunger strikes twice in protest against the unreasonable sentence.

During the same period, practically a pogrom was launched against the Greek anarchists including continual harassment, house searching and twenty arrests. This was the second wave of repression since October 18, 1977, when many anarchists were arrested and imprisoned with no reason given.

The Kyrites' solidarity meeting was organised by a committee re-grouped for this purpose. Despite the harshly unfriendly conditions, they succeeded in posting several different well printed posters throughout the city.

It was the mass circulation socialist 'Eleftherotipia' Daily (second largest in

Greece) that estimated there were 12,000 participants at the meeting, 6,000 inside the stadium and just as many outside. A number of banners were displayed in the hall. The Social Revolution can neither be Murdered nor Imprisoned; Communism and Freedom; That is Anarchy. As long as the State needs Blood that means there still are Human Beings alive and struggling.

At the end of the demonstration some people clashed with the police, breaking store windows. During this clash a jewellery shop was raided by some with the intention of using the procured merchandise to help finance the needs of the imprisoned fighters. One hundred arrests were made. The following day another demo took place and more arrests were made. Four supporters were sentenced to between 2½ and 3½ years. They have appealed but in the meantime they sit in jail.

If you are interested in aiding the Greek Libertarian movement in its difficulties, monies can be sent to the Libertarian Socialist Organisation, P.O. Box 223, Broadway, Brisbane or direct to Diethris Bibliothiki Delphon 2, Athina T.T. 144, Greece. If you want further information or copies of this leaflet contact the L.S.O.

*Παράκληση από ευκαταφύγετους στην Αυστραλία σχετικά με την υπόθεση Κυρίτη

μία μέ άφορηή ά σ ή μ α ν τ α έπεισόδια στην όδο Πατησίων συνέλαβε γύρω στά έκατό άτομα μέ κριτήρια πού θύμισαν τίς μέρες του Νοεμβρη του '73(Μακρυά μαλλιά, έμφάνιση, ύποπτες κινήσεις στη θέα των Μ.Α.Τ.). Απ' αυτούς τούς έκατό παραπέμφθηκαν για νά δικαστούν στο αυτόφωρο οί άναρχικοί κι έπαναστάτες σύντροφοί μας, Γ. Γιόκαρης, Άλ. Μανέλλης, Δημ. Βεργιαννάκης, μαζί μέ τούς συντρόφους Παν. Δρύβα και Πατρ. Άργυράκη πού συνελήφθησαν τήν έπομένη μέρα σέ άκόμα πιο άσήμαντα έπεισόδια. Οί σύντροφοί μας παραπέμφθηκαν νά δικαστούν έπειδή άκριβώς ήταν γνωστές στην άσφάλεια οί άπόψεις τους και ή πρακτική τους, έπειδή άκριβώς ήταν γνωστή ή έμπρακτη κριτική πού άσκοούσαν στην έμπορευματική-θεαματική κοινωνία. Η δημοσιότητα πού πήραν τά έπεισόδια ήταν άντιστρόφως άνάλογη μέ τήν βαρύτητά τους, μέ φανερό σκοπό νά έμφανιστεί και συγχρόνως νά περιοριστεί ή δυνατότητα του έπαναστατικού κινήματος στον "τσαμπουκά" μέ τήν άστυνομία και στις δέκα σπασμένες βιτρίνες, δέκα μύζερων έμπόρων.

Στή δίκη, ένω κανένας μάρτυρας κατηγορίας δέν κατέθεσε κάτι συγκεκριμένο σέ βάρος κανενός κατηγορούμενου και άφου ό βασιικός μάρτυρας άστυφύλακας των Μ.Α.Τ. Σπ. Φωτάκης έπεσε σέ σωρεία άντιφάσεων, μέχρι του σημείου, όταν ρωτήθηκε ποιός εί- ναι ό Βεργιαννάκης νά δείξει τόν Μανέλλη(!), τό δικαστήριο δέχτηκε τήν ένοχή τους για όλες τίς κατηγορίες και καταδίκασε τούς Γ. Γιόκαρη, Άλ. Μανέλλη και Δημ. Βεργιαννάκη σέ 2,5 χρόνια φυλακή, τόν Πατρ. Άργυράκη τόν θεώρησε ένοχο χωρίς όμως νά του έπιβάλει ποινή έπειδή ήταν άνήλικος και τόν Παν. Δρύβα σέ 3,5 χρόνια φυλακή, γιατί μεταξύ των άλλων θεωρήθηκε όπλο ένα διακοσμητικό άλυσσισδάκι βάρους μερικων γραμμαρίων πού είχε μαζί του...

Μπροστά σ' αυτή τήν κατάσταση πολλοί σύντροφοι πού βρίσκονταν εκεί διέκοψαν

τήν συνεδρίαση φωνάζοντας τά συνθήματα : ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΔΕΝ ΣΩΖΟΥΝ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ και ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ και προχώρησαν άπειλητικά προς τά έδρανα των δικαστών, οί ό- τοίτοι κατατρομαγμένοι έφυγαν, δείχνον- τας έτσι τήν προοπτική νά γίνει τό άκροατήριο ό κριτής τής δικαιοσύνης.

Η έφεση του Παν. Δρύβα έκδικάστηκε πολύ γρήγορα και ό Δρύβας άπαλλάχτηκε από κάθε κατηγορία και άποφυλακίστηκε. Στίς 29 Ιουνίου έκδικάστηκε ή έφεση των Γ. Γιόκαρη, Άλ. Μανέλλη και Δημ. Βεργιαννάκη πού βρίσκονταν άπ' τόν Μάρτη στις φυλακές Αϊ-γυνας και άνηλίκων Κορυδαλλού. Τό έφετείο δέχτηκε μερικές άπ' τίς κατηγορίες πού είχε δεχτεί και τό πρωτοδικείο, και τούς μείωσε τήν ποινή σέ έξη μήνες φυλακή. Στο τέλος Αύγουστου ένα "παράξενο" έπεισόδιο (Έαφνική διαμαρτυρία κάποιου κρατούμενου στο προαύλιο των φυλακών για τίς συνθη- κες κράτησής του) είχε σαν άποτέλεσμα τό βασανισμό του Γ. Σκανδάλη στις φυλακές Αϊ-

ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΚΥΡΙΤΣΗ

γυνας (Ευλοδαρμούς και κρέμασμα στον σταυρό) και στην συνέχεια μερικές διαδρομές στις Πειθαρχικές φυλακές Κέρκυρας και φυσικά στο νοσοκομείο των φυλακών Κορυδαλλού. Με άφορη τό ίδιο έπειστικό μεταφέρονται στην Κέρκυρα ο Γ. Γιόκαρης ο "ποινικός" Θ. Τσουβαλάκης και δύο-τρείς ακόμα κρατούμενοι. Παράλληλα ο Φίλιππος Κυρίτσης ξεκινάει για πολλοστή φορά άπεργία πείνας για συμπάρασταση στον Γ. Σκανδάλη και στους άλλους κρατούμενους που μεταφέρθηκαν στην Κέρκυρα και με αίτημα τη μεταγωγή του στις φυλακές Κορυδαλλού όπου θα μπορεί να βλέπει την Σοφία.

Στις 22 Σεπτέμβρη λήγουν οι ποινές των Γ. Γιόκαρη, Αλ. Μανέλλη και Δημ. Βεργιαννάκη και άποφυλακίζονται.

Στις 20 Οχτώβρη για άλλη μία φορά άναβλήθηκε η συζήτηση για την άναίρεση της δίκης του Φίλιππα και της Σοφίας Κυρίτση.

**51 μέρες άπεργία πείνας στη φυλακή
του άναρχικού Φίλιππα Κυρίτση:
ΟΣΟΙ ΣΙΩΠΟΥΝ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΟΙ**

Στις 20 Νοεμβρίου ο "Άρειος Πάγος άπορρίπτει την αίτηση για την άναίρεση της δίκης του Φίλιππα και της Σοφίας Κυρίτση. Την ίδια έποχή μεθοδεύεται η ψυχιατρική έξδντωση της Σοφίας Κυρίτση. "Ήδη άπ' την άρχή της φυλάκισής της, της άπαγορεύουν την άνάγνωση έντύπων έπαναστατικού περιεχομένου, της άπαγορεύουν την άλληλογραφία και τά έπισκεπτήρια με τον Φίλιππα και τελικά άντιμετωπίζουν τις διαμαρτυρίες της χορηγώντας της ήρεμιστικά και ύπνωτικά χάπια, των όποιων άύξάνουν προοδευτικά την δόση! κι' όλα αυτά καταστρατηγώντας ώμά τους ίδιους τους νόμους τους-τόσο τον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας όσο και τον Σωφρονιστικό Κώδικα. Ή χορήγηση των χαπιών δημιούργησε στην Σοφία Κυρίτση έπικίνδυνες ψυχοσωμα

treatment. Solitary confinement is very usual, as well as. As a result of this, several laws have been passed since 1975 and 1976.

A rally to support the Kyritses'

Greece

Arrests

On March 21, a meeting of 12,000 took place in Athens in solidarity with the imprisoned anarchists Philippos and Sophia Kyritses who were condemned to nine and six years respectively for alleged possession of molotov 'cocktails'. They have been in jail since March 1978. The week before the Greek Parliament passed and voted a particularly harsh anti-terrorist Bill which was used against the Kyritses' to be 'an example to avoid'. They have both been on hunger strikes twice in pro-

test against the unreasonable sentence.

During the same period, practically a pogrom was launched against the Greek anarchists including continual harassment, house searching and twenty arrests. This was the second wave of repression since October 18, 1977, when many anarchists were arrested and imprisoned for no reason. The hysterical anti-anarchist witch hunt launched by the press, politicians and the State, like in other countries, never gained public sympathy or found a positive response on the part of Greek citizens.

The Kyritses' solidarity meeting was organized by a committee re-grouped for this purpose. Despite the harshly unfriendly conditions, they succeeded in posting several different well printed posters throughout the city.

DEMO

At the end of the demonstration some people clashed with the police, breaking store windows. One hundred arrests were made. The following day another demo took place and more arrests were made. Four supporters were sentenced to between 2½ and 3½ years. They have appealed but in the meantime they sit in jail.

(For more information from Greece write: Diethnis Bibliothiki, Delphon 2, Athina T.T. 144, Greece.)

"OPEN ROAD" - Καναδάς

See Franco article page 15

τικές διαταραχές και έθισμό.

"Έτσι, στις 24 Νοεμβρίου ο Φίλιππος Κυρίτσης άρχίζει την έκτη άπεργία πείνας έχοντας τά έξης αίτήματα:

α) Νά σταματήσει η ψυχοσωματική έξδντωση της Σοφίας Κυρίτση και νά διακοπεί προσωρινά η φυλάκισή της για λόγους άνηκέστου βλάβης.

β) Νά μεταφερθεί ο Φίλιππος Κυρίτσης στις φυλακές Κορυδαλλού ώστε νά μπορεί νά έχει τά νόμιμα-σύμφωνα με τον Σωφρονιστικό Κώδικα-δύο έπισκεπτήρια τον μήνα με την Σοφία.

γ) Νά πραγματοποιείται έλεύθερα η άλληλογραφία μεταξύ του Φίλιππα και της Σοφίας Κυρίτση, όπως όρίζει ο Σωφρονιστικός Κώδικας.

Παράλληλα μία καινούργια καμπάνια άλληλεγγύης έξαπολύεται και δεκάδες ψηφίσματα άπαιτούν την άμεση άπελευθέρωση του Φίλιππα και της Σοφίας Κυρίτση, έρχόμενα νά προστεθούν στα ψηφίσματα: του Σωματείου των Λιθογράφων, τό όμόφωνο της Γενικής Συνέλευσης του Μαθηματικού θεσσαλονίκης, της σχολής κινηματογράφου Σταυράκου, της ΑΣΕΤΕ κá, ποΰχαν βγει κατά την διάρκεια της τρίτης άπεργίας πείνας των δύο συντρόφων τον Μάρτη του '79. Ψηφίσματα άπό την Ίταλία, την Ίσπανία, τη

ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΚΥΡΙΤΣΗ

Πορτογαλία, τήν Γαλλία, τήν 'Αγγλία, τήν Δ. Γερμανία, τήν Σουηδία, τήν Αυστραλία, τίσ ΗΠΑ, ψήφισμα από 52 έκδοτικούς οίλους στην 'Ελλάδα, κοινό δμόφωνο ψήφισμα τών Γενικών Συνελεύσεων Χημικού, Φυσικού, Γεωλογικού, 'Ιατρικής. Στο δμόφωνο αυτό ψήφισμα, οί ριζοσπαστικοποιημένοι απ' τίσ καταλήψεις φοιτητές μεταξύ άλλων αναφέρουν: "...Καταγγέλλουμε τήν μεθοδευμένη δολοφονία, πού επιχειρεῖ τό κράτος, τό 'Υπουργείο Δικαιοσύνης καί ἡ διεύθυνση τών φυλακῶν Κορυδαλλοῦ σέ βάρος τοῦ ἀναρχικοῦ φυλακισμένου Φίλιππα Κυρίτση.

...Καλοῦμε κάθε ἐλεύθερο ἄνθρωπο, ἀνεξαρτήτως πολιτικῆς τοποθέτησης ἢ ὄχι, νά μήν ἐπιτρέψει στά γουρούνια τοῦ κράτους νά δολοφονήσουν καί μάλιστα ἀπροκάλυπτα τούς ἀναρχικούς φυλακισμένους Φίλιππα καί Σοφία Κυρίτση. Νά μήν ἐπιτρέψει τήν ἀδιαφορία καί τήν συνομοσία σιωπῆς πού ὑπάρχει. "Ὅσοι σιωποῦν θά εἶναι συνένοχοι τῆς ἐπικείμενης δολοφονίας τους.

Οἱ Γενικές Συνελεύσεις Χημικού, Φυσικού, Γεωλογικού καί 'Ιατρικής, ψηφίζουν γιά τήν ἄμεση ἀπελευθέρωση τοῦ Φίλιππα καί τῆς Σοφίας Κυρίτση γιά λόγους ἀνηκέστου βλάβης τῆς υγείας τους.

Ψηφίζουν γιά τήν ἀπελευθέρωση ὅλων τών πολιτικῶν κρατούμενων."

"Ὅταν ὁ Φίλιππος Κυρίτσης ἔκλεισε τήν 6η βδομάδα ἀπεργίας πείνας κι' ἄρχισαν νά ἐκφράζονται φόβοι γιά τήν ζωή του, ὁ ὑπουργός Δικαιοσύνης Γ. Σταμάτης δηλώνει: "...Ἄν σταματήσει ἡ ἀπεργία τό αἷτημα τοῦ Κυρίτση θά γύνει δεκτό μέσα σέ τέσσερις μέρες. Τό κράτος δέν θά κάνει τίποτε, κάτω ἀπό τό καθεστώς βίας." (sic). 'Ὅστόσο μιά περίπου βδομάδα μετά, τό Σάββατο 12 γενάρη ὁ ἴδιος ὑπουργός ἀναγκάζεται νά ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ!

"Ἄν σήμερα χαρακτηρίζονται τρομοκράτες καί ρύχνονται στίς φυλακές ὁ Φίλιππος καί ἡ Σοφία Κυρίτση-ἄνθρωποι πού πιστεύουν στήν συλλογική ἐπαναστατική βία ἐνάντια στήν τάξη ποῦχουν ἐπιβάλλει τ' ἀφεντικά, αὐριο ὁ καθένας μας θά μπορεῖ νά βρῖσκεται στή θέση τους.

Μετὰ ἀπ' αὐτό ὁ Φίλιππος σταματᾷ τήν ἀπεργία πείνας. Παράλληλα ὁ ὑπουργός ὑποσχέθηκε ἀνεπίσημα, νά μήν ξαναπάει στίς φυλακές τῆς Κέρκυρας ὁ Γ. Σκανδάλης.

Ἡ ὁργάνωση τῆς ὑποστήριξης στοὺς ἀναρχικούς Φίλιππα καί Σοφία Κυρίτση εἶναι ἡ ὁργάνωση τῆς ἀμυνᾶς μας, εἶναι ὑπόθεση ὅλων ὅσων ἀπαιτοῦν νά πάρουν τίσ τύχες τους στά δικὰ τους χέρια.

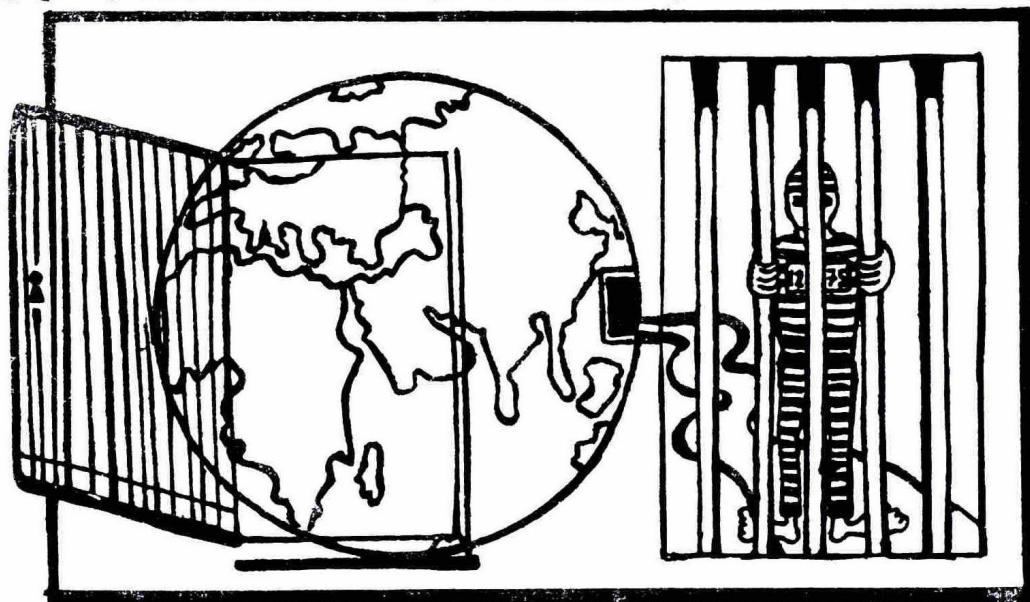
Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΕΙΝΑΙ Η

προσέλευσε ὁ Φίλιππος Κυρίτσης ἔκλεισε τήν 6η βδομάδα ἀπεργίας πείνας κι' ἄρχισαν νά ἐκφράζονται φόβοι γιά τήν ζωή του, ὁ ὑπουργός Δικαιοσύνης Γ. Σταμάτης δηλώνει: "...Ἄν σταματήσει ἡ ἀπεργία τό αἷτημα τοῦ Κυρίτση θά γύνει δεκτό μέσα σέ τέσσερις μέρες. Τό κράτος δέν θά κάνει τίποτε, κάτω ἀπό τό καθεστώς βίας." (sic). 'Ὅστόσο μιά περίπου βδομάδα μετά, τό Σάββατο 12 γενάρη ὁ ἴδιος ὑπουργός ἀναγκάζεται νά ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ!

Μετὰ ἀπ' αὐτό ὁ Φίλιππος σταματᾷ τήν ἀπεργία πείνας. Παράλληλα ὁ ὑπουργός ὑποσχέθηκε ἀνεπίσημα, νά μήν ξαναπάει στίς φυλακές τῆς Κέρκυρας ὁ Γ. Σκανδάλης.

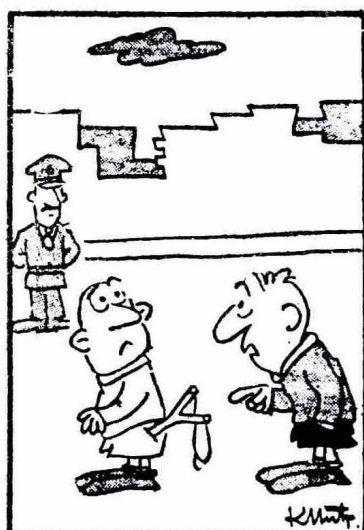
Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΕΙΝΑΙ Η

ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΚΥΡΙΤΣΗ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ
«ΣΠΑΘΦΟΡΟΥΝΤΩΝ»

— Για πές αλεύρι. 'Ο Μπάλ-
κος σέ γυρεύει!...

(Τού Κάστα Μητρώπουλου)

15χρονοι μαθητές με βαριές ποινές στο αναμορφωτήριο

ΗΡΑΚΛΕΙΟ, 24.— Στο αναμορ-
φωτήριο για «αθτεία» από 6 μή-
νες μέχρι 4 χρόνια, έστειλε το
Τριμελές Πλημμελειοδικείο, το
Σάββατο τέσσερις 15χρονους μα-
θητές του Γ' Γυμνασίου Ηρα-
κλείου, που κατηγορούνταν για
βανδαλισμούς στο κτίριο του
σχολείου τους. Για την ίδια υ-
πόθεση, καταδικάστηκε ακόμη από
το ίδιο δικαστήριο ένας μαθητής
λυκείου, 17 χρόνων, σε φυλάκι-

ση 7 μηνών. Ο τελευταίος άσκη-
σε έφεση και αφέθηκε ελεύθερος.

Οι πέντε μαθητές κατηγορούν-
ταν, συγκεκριμένα, ότι δύο φο-
ρές —μιά τον περασμένο Δεκέμ-
βριο και μιά τον Φεβρουάριο—
μπήκαν νύχτα στο σχολείο τους
και έσπασαν εικόνες, ηρώων,
έσχισαν τη σημαία, έγραψαν α-
ναρχικά συνθήματα («Ζήτω η ε-
ναρχία», «Κάτω το κράτος») και
προέβησαν σε άλλες ενέργειες.

"ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" - 24/3/80

Φυλακίσεις

Είναι χρέος κάθε εργαζόμενου, κάθε ελεύθερου ανθρώπου ν'αντισταθεί στην τρομοκρατία που προσπαθεί ν'αντιτάξει τό κράτος στό κίνημα κοινωνικής ανατροπής πούχει ξεπροβάλει.

Φυλακίσεις πού έξακολουθοῦν

†Οί άναρχικοί Φίλιππας καί Σοφία Κυρίτση καταδικασμένοι σέ 9 καί 5 χρόνια φυλακή γιά κατασκευή, κατοχή καί μεταφορά έκρηκτικῶν ὑλῶν-κατηγορίες πού ποτέ δέν αποδείχτηκαν-έξακολουθοῦν ,άπό τόν Μάρτη τοῦ '78, νά βρίσκονται στίς φυλακές Κορυδαλλοῦ καί Γυναικεῖες Κορυδαλλοῦ ἀντίστοιχα.

†Ο Γ.Σκανδάλης-όπαδός τοῦ "αὐτοκτονήσαντα" Β.Τσιρώνη -- καταδικασμένος σέ 5 χρόνια φυλακή γιά συμμετοχή σέ...ἀνύπαρκτη τρομοκρατική ὁμάδα,έξακολουθεῖ νά ἐξοντώνεται στίς Κλειστές Φυλακές τῆς Αἰγίνας,στό Ψυχιατρεῖο τῶν φυλακῶν Κορυδαλλοῦ, στίς Εἰδικές Πειθαρχικές Φυλακές τῆς Κέρκυρας...

†Ο άναρχικός Κυριάκος Βασιλειάδης καταδικασμένος σέ 2 χρόνια καί 3 μήνες φυλακή γιά συνέργεια(!!!) σέ κατασκευή έκρηκτικῶν,οί άναρχικοί Κ.Μοίρας καί Γ.Ταπούτης καταδικασμένοι σέ 5 χρόνια καί 3 χρόνια καί 11 μήνες φυλακή ἀντίστοιχα γιά ἀπλή κατασκευή καί μεταφορά έκρηκτικῶν ὑλῶν-κατηγορίες πού ποτέ, γιά κανέναν ἀπ'τούς τρεῖς τους δέν ἀποδείχτηκαν-έξακολουθοῦν νά βρίσκονται στίς φυλακές Κορυδαλλοῦ.

†Οί άναρχικοί Νικ.΄Ασημενίδης καί Θεμ.Κατσαρός καταδικασμένοι σέ 2,5 καί 2 χρόνια φυλακή ἀντίστοιχα,ἀφού συνελήφθησαν ἀπό περιπολίες τῆς ἰδιωτικῆς ἀστυνομίας τοῦ ΚΚΕ, τήν ἡμέρα τοῦ Πολυτεχνείου,στήν διάρκεια τοῦ πογκρόμ πού ἐξαπέλυσαν οἱ πορωμένοι ἐγκληματίες τῆς νέας Ο.Π.Λ.Α. καί παραδόθηκαν τελικά στά χέρια τῆς ἀστυνομίας,έξακολουθοῦν νά βρίσκονται στίς φυλακές ἀνηλίκων Κορυδαλλοῦ περιμένον τας τήν ἔφεση τῆς δίκης τους.

Δίκες – Συλλήψεις – Έρευνες

Έρευνες και Συλλήψεις

Οι έρευνες στά σπίτια μέ τό πρόσχημα αναζήτησης όπλων κι' έκρηκτικών συνεχίζονται. Άπ' τήν 'Αθήνα στήν Θεσσαλονίκη, κι' άπ' τήν 'Αλεξανδρούπολη στήν 'Ικαρία, καθημερινά, δεκάδες σπίτια έρευνώνται, οί ένοικοί τους προσάγονται στίς 'Ασφάλειες καί στά τμήματα τής χωροφυλακής καί τής άστυνομίας. Μπλόκα στους δρόμους δήθεν γιά έξακρίβωση τών στοιχείων ταυτότητας, καθημερινές συλλήψεις. Κι' άκόμα χωρίς τά άστυνομικά σκυλιά καί τό νομοσχέδιο γιά τίς άφίσσες...

Μέ πρόσχημα τίς έρευνες σχετικά μέ τήν πρόσφατη έκτέλεση τών δύο άστυνομικών, συλλαμβάνονται οί "έξωκοινοβουλευτικοί": 'Ελ. Ζαχαροπούλου, Χρ. Σταματοπούλου, Φ. Γιαννόπουλος, Στρ. 'Ιωαννίδης, Θ. Γεωργίου, Εύη Κώτσου, Κ. Γιανναρέλη, Π. Πεφάνη καί ή δημοσιογράφος Ν. Νταουντάκη ως ... μάρτυρες-χωρίς βέβαια νά έχει προηγηθεί νόμιμος κλήτευση-κρατούνται στή Γενική 'Ασφάλεια 2-6 μέρες μέχρι νά δώσουν τήν περίφημη "άνωμοτί" κατάθεση (κατάθεση πού δίνουν συνήθως οί μάρτυρες καί συγχρόνως ύποπτοι) τήν όποία καί φυσικά δέν δίνουν.

Στίς 23/1 παραπέμπονται στήν είσαγγελεία γιά άρνηση καταθέσεως καί αφήνονται έλεύθεροι.

Στίς 16/1 συλλαμβάνεται ή άναρχικός 'Αντρέας Κανελλίδης, έξω άπ' τό σπίτι του από άσφαλίτες μέ πολιτικά, οί όποιοι, άφού τόν ξυλοφορτώσουν τόν μεταφέρουν στό τμήμα χωροφυλακής τής Κηφισιάς γιά άνάκριση, χωρίς νά ναι ή πρώτη φορά πού γίνονται παρόμοιες τρομοκρατικές ένέργειες στήν Κηφισιά. Τήν επόμενη μέρα πάνε νά τόν πάρουν γιά συμπληρωματική άνάκριση καί φυσικά άρνείται. Στίς 18/1 κάνουν έρευνα στό σπίτι του χωρίς καί πάλι βέβαια νά βρούν τίποτα.

Στίς 15/1 έγινε έρευνα στό σπίτι του άναρχικού Μ. Πρωτοψάλτη-ή 4η μέσα σέ δύο χρόνια-μέ τό γνωστό πρόσχημα ανα-

ζήτησης όπλων κι' έκρηκτικών. Άφού όπως είναι φυσικό δέν βρήκαν τίποτα (άλήθεια έψαχναν γιά όπλα κι' έκρηκτικά;)—κατέσχεσαν δύο κάλυκες από όβλιδες του 1915(!) πού έχρησιμοποιούντο ως βιβλιοστάτες μέ τό αίτιολογικό ότι "θά πρέπει νά διαπιστώσουμε άν μπορούν νά έκραγούν άν τούς βάλλεις μπαρούτι"! Κατέσχεσαν επίσης κι' ένα παιδικό χημείο. 'Αξίζει νά σημειωθεί ότι τόσο οί κάλυκες όσο καί τό παιχνίδι-χημείο βρισκόντουσαν άκριβώς στήν ίδια θέση καί στίς προηγούμενες έρευνες, οί άστυφύλακες τά είχαν έπισημάνει αλλά δέν τούς είχαν δώσει καμμιά σημασία. 'Ακριβώς δύο μέρες μετά πάνε νά τόν πάρουν γιά άνάκριση-χωρίς νόμιμη κλήτευση-καί φυσικά άρνείται. 'Επί τή εύκαιρία ξανακάνουν έρευνα καί φεύγουν.

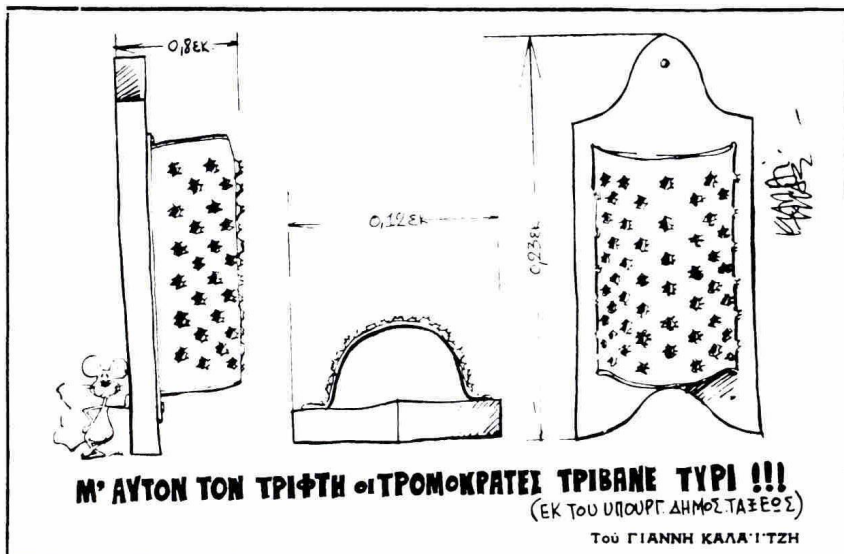
Δίκες πού θά γίνουν

Τό συμβούλιο πλημμελειοδικών παραπέμπει, μέ τήν ύπ. άριθμ. 3210/79 άπόφασή του, τόν άναρχικό τραγουδιστή Ν. 'Ασιμο καί τούς έκδότες τεταρτοδιεθνιστικών έντύπων Γ. Φελέκη καί Π. Λινάρδο, νά δικάστούν μέ τήν κατηγορία τής ήθικής αύτουργίας στά έπεισόδια πού έγιναν τόν 'Οκτώβρη του '77 στήν 'Αθήνα γιά διαμαρτυρία στίς δολοφονίες τών μελών τής ΡΑΓ, 'Αντρέα Μπάαντερ, Γκούντρον 'Εσλιν καί Γιάν Κάρλ Ράσπε, μέσα στά κελλιά τους. Οί τρεις αυτοί έκδότες καί μουσικοί μαζί μ' άλλους τέσσερις έκδότες άναρχικών έντύπων πού άπαλλάχθηκαν, είχαν προφυλακιστεί τόν 'Οκτώβρη του '77 καί παρέμεναν μετά τήν προσωρινή άπόλυσή τους άπ' τίς φυλακές ύπόδικοι, ύποχρεωμένοι νά παρουσιάζονται 2 φορές τόν μήνα στίς δικαστικές άρχες, έδώ καί δύο χρόνια.

'Εναντίον αύτής τής άποφάσεως άσκήθηκε έφεση. 'Ενδέχεται, μιά καί τό "άβάσιμο" τών κατηγοριών έχει άποδειχθεί, τό συμβούλιο τών έφετών ν' άπαλλάξει καί τούς ύπόλοιπους "κατηγορούμενους".

Μετά τη σύλληψη των 9 "μαρτύρων" και την παραπομπή τους για άρνηση καταθέσεως, την "ένέδρα" στον δημοσιογράφο Γ. Βότση και τις διαστάσεις που πήρε η κρατική καταστολή, ήταν κάτι περισσότερο από βέβαιο πώς τό κύμα κρατικής τρομοκρατίας θά υποχωρούσε.

Ωστόσο, δέκα περίπου μέρες μετά, συλλαμβάνονται 11 μέλη της "Λαϊκής Μετωπικής Πρωτοβουλίας" (Λενινιστική όργάνωση, κινούμενη νόμιμα και φυσικά όχι τρομοκρατική, αλλά πού παρόλα αυτά ή απομόνωσή της δημιουργούσε τις προϋποθέσεις ώστε νά αποτελέσει ιδανικό θύμα του τρομοκρατικού νόμου), οί: Κ. Ζηρίνης, 'Ισ. Μπερτράν, Κ. Χριστοφής, Χρ. Μακρίδου, 'Ελ. Μπογιατζίδου, Θ. Χαλαράμπους, Β. Σωκράτους, Αύγ. Πλατσή, Μ. Παρσέφσκι, Γ. Χατζάκου και 'Ελ. Μακρίδου. Λίγες μέρες αργότερα, στις 16/2, παραπέμπονται στην είσαγγελία, έν συνέχεια στον ανακριτή και προφυλακίζονται σέ δύο "δόσεις", δήτην γιατί προέκυψαν νέα στοιχεία για άδικήματα πού έμπίπτουν στον τρομοκρατικό νόμο (774/78). Παράλληλα συλλαμβάνονται 5 νεαροί έπαναστάτες στή Θεσσαλονίκη, οί: Θ. Συμεωνίδης, 'Αθ. Καραμπατάκης, Δ. Καλαποδόπουλος, Β. Μπάρολος, Ν. Νικολαΐδης, την ώρα πού υποτίθεται πώς τοποθετούσαν βόμβα (!) στό περίπτερο χωροφυλακής στή Δ.Ε.Θ. "Όπως άποκαλύπτεται λίγο αργότερα κάποιος 'Εμμ. Κυνηγός - γιός του Κυνηγού του άναμειγμένου στην υπόθεση Λαμπράκη - ίσχυρίζεται πώς τούς είχε προμηθεύσει βόμβα και έν συνέχεια είχε τηλεφωνήσει στην ασφάλεια ότι ή βόμβα θά τοποθετηθεΐ. Παρόλα αυτά, οί τέσσερεις νεαροί προφυλακίζονται για σύσταση τρομοκρατικής ομάδας και άλλα άδικήματα. Οί ίδιοι δηλώνουν ότι δέν αποτελούν παρά μία παρέα πού την ένώνει ή δυσφορία άπέναντι στό καπιταλιστικό σύστημα. Στίς 21/3, οί πέντε νεαροί και ό 'Εμμ. Κυνηγός δικάζονται στό πενταμελές έφετείο της Θεσσαλονίκης και παρότι οί άστυνομικοί μάρτυρες κατηγορίας και ό είσαγγελέας δέχονται ότι ή περίφημη βόμβα δέν ήταν... βόμβα, τό δικαστήριο καταδικάζει τόν Δ. Καλαποδόπουλο σέ 6 χρόνια φυλακή για συμμετοχή σέ τρομοκρατική ομάδα, κατασκευή, κατοχή και μεταφορά έκρηκτικής βόμβας (!), και τούς 'Αθ. Καραμπατάκη, Θ. Συμεωνίδη, Β. Μπάρολο σέ 5 1/2 χρόνια φυλακή για όλα τά παραπάνω άδικήματα έκτός της κατασκευής! 'Αθκώνεται ό Ν. Νικολαΐδης και φυσικά ό "κατασκευαστής" της "τρομοκρατικής" ομάδας, 'Εμμ. Κυνηγός.

Μία άκριβώς μέρα μετά άπ'τίς άνακοινώσεις στον τύπο, στό ραδιόφωνο και την τηλεόραση για την "έξαρθρωση" των "τρομοκρατικών" ομάδων των 11 και των 5 στή Θεσσαλονίκη, ή 'Ασφάλεια Προαστίων "έξαρθρώνει" κι αυτή... "τρομοκρατική" ομάδα στά Χανιά μέ τη βοήθεια της τοπικής Χωροφυλακής. Έτσι συλλαμβάνονται οί: 'Αλ. Λαγκαδινού, Γ. Λαγκαδινός, Εύθ. Ευσταθίου, Β. Κώτσου, Δ. 'Ιωάννου, Γ. Οικονομέας και Εύδ. Κώτσου και κατηγορούνται ότι προετοίμαζαν (!) τρομοκρατικές ενέργειες σαν μέλη κλιμακίου του Ε.Λ.Α. (!). Στίς 21/2 δδηγούνται στην είσαγγελία και λίγες μέρες αργότερα βρίσκονται όλοι προφυλακισμένοι. Αυτή τη φορά όμως οί έξωφρενικές κατηγορίες και τό γεγονός ότι οί σκευωρίες αρχίζουν νά στρέφονται και ένάντια σέ "έ-

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΡΟΜΟ - ΚΡΑΤΩΝ

πώνυμους" - άφου ό Γ. Οίκονομέας ήταν δημοσιογράφος της "ΕΛΕΥΘΕΡΟ-ΤΥΠΙΑΣ" - έδωσαν τήν εύκαιρία στίς άντιπολιτευόμενες έφημερίδες άλλά καί στήν ίδια τήν άντιπολίτευση νά διαμαρτυρηθοῦν έντονα. (Βλ.: δηλώσεις Α. Παπανδρέου στόν ήμερήσιο τύπο στίς 21/2/80). Καί οί έν-τονες διαμαρτυρίες της άντιπολίτευσης δέν είναι τυχαίες ούτε άπορ-ρέουν άπ'τό γεγονός (άμφισβητούμενο, άλλωστε) ότι αύριο οί "τρομο-κράτες" μπορεί νά είναι τά μέλη τών νεολαιών τους. Η άντιπολίτευ-ση κατάλαβε ξαφνικά ότι υπάρχει καί ένα άλλο όξύ θέμα πού συγκινεί τόν κόσμο περισσότερο άπ'τό ΝΑΤΟ, τό Κυπριακό καί τό Αίγαίο, αύτό της κρατικής βίας καί τρομοκρατίας καί έπειδή τό θέμα της κρατικής καταστολής εύκολα μετατίθεται σέ πρόβλημα "κυβερνητικής τρομοκρα-τίας" ή "αύθαιρεσιών της έκτελεστικής έξουσίας" - όπως ήδη έχει με-τατεθεί άπ'τούς άριστεριστές σέ πρόβλημα "Καραμανλικής τρομοκρατί-ας" - άποφασίζει νά ασχοληθεί μ'αυτό. Όμως, ή εύαισθητοποίηση τό-σο της άντιπολίτευσης όσο καί τών άριστεριστών ήρθε κάπως άργά. Δύο χρόνια μετά τήν παρουσίαση τών άναρχικών Φίλιππου καί Σοφίας Κυρί-τση σάν τρομοκρατών καί τέσσερα χρόνια μετά τά δημοσιεύματα της "Α-ΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗΣ" καί του "ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΥ" γιά κάποιους τρομοκράτες τών Έ-ξαρχειών πού ύποστηρίζουν τόν Ρόλφ Πόλε. Τώρα τό μελάνι πού χύνουν οί έφημερίδες τό μόνο πού μπορεί νά κάνει είναι νά πνίξει τίς άπό-ψεις τών συντακτών. Όλα χωρίς έξαίρεση τά δημοσιεύματα του τύπου - είτε καταγγέλουν τίς σκευωρίες, είτε καταγγέλουν τούς ύποτιθέμε-νους τρομοκράτες - είναι έξω άπ'τήν πραγματικότητα. Τά χυδαία, συ-κοφαντικά αλλά καί βλακώδη άρθρα, "Έλληνίδες καί Άναρχία" καί

"Έδια καί Άναρχία - Ένημέρωση γιά παιδιά καί έφήβους" (!) μπορούν νά άποκαλύψουν τήν "ποιότητα" του περιοδικού "ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ". Ό-πως άκριβώς τό ύπουλο άρθρο του Κ. Γιαννόπουλου, "κι άντε έσύ ν'ά-ποδείξεις ότι δέν είσαι... άναρχικός" ("ΒΗΜΑ" - 16/3/80) - κλασική περίπτωση άρθρου πού διαστρεβλώνει τόν χώρο πού ύφίσταται τήν κρα-τική τρομοκρατία - άποκαλύπτει τήν ύπουλότητα του "συγκροτήματος".

Όστόσο, τίς τελευταίες μέρες του Φλεβάρη ή κρατική τρομοκρατία παίρνει άκόμα μεγαλύτερες διαστάσεις. Στίς 25/2 ή Άσφάλεια Προασ-τίων εισβάλλει στό σπίτι του έκδότη του περιοδικού "Ίδεοδρόμιο", Λεωνίδα Χρηστάκη, καί μεταφέρει τόν τελευταίο στήν Άσφάλεια του Περισοῦ όπου καί αφήνεται έλεύθερος τό βράδυ της ίδιας μέρας. Στίς 10/3 ή τηλεόραση άνακοινώνει ότι: Λ. Χρηστάκης, Έλ. Κολοβού, Ν. Σουλελής καί Έμμ. Κυνηγός (ό ίδιος πού "κατασκεύασε" καί τούς πέ-ντε "τρομοκράτες" της Θεσσαλονίκης) άποτελοῦσαν τρομοκρατική όμά-δα. Τήν άλλη μέρα, δικαστική πηγή διαψεύδει τά πάντα, λέγοντας ότι έχει άοκηθεί ποινική δίωξη έναντίον άγνώστων (καί όχι τών Λ. Χρησ-τάκη, κλπ., όπως άνακοινώθηκε) γιά... άγνωστες (!!!!!) τρομοκρατι-κές πράξεις. Έτσι, γιά πρώτη φορά, προκειμένου νά καλυφθοῦν οί ά-νάγκες του ελληνικού Κράτους σέ "τρομοκράτες", άναγκάζονται νά άσ-κήσουν δίωξη γιά άγνωστα άδικήματα. Τουλάχιστον, αρκετά πρωτότυπη ένέργεια...

Τίς ίδιες περίπου μέρες άποκαλύπτεται στόν τύπο καί παίρνει με-γάλες διαστάσεις ό βασανισμός μέ φάλαγγα του Γ. Μπουκετσιόδη. Ό Γ. Μπουκετσιόδης έχοντας συλληφθεί στή Νίκαια γιά έξακρίβωση ταυτότη-τας κρατείται καί βασανίζεται στήν Άσφάλεια Πειραιά πάνω άπό όέκα

μέρες στην προσπάθεια να του "φορτώσουν" τόν έμπρησμό της Έφορίας της Νίκαιας πού έγινε τό ίδιο βράδυ πού συνελήφθηκε ό Μπουκετσιδης. Παρ'όλους τούς βασανισμούς ό Μπουκετσιδης δέν όμολογεϊ φυσικά τίποτα απ'αυτά πού δέν έκανε κι όταν οδηγείται στην εισαγγελία καταθέτει μήνυση έναντίον τών αστυνομικών πού τόν βασάνισαν και του δικηγόρου της Ασφάλειας Πειραιά Ιωάν. Γιαννούλη. Ο άνακριτής βέβαια αν και δέν έχει κανένα στοιχείο έναντίον του τόν προφυλακίζει.

Μήνυση κατά παντός ύπευθύνου για την ταλαιπωρία του καταθέτει επίσης και ό Λεωνίδας Χρηστάκης.

Στις 10/3 ανακοινώνεται "έξάρθρωση" "τρομοκρατικής" ομάδας στη Χαλκίδα. Σύμφωνα με την ανακοίνωση την ομάδα την αποτελούν οι Γ. Μοίρας, Κ. Σταματίου και Δ. Μουρίκης και ή μόνη "τρομοκρατική" πράξη για την οποία διώκονται είναι ή κλοπή τών αποσυρολόγιων απ' τό σχολείο τους! Στοιχεία πού αποδεικνύουν την ένοχή τους είναι τρία βιβλία:

"Χωρίς Έξουσία" του Έρρίκο Μαλατέστα - Έκδ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

"ΟΙ Άναρχικοί" του Τζ. Τζόλ και τό

"Άκου Άνθρωπάκο" του Β. Ράιχ.

Άξιοσημείωτο είναι ότι ή "έξάρθρωση" της "τρομοκρατικής" ομάδας έγινε από άξιωματικό της Ασφάλειας της Χαλκίδας πού άκριβώς μία βδομάδα πριν βρισκόταν στην Αθήνα και παρακολουθούσε σεμινάριο κατά της "τρομοκρατίας"... Οι τρεις "κατηγορούμενοι", στην απολογία τους στον άνακριτή, παραδέχονται ότι είναι άναρχικοί αλλά άρνούνται κατηγορηματικά ότι έχουν δημιουργήσει τρομοκρατική ομάδα. Έτσι, αφήνονται έλεύθεροι ό Κ. Σταματίου και ό Δ. Μουρίκης, ενώ προφυλακίζεται - όχι βέβαια για την "τρομοκρατική" ομάδα αλλά για την κλοπή τών αποσυρολόγιων (!) - ό Γ. Μοίρας και ή Ασφάλεια Χαλκίδας... αποδεικνύεται άνίκανη να κατασκευάσει κι αυτή "τρομοκράτες".

Τέλος, τέσσερεις άναρχικοί άνήλικοι μαθητές καταδικάζονται σε βαριές ποινές πού θά εκτίσουν στο άναμορφωτήριο στην Κρήτη, ενώ ό Λ. Χρηστάκης καλείται στον άνακριτή να άπολογηθεί για ένα έντυπο πού όπως ισχυρίζεται ό μόνιμος πιά "κατασκευαστής" τρομοκρατών Έμ. Κυνηγός του είχε δώσει ό Χρηστάκης. Μετά τη διαφωνία άνακριτή και εισαγγελέα - όσον άφορά την προφυλάκιση του Χρηστάκη και του Σουλελέ - ή υπόθεση παραπέμπεται στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών. Στις 30/3 ανακοινώνεται ή "έξάρθρωση" άκόμα μιας "τρομοκρατικής" ομάδας από τη Χωροφυλακή Εύβοίας. Συλλαμβάνονται οι Ν. Ντάλας και Αλ. Τριανταφύλλου στην Ιστιαία για... άπόπειρα διαρρήξεως χρηματοκιβώτιου και έμπρησμό του Υποκαταστήματος Αγροτικής Τραπεζής. Την ίδια μέρα ανακοινώνεται ότι θά παραπεμφθούν να δικαστούν στο Πενταμελές Έφετείο οι 14 κατηγορούμενοι της "Λαϊκής Μετωπικής Πρωτοβουλίας", ενώ διατάσσεται και ή προφυλάκιση τών 2 κατηγορούμενων πού ήσαν ά-

Του ΔΙΟΓ. ΚΑΜΕΝΟΥ.

κόμα έλεύθεροι: της Γ. Τάση και της Χ. Κορνηλίου.

Μ'αυτό τό νέο κύμα τρομοκρατίας πού έξαπέλυσε τό Κράτος, έγινε φανερό ότι στην κρατική καταστολή δέν μπορούν να άντισταθούν ούτε οι φιλελεύθεροι πού προσπαίζουν τα συνταγματικά τους δικαιώματα ούτε ή άντιπολίτευση και τα κοινοβουλευτικά τερτίπια της. Έγινε φανερό ότι μόνο τό κοινωνικό κίνημα άνατροπής είναι ικανό να άναχαιτίσει την κρατική τρομοκρατία με τό δικό του τρόπο: την ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ! ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ.

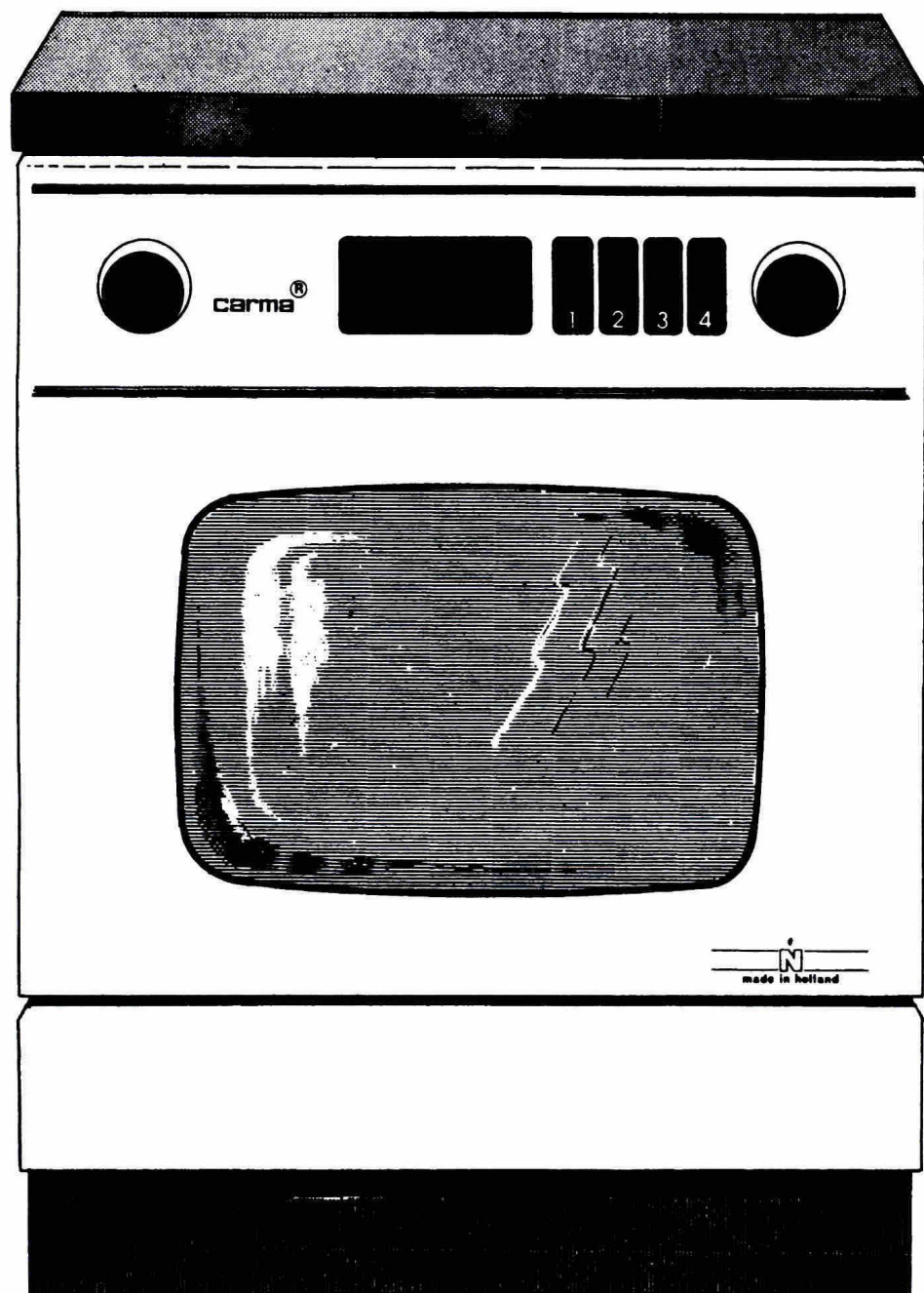

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο Τουριστικός οδηγός της Αθήνας.....	σελ 1.
Η κοινωνική τάξη πραγμάτων.....	σελ 2.
Τό κορμί-πηγή ιστορικής δημιουργίας.....	σελ 4.
Ενδιαφέρον για τό κορμί.....	σελ 6.
Η αντιστροφή της προοπτικής.....	σελ 10.
Νεώτερες συντεταγμένες της Ουτοπίας.....	σελ 14.
Οί πορωμένοι έγκληματίες της νέας ΟΠΛΑ.....	σελ 16.
Τό ξύλο τών σταλινικών.....	σελ 18.
Τελεσίγραφο.....	σελ 20.
Αφιέρωμα-Κριτική:Τό περιθώριο/Η άμφισβήτηση Είσαγωγή.....	σελ 22.
Ο φεμινισμός ως διαχωρισμένη οργάνωση.....	σελ 23.
Κριτική AD MULIEREM (Πρός τίς γυναίκες).....	σελ 25.
Επανάσταση, Άντεπανάσταση κι "Ύπόκοσμος".....	σελ 28.
Γιά νά ξανατεθεΐ τό ζήτημα του LUMBEN προλεταριάτου.....	σελ 30.
Η πολιτική της άμφισβήτησης.....	σελ 31.
Η δολοφονία του Πιέρ Γκόλντμαν.....	σελ 33.
Η δίκη του περιοδικού Info	σελ 36.
Τό Γιαπωνέζικο έπαναστατικό κίνημα (1944-79).....	σελ 37.
Μιά συνέντευξη για την κατάσταση στην Ιταλία.....	σελ 42.
Η σύλληψη καί ή έκδοση του Φράνκο Πιπέρνο.....	σελ 47.
Τό έλευθεριακό κίνημα στό Μεξικό.....	σελ 49.
Γιά μιá κοινωνία πού νά μήν είναι φυλακή.....	σελ 50.
ΚΑΤΩ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ.....	σελ 51.
Υπόθεση Κυρίτση.....	σελ 52.
Φυλακίσεις-Δίκες Συλλήψεις-Έρευνες.....	σελ 59.
ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΩΝ.....	σελ 61.

καί τώρα... ή πλυντηριόραση

Κυρίες μου. Κατά τη διάρκεια της μπουγάδας σας, μήν κάθεστε πιά νά κυττάζετε αποσβολωμένες τά ρούχα σας νά περνάν καί νά ξαναπερνάν πίσω άπ' τό γυαλί! Μ' αυτό τό πλυντήριο μέ ένσωματωμένη τηλεόραση, ή πλύση καί τό στράγγισμα γίνονται μιά πραγματική εύχαρίστηση.

